

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДАН СИМЪНС

КУФАРЪТ

Ако ви трябва твърдо сварен детективски трилър, то това е КУФАРЪТ.
Частният детектив Джо Курц знае как да удря. Дан Симънс също!

Дийн Кунц

ПЪРВО СЪСТАВНО ЧАСТНО ДЕТЕКТИВНО АГЕНСТВО

ДАН СИМЪНС КУФАРЪТ

Превод: Росица Панайотова

chitanka.info

Джо Курц е прецакван прекалено много пъти.

След като излиза от затвора, бившият частен детектив се нагърбва с делата на мафиотската фамилия Фарино от Бъфало. Но там, естествено, много се стреля.

Курц попада в изисканата компания на наемник по прякор Датчанина, на албиноса, специалист по убийства с ножове, и едно въоръжено до зъби джудже, в чиято глава не съществува друго, освен жажда за мъст.

По студените и ветровити улици на Бъфало всяка грешка се заплаща с куршум.

Посвещавам тази книга на Ричард Старк, който от време на време пише под идиотския псевдоним „Доналд Уестлейк“.

1.

Късно следобед във вторник Джо Курц почука на вратата на апартамента на Еди Фалко.

— Кой е? — чу се гласът на Еди.

Курц не се показва на шпионката и каза нещо гневно, но неразбираемо.

— К'во? Кой си ти бе?

Курц отвърна по същия начин.

— Мамка му! — викна Еди и с пистолет в дясната ръка отключи вратата, но без да сваля веригата.

Курц изрита вратата, изтръгна веригата от дървената каса, нахлу и го помете. Еди беше с десетина сантиметра по-висок от него и поне с петнадесет килограма по-тежък, но пък Курц беше набрал инерция и го изблъска чак до декоративните решетки на прозорците, като същевременно хвана с лявата си ръка деветмилиметровия му браунинг.

Еди натисна спусъка. Както Курц беше преценил, ударникът попадна в меката част между палеца и показалеца му.

Курц му отне оръжието и го блъсна в стената.

— Мамка ти, копеле! — изкрещя Еди и размаза кръвта по лицето си. — Счупи ми... — И се хвърли към оръжието.

Курц метна пистолета през прозореца от шестия етаж, задържа мъжа с лявата си ръка и го изрита в краката. Главата на Еди издрънча тежко на пода. Курц коленичи върху гърдите му.

— Кажи ми за Сам.

— Кой е този Сам, да му го начукам...

— Саманта Филдинг — прекъсна го Курц. — Червенокосата, която уби.

— Червенокоса ли? — Еди изхрачи кръв. — Откъде да й знам името на тая кучка? Просто...

Курц натисна с коляно и очите на Еди се изцъклиха. Курц го фрасна с всичка сила по счупения нос.

— Мери си приказките. Тя работеше с мен.

Лицето на Еди смени няколко оттенъка на бяло и червено под размазаната кръв.

— Не мога да дишам — задъхваше се той. — Махни си... крака...

Курц се изправи.

Еди си пое въздух няколко пъти, изплю още кръв, изправи се бавно на едно коляно и се хвърли към кухнята.

Курц го последва в тясното помещение.

Еди се нахвърли отгоре му с голям нож за хляб. Приклекна, извъртя се ловко и се опита да го намушка, но в следващия момент сякаш излетя нагоре и назад, защото Курц го изрита в чатала. Еди падна тежко върху един шкаф, покрит с немити чинии, и се преви от болка, мръсната посуда захрущя под него.

Курц му взе ножа и го метна към отсрещната стена. Ножът се заби и завибрира като камертон.

— Сам — каза Курц. — Кажи ми какво стана вечерта, когато я уби.

Еди вдигна глава и примижа.

— Да ти го начукам! — И грабна от бюфета друг, по-малък нож.

Курц въздъхна, стисна бандита за гърлото и вкара ръката му дълбоко в дупката на мелачката за отпадъци. Еди Фалко започна да пици още преди Курц да я включи.

Курц изчака около половин минута, после изключи мелачката, раздра окървавената му риза и уви парцала около остатъците от пръстите му. Лицето на Еди беше бяло като сняг, ако не се броеше размазаната кръв. Някой започна да тропа по стената откъм съседния апартамент.

— Помощ! Убийство! — изкрещя Еди. — Викнете полиция! Помощ!

Курц го остави да покреци още малко, след което го завлече в хола и го стовари върху един стол до масата. Думкането по стената беше престанало, но от съседните апартаменти вече се чуваха викове.

— Ченгетата идват — прошепна Еди Фалко. — Всеки момент.

— Кажи какво стана със Сам — тихо каза Курц.

Еди стисна кървавия парцал около пръстите си, погледна към прозореца в очакване на сирените, облиза устни и измърмори нещо.

Курц го дари с едно сърдечно ръкостискане. Този път писъкът беше толкова оглушителен, че дори съседите млъкнаха.

— Сам — каза Курц.

— Разбра за далаверата с коката, докато търсеше избягалото келеме — занарежда монотонно Еди. — Даже не й знаех шибаното име. — Той вдигна поглед към Курц. — Не бях аз. Ливайн я уби.

— Ливайн каза, че си ти.

Погледът на Еди се разшава.

— Лъже. Доведи го тук и го питай. Той я уби. Аз чаках в колата.

— Ливайн вече го няма — небрежно каза Курц. — Изнасили ли я, преди да й прережеш гърлото?

— Казах ти, че не бях аз. Беше шибаният Ли... — Еди пак се разпищя.

Курц пусна безформената плът, която допреди малко беше носът на Еди Фалко.

— Изнасили ли я, преди да я убиеш?

— Да. — В очите на Еди проблесна нещо като предизвикателство. — Тая тъпа путка се опита да ме...

— Добре. — Курц го потупа по окървавеното рамо. — Ей сега свършваме.

— К'во искаш да кажеш? — Предизвикателството се превърна в ужас.

— Искам да кажа, че ченгетата ще дойдат всеки момент. Ти искаш ли да ми кажеш още нещо?

Сирените се приближаваха. Еди се изправи и залитна към отворения прозорец като че ли да викне на полицаите да побързат, но Курц го блъсна в стената и го притисна с лакът. Еди се сгърчи и заудря Курц с лявата си ръка и с осакатената дясна. Курц не му обърна никакво внимание.

— Кълна се. Не съм...

— Затваряй си устата — каза Курц, сграбчи го за остатъците от ризата и го дръпна до прозореца.

— Няма да ме убиеш — каза Еди.

— Така ли?

— Така. — Еди извърна глава към прозореца. От него го делиаха не повече от няколко сантиметра. Две полицейски коли тъкмо паркираха шест етажа по-долу. От сградата излизаха съседи и сочеха

отворения прозорец. Един полицаѝ видя Еди и Курц и извади пистолета си.

— Ще те тикнат в затвора до живот! — прошепна Еди. Горещият му вкиснат дъх облъхна лицето на Курц.

— Не съм толкова стар. Мога да прежаля няколко години.

Еди се отскубна от ръцете му, съдра онова, което беше останало от ризата, застана пред отворения прозорец и започна да крещи и да ръкомаха на полицаите.

— Бързо! За бога, по-бързо!

— Бързаш ли за някъде? — попита Курц. — Добре. — После сграбчи Еди Фалко за косата и за дъното на панталона и го изхвърли през прозореца.

Съседите и ченгетата се разпръснаха. Еди пищя чак докато не падна върху покрива на едната патрулка. Червено-сините ѝ лампи се пръснаха и обсипаха тротоара с парчета стъкло, хром и пластмаса.

Три ченгета се втурнаха към сградата с извадени пистолети.

Курц постоя така още секунда и отиде да отвори широко вратата. Когато полицаите нахлуха в апартамента, беше коленичил на пода с ръце на тила.

2.

Едно време щяха да му отворят портала и да го изпроводят облечен в евтин нов костюм и хартиена кесия с вещите му. Сега му осигуриха полиетиленов плик, памучни панталони, синя риза, яке и автобусен превоз до най-близката спирка в Батавия.

Арлен Димарко го посрещна на спирката. Поеха в пълно мълчание на север към Труей, а след това на запад.

— Изглеждаш остарял, Джо — каза накрая Арлен.

— Наистина съм остарял.

След още двайсет километра Арлен се сети:

— Ей... добре дошъл в двадесет и първи век.

— Той дойде и при нас.

— Ти пък как разбра?

— Добър въпрос — отговори Курц и помълчаха така още петнайсетина километра.

Арлен свали прозореца и запали цигара; тръскаше пепелта навън в свежия есенен въздух.

— Мислех, че съпругът ти не одобрява пушенето.

— Альн почина преди шест години.

Курц кимна и зарея поглед в полята.

— Сигурно трябваше да те посетя поне един-два пъти за единадесет години — каза Арлен. — И да те държа в течение на нещата.

Курц се обърна и я погледна.

— Защо? Нямах ли си достатъчно друга работа?

Арлен сви рамене.

— Очевидно имам. Чух съобщението ти на телефонния секретар. А ти защо реши, че след всичките тези години ще дойда да те взема?

— И да не беше дошла, нямаше да е проблем. От Батавия до Бъфало все още вървят автобуси.

Арлен допуши цигарата и изхвърли фаса през прозореца.

— Рейчъл, дъщеричката на Сам...

— Знам.

— Бившият ѝ съпруг получи родителските права. Още са в Локпорт. Мислех, че ще искаш да...

— Знам къде живеят. В Атика има компютри и телефонни указатели.

Арлен кимна и се съсредоточи върху пътя.

— Ти работиш за някаква адвокатска кантора в Чийктуага, нали?

— Да. По-скоро три адвокатски кантори в търговския център. Две от фирмите преследват линейките и врънкат пострадалите да завеждат дела, третата е малко по-добре.

— Значи ли това, че си печена секретарка?

Арлен отново сви рамене.

— През повечето време седя пред компютъра и пиша писма, следя досиетата на ищците и от време на време проверявам законите по интернет. Тия измислени адвокати нямат пари даже да си купят юридически справочници и дискове.

— Работата харесва ли ти?

Тя не отвърна нищо.

— Колко ти плащат? — продължи Курц. — Две хиляди и нещо на месец ли?

— Повече.

— Добре, аз ще ти давам толкова и петстотин отгоре.

Тя се изсмя.

— За какво?

— За същото. Само дето ще прекарваш повече време пред компютъра.

— Джо, много добре знаеш, че никога няма да ти върнат разрешителното. Освен това имаш ли три хиляди долара месечно за мен?

— Първо, за частни разследвания не ми е необходимо разрешително. Второ, твоята заплата е моя грижа. Знаеш, че като кажа нещо, го правя. Какво ще кажеш да наемем офис близо до старото ни място в Ийст Чипиуа?

Арлен се засмя отново.

— Ийст Чипиуа се аристократизира. Изобщо няма да го познаеш. Спретнати бутици, ресторанти за деликатеси, магазини за вина и сирена. Наемите хвъркнаха до небето.

— Виж ти. Е, можем да наемем офис близо до центъра. Мисля, че и мазе ще ни свърши работа, стига да има два-три телефона и електричество.

Арлен излезе от магистралата, плати пътната такса и пое на юг.

— Къде искаш да те оставя?

— В Мотел 6 или в нещо евтино близо до Чийктуага.

— Защо точно Чийктуага?

— Защото сутринта ще трябва да ми дадеш колата си на заем и реших, че ще ти е по-удобно да ме вземеш на път за работа. Утре можеш да им кажеш, че напускаш, и да си събереш багажа. Аз ще мина малко след обяд и отиваме да търсим офис.

Арлен запали втора цигара.

— Страшно си деликатен, Джо.

Курц кимна.

3.

Орчард Парк се намираше на едно възвишение до стадион „Билс“. Колата на Арлен — въпреки че беше най-прост „Буик“ — беше с нова навигационна система със зелен екран и Курц така и не успя да я включи. Но помнеше пътя, а освен това, ако толкова му се наложеше, разполагаше и с една стара пътна карта. Само се чудеше какво, по дяволите, беше станало с чувството за ориентация на хората през последните десет години, щом за да намерят пътя, им бяха нужни всичките тези електронни дивотии.

Повечето къщи в Орчард Парк принадлежаха на средната класа и на хора малко над нея, но имаше и истински палати с каменни огради и железни врати. Курц спря пред един такъв, съобщи името си по домофона и получи отговор да изчака. Камерата над вратата беше престанала да се върти във всички посоки и сега се взираше право в него. Курц не ѝ обърна внимание.

Вратата се отвори и пропусна трима културисти в сини сака и сиви панталони.

— Можете да оставите колата си тук — каза най-мекосърдечно изглеждащият от тримата и махна на Курц да слезе от колата.

Претърсиха го за оръжие много щателно — дори между краката — след което го накараха да разкопчае ризата си, за да го проверят за подслушвателни устройства. После го качиха на една количка за голф и подкараха по дългата вита алея към къщата.

Курц не се впечатли много от външния ѝ вид. Най-обикновена тухлена крепост, с малко повече съоръжения за охрана от обичайното. В единия ѝ край имаше гараж поне за четири коли, но въпреки това на алеята имаше и ягуар, мерцедес, хонда S2000 и кадилак. Шофьорът в синьото сако спря количката за голф и другите двама юначаги поведоха Курц към басейна зад къщата.

Вече беше октомври, но басейнът все още беше пълен и във водата нямаше опадали листа. До масата при басейна седяха двама мъже — един доста възрастен в шарен памучен халат и друг,

оплешивяващ, на средна възраст, със сив костюм. Пиеха кафе от изящни крехки порцеланови чаши. Когато Курц и пазачите му се появиха, оплешивяващият тъкмо допълваше чашите от сребърна кана. На няколко крачки зад възрастния мъж стоеше четвърти бодигард със събрани пред слабините ръце и тесни панталони и поло под синьото сако.

— Заповядайте, господин Курц — каза възрастният мъж. — Извинете ме, че не ставам. Боли ме една стара рана.

Курц седна.

— Кафе? — попита мъжът.

— Да, благодаря.

Плешивият му наля, но с физиономия, която повече от ясно говореше, че не е лакей. До масата стоеше скъпият му метален куфар.

— Аз съм Байрън Татрик Фарино — каза възрастният мъж.

— Знам кой сте — отвърна Курц.

Старецът се усмихна.

— Как ви е малкото име, господин Курц?

— На малки имена ли ще минаваме, Байрън?

Усмивката изчезна.

— Мери си приказките, Курц — каза плешивият.

— Затваряй си устата, консилиере — отвърна Курц, без да сваля очи от възрастния мъж. — Срещата е между мен и господин Фарино.

— Точно така — каза Фарино. — Но вие сте наясно, че тя е една чиста любезност от моя страна и нямаше да се състои, ако не ми бяхте... ъ-ъ... оказали услуга във връзка със сина ми.

— Ако не бях спасил Скаг Малкия от Али и бандата му, които щяха да му се изредят в задника в банята. Да, пак заповядайте. Само че тази среща е по работа.

— Искате компенсация, задето сте помогнал на младия Стивън ли? — намеси се адвокатът и отвори закопчалките на металния куфар.

Курц поклати глава, без да сваля поглед от Фарино.

— Скаг не ви ли каза какво предлагам?

Фарино отпи глътка кафе. Ръцете му бяха прозрачни почти колкото скъпия порцелан.

— Да, Стивън ми предаде чрез своя адвокат, че искате да ми предложите услугите си. Но какви са според вас услугите, с които ние не разполагаме, господин Курц?

— Разследвания.

Фарино кимна, а адвокатът се усмихна кисело.

— Курц, навремето може и да си бил частен детектив, но повече никога няма да се сдобиеш с разрешително. За бога, та тебе са те пуснали предсрочно под гаранция. От къде на къде смяташ, че са ни нужни услугите на някакво издухано бивше частно ченге, осъдено за убийство?

Курц най-накрая погледна адвоката.

— Ти си Майлс — отбеляза той. — Скаг ми е споменавал за теб. Каза, че обичаш момченца и че колкото повече остаряваш и се скапваш, толкова по-млади момченца си намираш.

Адвокатът премигна. Лявата му буза се зачерви, сякаш Курц го беше зашлевил.

— Карл — каза той.

Здравенякът в опънатото поло пусна ръцете си и пристъпи една крачка напред.

— Ако искате Карл да ви свърши някаква работа, отвържете му каишката — каза Курц.

Фарино вдигна ръка. Карл спря. Фарино положи другата си сбръчкана ръка върху тази на адвоката.

— Спокойно, Ленард. Защо ни провокирате, господин Курц?

Курц сви рамене.

— Сигурно защото още не съм пил кафе. — И отпи от чашата си.

— Ние с удоволствие ще ви възнаградим за услугата, която сте оказали на Стивън. Моля, приемете го като...

— Не желая да ми плащате за това. Но имам желание да ви помогна с истинския ви проблем.

— Какъв проблем? — попита адвокат Майлс.

Курц го погледна за втори път.

— Вашият счетоводител Бюел Ричардсън е изчезнал. Новината не би зарадвала една фамилия като вашата дори в най-добрите й времена. А тъй като господин Фарино е бил принуден... да речем, да се пенсионира... вие просто нямате представа какво, по дяволите, става. В момента Ричардсън може да е в някоя тайна квартира на ФБР и да изпява и майчиното си мляко. А може и да са го забърсали Гонзага, другата фамилия от западен Ню Йорк. А може да е преминал

на свободна практика и всеки момент да започне да ви изнудва. Не е лошо човек да знае за какво става дума.

— Какво ви кара да мислите... — започна Майлс.

— Освен това единственото, което ви оставиха, е контрабандата през летище „Ла Гуардия“ от Флорида към Канада — каза Курц на Фарино. — Да не говорим, че някой започна да ограбва камионите ви още преди Ричардсън да изчезне.

— Какво ви кара да мислите, че не можем да се справим сами? — Майлс беше напрегнат, но се владееше напълно.

Курц погледна стареца.

— Досега сте се справяли. Но вече имате ли доверие на някого?

Фарино остави чашата в чинийката. Ръката му трепереше.

— Какво предлагате, господин Курц?

— Да разследвам за вас. Да открия Ричардсън. Да ви го доведе, ако е възможно. Да открия дали проблемите с камионите имат нещо общо с изчезването му.

— Каква ви е тарифата? — попита Фарино.

— Четиристотин долара на ден плюс разноските.

Майлс изръмжа злобно.

— Разходите ми не са големи — продължи Курц. — И хиляда предплата. И премия, ако доведе счетоводителя ви навреме.

— Каква премия? — попита Фарино.

Курц допи остатъка от кафето си. Беше много черно и много ароматно. Той се изправи.

— Оставям това на вас, господин Фарино. Дайте да вършим работа. Приемате ли предложението ми?

Фарино докосна синкавите си устни.

— Напиши му чек, Ленард.

— Сър, не съм съгласен...

— Напиши му чек, Ленард. Хиляда аванс ли казахте, господин Курц?

— В брой.

Майлс отброи парите, всичките в чисто нови петдесетдоларови банкноти, и ги сложи в бял плик за писма.

— Надявам се, сте наясно, господин Курц — гласът на стареца изведнъж стана равен и студен, — че в ситуации като тази наказанието за провал много рядко се ограничава с едната загуба на заплатата.

Курц кимна.

Старецът извади химикалка от куфара на адвоката и написа нещо върху една бяла визитка.

— Ако откриете нещо или имате въпроси, обадете се. Но никога повече не идвайте тук. И изобщо никога не ми се обаждайте и не контактувайте с мен директно.

Курц взе визитката.

— Дейвид, Чарлз и Карл ще ви закарат до колата ви.

Курц погледна Карл в очите и се усмихна за пръв път от сутринта.

— Хрътките ви могат дори да ме проследят, ако искат. Но аз съм пеш. И ако обичат, да се държат поне на десет крачки зад мен.

4.

В Орчард Парк вече имаше хотдог „Тед“. Имаше още един и в Чийктуага, но Курц слезе до центъра, при стария „Тед“ на „Портър“, близо до Пийс Бридж. Поръча три „Джъмбо“ с всичко, включително лют сос, взе и панирани лучени кръгчета и кафе и изнесе картонената табла на масата до оградата с изглед към реката. Там вече обядваха семейства, мъже с вид на бизнесмени и случайни минавачи. Огромният клен кротко ръсеше листа. Уличното движение по Пийс Бридж жужеше тихо.

В Атика имаше много неща, но не и хотдог „Тед“. Курц си спомни зимните нощи пред хотдога на Тед в Бъфало на улица „Шеридан“, преди да направят закритата закусвалня: посред нощ, десет градуса под нулата, един метър сняг и опашка от трийсет души, чакащи за хотдог.

След като свърши, пое на север по шосе „Сийджакуада“ до Янгман, оттам на изток по магистралата „Милърспорт“ и още трийсетина километра на североизток до Локпорт. Откри бързо малката къща на улица „Лилия“, спря пред нея и постоя така няколко минути. Къщата приличаше на всички останали в Локпорт: бяла, тухлена, в хубав стар квартал. Дърветата отпред стигаха до улицата; падаха жълти листа. Курц се вгледа в затворените прозорци на втория етаж и се зачуди коя ли е нейната стая.

Подкара към близкото училище, но не спря, а само намали. Ченгетата край държавните училища бяха доста нервни и едва ли щяха да проявят снизхождение към един предсрочно освободен убиец, който даже не се беше свързал с полицейския служител, който трябваше да го наблюдава.

Училището беше съвсем обикновено. Курц не знаеше какво се беше надявал да види. Децата от средните класове не излизаха на двора през междучасията. Той си погледна часовника и пое обратно към града, този път по 990-а, защото беше по-бърза.

Арлен го поведе към порно магазина. Той се намираше на половин пресечка от спирката на автобуса. Под краката им хрущяха безчет стъклени парчета от счупени бутилки. В ъгъла на безистена се въргяляше спринцовка за еднократна употреба. Повечето прозорци бяха покрити с боя до нивото на очите, но небоядисаното стъкло отгоре беше толкова мръсно, че нямаше никаква разлика.

Обстановката вътре не се различаваше с нищо от никой друг подобен магазин, в който Курц беше влизал: зад щанда отегчен мъж с белези от акне четеше страницата с резултатите от конните надбягвания. Трима-четирима мъже разглеждаха крадешком списанията и видеокасетите по рафтовете, една наркоманка в кожени дрехи оглеждаше предизвикателно клиентите и асортимента от вибратори и всевъзможни секс играчки в стъклената витрина. Единствената разлика беше в това, че сега повечето филми бяха на DVD.

— Здравсти, Томи — поздрави Арлен мъжа зад щанда.

— Здравсти, Арлен.

Курц се огледа.

— Хубаво място. Май сме започнали Коледния пазар отрано?

Арлен го поведе през тесния коридор. Отминаха пийпкабините, тоалетната, на чиято врата висеше изписан на ръка надпис „Дори не си помисляйте да го правите тук, задници такива!“, минаха покрай завеси от пластмасови топчета, влязоха през една врата, на която не пишеше нищо, и излязоха на стръмното стълбище към мазето.

То беше просторно и прашно и миришеше на плъхове. По средата имаше ниска дървена преграда. Дълги празни рафтове все още красяха три от стените. Пред тях имаше ниски никелирани маси, а в дъното стоеше метално бюро.

— Изходи? — попита Курц.

— Ще ти хареса — каза Арлен.

Заведе го до отделения от магазина заден изход — няколко стръмни каменни стъпала нагоре и стоманена врата, извеждаща на улицата отзад. След това се върнаха в мазето, тя отиде до един от рафтовете, отмести го и разкри друга врата. Извади ключ от дамската си чанта и отключи катинара. Вратата извеждаше в пуст подземен гараж.

— Навремето тук е било борса за книги и в секцията за научна фантастика са продавали хероин. Затова са предпочели да разполагат с резервен изход.

Курц огледа помещението и кимна.

— Телефонни линии?

— Пет броя. Сигурно е имало голямо търсене на фантастика.

— Няма да ни трябват и петте — каза Курц. — Но три — при всички положения. — Той провери електрическите ключове и контактите. — Кажете на Томи, че ни устройва.

— Няма прозорци.

— Нищо.

— Нищо за теб. Ако всичко е като навремето, ти ще се мяркаш тук от дъжд на вятър. Аз съм тая, дето ще гледа бетонните стени по девет часа на ден. Даже няма да знам кой сезон е.

— Тъй като сме в Бъфало, съвсем спокойно можеш да смяташ, че е зима.

Той я откара до къщата ѝ в града и ѝ помогна да пренесе кашона с лични вещи от офиса на адвокатската кантора „Куик-Март“. Не бяха много. Снимка на Арлен и Алън. Снимка на починалия им син. Четка за коса и още няколко такива неща.

— Утре ще вземем на лизинг няколко компютъра и няколко телефона.

— О? И с какви пари, ако смея да попитам?

Курд извади белия плик от джоба на самото си и ѝ подаде шест банкноти по петдесет долара.

— Страхотно — каза Арлен. — Може да стигнат за слушалките на телефоните. Но не е много сигурно.

— Не може да не си спестила някой и друг долар.

— Какво, партньор ли ще ме правиш?

— Не. Но ще ти дам обичайната лихва като за банков заем.

Арлен въздъхна и кимна.

— Освен това колата ти ми трябва за тази вечер.

Наля си взе една бира от хладилника, но не предложи и на него. Сипа си малко в стъклена чаша и запали цигара.

— Джо, знаеш ли каква вреда нанасяш на социалните ми контакти с това непрестанно заемане на колата?

— Не — отвърна Курц и спря на вратата. — Каква?

— Абсолютно никаква, по дяволите.

5.

Докато наблюдаваше милионите тонове вода на хипнотичната завеса през синьо-зеления ръб на безкрая, адвокат Ленард Майлс се сети какво беше казал Оскар Уайлд за Ниагарския водопад: „За повечето хора това е второто най-голямо разочарование през медения им месец“. Или нещо такова. Не беше голям специалист по Уайлд.

Наблюдаваше водопада откъм американската му страна. Гледката определено отстъпваше на тази откъм Канада — но така се налагаше, защото двамата, с които трябваше да се срещне, едва ли можеха да прекосят границата легално. Подобно на повечето жители на Бъфало, Майлс не обръщаше почти никакво внимание на Ниагарския водопад, но мястото беше подходящо за среща между адвокат и клиент — Малкълм Кибунте му беше клиент — и не беше много далеч от дома му на Гранд Айланд. Освен това Майлс не се тревожеше, че тук може да налети на някой от фамилията Фарино и, което беше по-важно, нямаше опасност да срещне някой колега или познат на Ниагарския водопад следобед в работен ден.

— Мислиш дали да не скочиш ли, адвокате? — Чу зад себе си един плътен глас и една тежка ръка легна на рамото му.

Майлс се сепна. Обърна се бавно и се озова право срещу ухилената физиономия и бляскащия диамантен зъб на Малкълм Кибунте. Малкълм продължаваше да го държи за рамото, сякаш размишляваше дали наистина да не го метне през парапета.

Майлс знаеше, че е напълно способен да го стори. От Кибунте го побиваха тръпки, а от неговото приятелче Кътър^[1] направо му приляваше. Последните трийсет години Ленард Майлс беше прекарал сред новобогаташи, професионални убийци и наркодилъри психопати и се беше научил да обръща внимание и на най-малките нюанси в поведението им. Не можеше да каже кой от двамата е по-ненормален — якият сто и деветдесет сантиметров чернокож Малкълм, с бръснатата си глава, телосложение на кечист, осем златни пръстена, шест диамантени обици, инкрустиран в предния зъб диамант и черни

кожени дрехи, или мълчаливият кльоцав албинос Кътър, с налудничавия поглед, очи като дупки, прогорени в бяла мушама, и дълга мазна коса, провиснала над мърлявия му пуловер.

— Какво искаш, Майлс, и защо трябваше да си вдигаме задниците и да идваме чак тук на това шибано място?

Майлс се усмихна любезно, но си мислеше: „Господи, аз съм адвокат на измета на земята“. Всъщност той никога не беше защитавал Кътър. Изобщо нямаше представа дали Кътър е попадал зад решетките. Нямаше представа дори какво е истинското му име. Името на Малкълм Кибунте очевидно беше измислено, но Майлс беше защитавал огромния негър — слава богу, успешно — за две убийства (едното от които удушването на съпругата на Малкълм), стрелба по полицаи, грабеж в надрусано състояние, особено тежко изнасилване, обикновено изнасилване, четири побоя в афектирано състояние. Два крупни обира и няколко наказания за неправилно паркиране. Адвокатът беше наясно, че това в никакъв случай не го прави пръв приятел на Малкълм. Всъщност Майлс беше убеден, че той изобщо не би се поколебал да го метне през парапета, ако не бяха два фактора: (1) Майлс работеше за фамилията Фарино и макар да беше само бледо подобие на някогашната си слава, тя все още се ползваше с известно уважение сред подземния свят и (2) Малкълм Кибунте знаеше, че пак ще му се наложи да ползва юридическия талант на Майлс.

Майлс ги отведе до една пейка далеч от туристите. Майлс и Малкълм седнаха. Кътър остана прав, загледан в нищото. Майлс отвори куфара си и подаде на Малкълм една папка.

Малкълм я отвори и огледа прикачените към първата страница арестантски снимки. После попита:

— Виждал ли си го?

— Тц. Но шибаното име ми звучи познато.

— Кътър?

— И Кътър не го познава — каза Малкълм. Кътър дори не беше погледнал снимките. Не беше погледнал и Майлс. Не беше погледнал дори ревящия водопад. — И ни довлече тука толкова рано в този шибан ден, за да ми показваш снимки на някакъв шибан бял капут?

— Той току-що е излязъл от...

— Курц — прекъсна го Малкълм. — На немски означава „къс“, брато. Тоя капут нисък ли е?

— Никак даже. Ти откъде знаеш, че „курц“ означава „къс“ на немски?

Малкълм го удостои с поглед, който би накарал друг с по-слаби нерви да подмокри панталоните.

— Карам шибан „Мерцедес“ SLK, брато. Шибаното „К“ в шибаното „SLK“ означава точно това, гъз такъв... „къс“. Да не мислиш, че съм неграмотен бе, плешив колежански духач такъв? — Всичко това бе казано без капка емоция.

— Не, не. — Майлс размаха ръка, сякаш пропъждаше рояк досадни насекоми, и погледна Кътър. Той не даваше вид да е чул нищо. — Не, просто се впечатлих. — Майлс се обърна към Малкълм. — SLK е страхотна кола. Мечтая си за такава.

— Няма начин — отвърна небрежно Малкълм. — Ще си караш лайнения американски кадилак.

Майлс кимна и потръпна едновременно.

— Е, както и да е. Та този Курц се появи при господин Фарино с препоръка от Скаг...

— Да бе, ето откъде съм му чувал шибаното име. Атика. Преди година някакъв капут Курц видял сметката на Али, дето беше шеф на Братството на Джамията на смъртта в крило Д. Братята обявили десет бона за главата му и всички негри в Атика започнали да точат ножове от лъжици и крака на легла. Даже шибаните пазачи се полакомили, но никой не успял да свети маслото на капута Курц. Ако е същият Курц, Кътър, според теб същият ли е?

Кътър обърна червеноподобната си физиономия към Малкълм, но не каза нищо. Майлс погледна бледосивите очи на мъртвешкото му лице и потръпна.

— Трябва да е същият — каза Малкълм. — Защо ни занимаваш с това лайно, Майлс?

— Курц ще работи за господин Фарино.

— *Господин Фарино* — изимитира го Малкълм с подигравателен фалцет. Диамантът в зъба му проблесна към Кътър, като че ли беше казал най-остроумното нещо на света. Смехът му беше плътен и изнервящ. — *Господин Фарино* е една изсъхнала мафиотска фъшкия с изсъхнали ташащи. И отдавна не заслужава да го „господинстват“, брато.

— Както и да е, та този Курц...

— Кажы къде живее този Курц и с Кътър ще приберем десетте бона на Братята на джамията.

Адвокатът поклати глава.

— Не знам къде живее. Излязъл е от Атика само преди четиридесет и осем часа. Но желае да разследва за господин... за фамилията Фарино.

— Да „разследва“. Тоя капут за какъв се мисли бе, за шибания Шерлок Холмс ли?

— Бил е частно ченге. — Майлс кимна към папката, сякаш подканяше Малкълм да прочете някоя и друга страница. Той не си направи този труд и Майлс продължи: — Както и да е, той се рови в изчезването на Бюел Ричардсън и в нападенията над камионите.

Диамантът в зъба на Малкълм отново проблесна.

— Охо! Затова значи ни довлече толкова рано в тоя шибан бял туристически рай. Леле, брато, сигурно си насрал костюма, като си разбрал.

Майлс отбеляза наум, че Малкълм за втори път споменава колко било рано. Въздържа се да отбележи, че е три следобед, и вместо това каза:

— Ние не щем въпросният Курц да си вре носа в тия неща, нали, Малкълм?

Малкълм Кибунте загриза устни в престорен размисъл и бавно поклати лътящата си бръсната глава.

— Прав си, брато. Не щем никой да си вре носа в неща, заради които можем да резнем главата на шибания ни адвокат, нали, адвокате?

— Не щем — добави Кътър с глас, в който нямаше нищо човешко. — Изобщо не щем, нали?

Като чу гласа му, Майлс буквално подскочи, обърна се и го погледна. Кътър продължаваше да се взира в нищото. Думите сякаш бяха прозвучали от корема или от гърдите му.

— Колко? — попита Малкълм. Всякаква игривост се беше изпарила от гласа му.

— Десет хиляди — отговори Майлс.

— Заеби. Даже и Братята да дадат десет, пак не стигат.

Майлс поклати глава.

— В никакъв случай. Без Братята. Ние сме тези, които трябва да премахнат Курц.

— Да пре-мах-нат — разтегли демонстративно сричките Малкълм. — Премахването на един капут е по-трудно от почистването му. Петдесет бона.

Майлс му показва най-презрителната си адвокатска усмивка.

— Господин Фарино може да наеме най-добрия си професионалист за по-малка сума.

— *Господин Фарино* — процеди Малкълм — няма никакво намерение да наема никого, брато. Този Курц е твой проблем — прав ли съм, или да?

Майлс махна с ръка.

— Освен това ако този *най-добър професионалист на господин Фарино* ми се набърка в работите, може да ме цуне по черния гъз, да изяде лайната и да умре много бавно — продължи Малкълм.

Майлс не каза нищо.

— Кътър иска да знае имаш ли изобщо нещо за този Курц, или нямаш. Къде живее? Къде работи? Приятели? Нямаш нищо... прав ли съм, или да? А ние с Кътър, освен че трябва да го очистим, трябва и да се правим на частни ченгета, нали така?

— Папката — каза Майлс. — Там има информация. Къде е бил бившият офис на Курц в Чипиуа. Името на бившата му партньорка, мъртва... името и сегашният адрес на бившата му секретарка и на още няколко души, с които е общувал. Господин Фа... фамилията ме накара да го проверя, когато Малкия съобщи, че Курц искал среща. Не е кой знае какво, но пак е от полза.

— Четиридесет — каза Малкълм. Не като предложение, а като окончателно решение. — Това са само по двайсет за мен и за Кътър. И освен това не е много здравословно да разочароваш Братята, Майлс.

— Добре — каза адвокатът. — Една четвърт предплата. Както обикновено. — Той се огледа. Не видя никой освен туристите и подаде втория си плик с пари в брой за последните два дни.

Малкълм се ухили широко, преброи десетте хиляди и ги показа на Кътър, който изглеждаше погълнат от една катерица до кошчето за боклук.

— Искаш снимки, както винаги, нали? — попита Малкълм, докато пъхаше плика в черното си кожено яке.

Майлс кимна.

— Какво правиш с тия снимки бе, брато? Да не се празниш на тях?

Майлс не му обърна внимание.

— Сигурен ли си, че ще се справиш, Малкълм?

В следващата секунда адвокатът реши, че този път е прекалил. По лицето на Малкълм се изписаха най-различни емоции, сякаш вятър развя абаносовочерен флаг, но окончателната реакция приличаше на хумор.

— О, да. — Малкълм погледна весело Кътър, сякаш го канеше да сподели шегата. — Брой го тоя Курц за мъртъв.

[1] Резач, колач (англ.). — Б.пр. ↑

6.

Южният квартал на Бъфало, Лакауана, беше започнал да се превръща в гора от стомана още преди да пратят Курц в затвора, но сега, докато пътуваше по издигнатата магистрала, гледката му заприлича на някаква мъртва индустриална планета от фантастичен филм. Под магистралата се точеха километър след километър мрачни и пусти стоманолеярни, заводи, складове с почернели тухлени стени, паркинги, железопътни релси, ръждясващи кранове, угаснали комини и изоставени работнически блокове. Или поне Курц се надяваше жалките мукавени постройките по тъмните улици да са изоставени.

Излезе от магистралата, мина няколко километра покрай бордеите и високите огради и сви пред паркинга на една изоставена стоманолеярна. Порталът беше отключен. Курц вкара колата, затвори огромната врата и спря в отсрещния край на паркинга, строен за шест-седем хиляди коли. В момента там имаше само едно превозно средство: очукан стар форд пикап с прикачена за него каравана. Курц паркира буика на Арлен до пикапа и пое през тъмния паркинг към основната сграда.

Вратите на леярната бяха отворени. Стъпките на Курц отекваха в огромното пространство, докато отминаваше купчини сгурия, студени пещи, големи колкото къщи телфери, лебедки и кранове, от които беше свалено всичко що-годе ценно, както и множество ръждясали машини, които не си даде труд да разпознае. Единствената светлина идваше от няколкото хаотично оцелели мъждиви крушки.

Курц спря пред бившата командна зала на стоманолеярната, която се издигаше на десет метра над основното ниво. От мръсните стъкла на три от стените ѝ се процеждаше жълтеникава светлина. Един възрастен мъж излезе на металния балкон и се провикна:

— Качвай се.

Курц изкачи металната стълба и каза:

— Здравсти, Док. — И последва мъжа в слабо осветеното помещение.

— Здравсти, Курц — отвърна Док.

Възрастният мъж беше навлязъл отдавна в онази неопределена възраст, на която някои мъже се задържат с десетилетия — някъде над шейсет и пет, но определено под осемдесет и пет.

— Много ми беше странно да видя, че заложната ти къща е станала сладоледен салон — каза Курц. — Никога не съм вярвал, че ще продадеш магазина.

— През деветдесетте шибаната икономика беше прекалено силна — отвърна Док. — Предпочитам професията на пазача. Не се налага да се притеснявам за разни надрусани лайнари, които искат да ме очистят. С какво мога да ти помогна, Курц?

Тази черта на Док допаднаше на Курц. Не се бяха виждали повече от единайсет години, а старецът вече беше изчерпал асортимента от празни приказки.

— Две парчета — каза Курц. — Един полуавтоматичен и един револвер за скрит кобур.

— Чисти?

— Възможно най-чисти.

— Ето това е много чисто. — Док отиде до заключената задна стая, върна се след минута и остави няколко метални кутии на очуканото бюро. — Помня, че ти имаше една много любима деветмилиметрова берета. Какво стана с нея?

— Погребах я с почести — каза Курц самата истина. — Какво ще ми дадеш?

— Ами, виж първо това. — Док отвори една от сивите стоманени кутии и извади един черен полуавтоматичен пистолет. — „Хеклер и Кох USP, .45“ за близка стрелба. Нов. Прекрасно нещо. Със защитен от прах жлеб за лазер или за фенер. Дулото е с нарез за заглушител.

Курц поклати глава.

— Не обичам пластмасови пистолети.

— Полимерни — поправи го Док.

— Пластмасови. От полимери сме ти и аз, Док. Този пистолет е от пластмаса и фибростъкло. Много ще отива на Люк Скайуокър.

Док сви рамене.

— Освен това аз не използвам лазери, фенери и заглушители, и не обичам немски оръжия.

Док остави хеклера и отвори друга кутия.

— Чудесно — каза Курц и взе полуавтоматичния пистолет. Беше тъмносив — почти черен — и беше направен най-вече от стомана.

— „Кимбър .45 АСР“, правен по поръчка — каза Док. — Известно време е бил собственост на една стара дама от Тонауанда, която веднъж-два пъти месечно се упражнявала в стрелба.

Курц издърпа затвора, провери в цевта дали има патрон, извади седемпатронния пълнител, увери се, че е празен, върна го на мястото му и погледна през дулото.

— Добър баланс — каза. — Но пружинният механизъм за патроните е по цялата дължина.

— Най-доброто.

— Повишава риска от засечка.

— Не и при кимбъра. Казах ти, че е правен по поръчка.

— Никога не съм имал пистолет по поръчка. — Курц пъкна и извади няколко пъти пистолета с дизайн от 1911 в колана си.

— Нископрофилен боен „Маккормик“ с оптичен мерник — каза Док.

— Закача дрехите и кобура. На тия бойни пистолети трябва да им слагат табели като по магистралите.

Док сви рамене.

— Другаде няма да намериш такива.

— Предпочитам тези с двойно действие.

— Да. Помня, че обичаше да се разхождаш със зареден пистолет.

Но пък спусъкът на кимбъра е много лек.

Курц стреля няколко пъти „на сухо“ и кимна.

— Колко?

— Преди две години като чисто нов е струвал 675 долара.

— Да, само че толкова би платила милата стара дама от Тонауанда. Колко?

— Четиристотин.

Курц кимна.

— Искам да го изпробвам.

— Тия купчини сгурия долу са за това. Ще ти донеса няколко мишени и патрони блекхилс със 185-сърцевина.

Курц поклати глава.

— Искам 230.

— И такива имам.

— Трябва ми и кобур.

— Имам един малък за под мишница. Употребяван е, но само колкото да се разтъпче. Чист е. Двадесет долара.

— Чудесно.

— Добре. Вече си имаш оръжие за самозащита. Какво искаш от револверите? Интересува ли те „Ерлайт Ти“?

— Титанов ли? О, не. Не съм грохнал чак толкова, че да не мога да вдигна половин кило закалена стомана.

— Вярно, не изглеждаш грохнал. — Док отвори един кашон. — Курц, това е най-традиционното, което имам... „Смит и Уесън“, модел 38, специален.

Курц го претегли на ръка, провери празния барабан за пет патрона, вдигна цевта към светлината, затвори барабана и стреля „на сухо“.

— Колко?

— Двеста и петдесет.

— Включи вътре и кобура за полуавтоматичния.

Док кимна.

— Ако с това уцеля и петте пъти петсантиметров кръг от двайсет и пет метра, взимам го.

— Ти на лов за елени ли ще ходиш, или какво? — кисело попита Док. — На това разстояние няма да уцелиш и торба с пясък. С дуло под пет сантиметра най-доброто, което можеш да направиш, е да се промъкнеш до елена, да опреш дулото в корема му и да натиснеш спусъка.

— Долу видях няколко торби с пясък.

— Като говорим за лов на елени, знаеш ли, че Мани Ливайн те издирва?

— Кой е Мани Ливайн?

— Един психопат. Брат на Сами Ливайн.

— Кой е Сами Ливайн?

— Кой беше — поправи го Док. — Сами изчезна преди единайсет години. Носят се слухове, че ти си му помогнал да се включи в енергийния бизнес.

— Енергийният бизнес ли?

— Производство на метан.

— Не познавам нито единия, нито другия. Но ако все пак този Мани ми почука на вратата, как да го позная?

— Прилича на Дани де Вито в кофти ден. И е много по-проклет. Носи „Магнум Рюгер Редхок“ и обича да го използва.

— Големичък пистолет за такъв нисък и дебел мъж. Благодаря ти за благата вест.

Док отново сви рамене.

— Нещо друго трябва ли ти?

— Един бокс.

— Обикновен, текстолитов или кожен?

Когато Курц се прибра в Чийктуага с 45-калибровия в кобура под мишницата, 38-калибровия в левия джоб на якето и еднокилограмовия бокс в десния джоб, минаваше полунощ. Нито веднъж не превиши разрешената скорост. Ако някой го спреше за проверка, щеше да има неприятности с изтеклата си преди осем години шофьорска книжка.

Тъкмо беше свил в отбивката за Мотел 6, когато забеляза паркираната далеч от уличното осветление спортна кола с вдигнат гюрук. Червена „Хонда“ S2000. Можеше да е съвпадение, но Курц не вярваше в съвпадения, така че направи обратен завой и подкара обратно към булеварда.

Хондата включи фаровете си и ускори след него.

7.

Курц измина около пет километра преди да реши, че онзи зад кормилото на хондата е пълен идиот. Шофьорът държеше толкова голяма дистанция, че след светофарите Курц на няколко пъти трябваше да намалява, за да му позволи да го настигне.

Курц излезе от осветения булевард и подкара по едно извънградско шосе, което помнеше отпреди. Урбанизацията още не беше стигнала дотук и пътят беше пуст. Курц ускори дотолкова, че спортната кола го следваше с труд на двадесетина метра отзад, след което внезапно навлезе в една павирана отбивка, натисна рязко спирачките и изви протестиращия буик на сто и осемдесет градуса. Фаровете му осветиха хондата, която спря на десет метра от него. Виждаше се само главата на шофьора.

Курц излезе, клекна зад отворената шофьорска врата на буика и извади 45-калибровия кимбър.

От спортната кола излезе огромен мъж. В ръцете му нямаше оръжие.

— Ей, Курц. Покажи се бе, задник.

Курц въздъхна, прибра пистолета в кобура, излезе пред запалените предни фарове и каза:

— Какво искаш, Карл.

— Да си ебеш майката.

— Кой те изпрати?

— Никой не ме е изпратил, задник такъв.

— Значи си по-тъп, отколкото изглеждаш. Ако това изобщо е възможно.

Карл се приближи. Въпреки хладния нощен въздух носеше прилепнали панталони и поло като преди, без сако — демонстрираше напompани мускули.

— Виж че нямам пистолет бе, куроблизецо.

— Добре — каза Курц.

— Дай да се разберем... — каза културистът.

— Какво има да се разбираме?

— ... като мъж с мъж — довърши мисълта си Карл.

— Виждам само един мъж — каза Курц и си погледна часовника.

Пътят бе все така пуст.

— Ъ? — Карл се намръщи от умствено усилие.

— Ще те питам само едно преди да се разберем като мъж с мъж.

Как ме намери?

— Проследих те, като излезе от господин Фарино.

„Господи, съвсем съм се отпуснал!“ — помисли си Курц и се разтревожи за пръв път, откакто беше познал бодигарда в спортната кола.

Карл пристъпи още по-близо.

— Никой не може да ме нарича педал! — И вдигна огромните си мускулести ръце.

— Сериозно? Аз пък мислех, че си свикнал.

Карл се хвърли върху него.

Курц се отмести и го прасна с бокса в лявото ухо. Карл заби глава в бронята на буика и се строполи на асфалта. И при двата удара изхрущяха зъби. Курц мина зад него и го изрита в задника. Карл не помръдна.

Курц изключи фаровете на буика, направи същото с тези на хондата, изключи двигателя ѝ, заключи вратите и метна ключовете в гората. Издърпа с леко пъхтене Карл до задницата на буика и нарича краката му точно пред лявата гума.

След това се качи в колата на Арлен, увери се, че не идва никой, пусна радиото на някаква блус станция и подкара, като включи фаровете чак на магистралата към мотела, където събра нещата си и напусна стаята.

8.

— Нечувана наглост — каза адвокат Ленард Майлс. — Безмерно нахалство.

— Да нямаш предвид безмерна смелост? — попита дон Фарино.

— Както и да е.

В огромния солариум имаше трима души, без да се брои майната^[1], която провеждаше някакъв свой шумен разговор в клетката сред пищната растителност. Фарино седеше в инвалидната си количка и както обикновено беше с костюм и вратовръзка. Двадесет и осем годишната му дъщеря София седеше в тапицирано със зелена коприна меко кресло под палмите. Майлс сновеше напред-назад.

— Кое точно според теб е наглост? — попита София. — Че е осакатил Карл или че снощи ни се обади да ни каже?

— И двете — отвърна Майлс, спря да крачи и скръсти ръце. — И най-вече обаждането. Абсолютна арогантност.

— Чух касетата с обаждането — каза София. — Държанието му не беше арогантно. По-скоро звучеше като обаждане от химическото чистене, че дрехите ти са готови.

Майлс впери поглед в дъщерята на Фарино, но когато заговори отново, го отмести към дона. Мразеше да се разправя с тази жена. Големият син на Фарино, Дейвид, беше много по-свестен, само че беше увил доджа си около един телефонен стълб с двеста и петдесет километра в час. Вторият му син, Скаг Малкия беше безнадежден случай. Голямата дъщеря на дона Анджелина беше избягала в Европа още преди години. И беше останало това... момиче.

— Както и да е, сър — обърна се Майлс към бившия дон. — Смятам, че трябва да се обадим на Датчанина.

— Така ли? — попита Байрън Фарино. — Толкова ли е сериозно според теб, Ленард?

— Да, сър. Той осакатява един от хората ни, след което се обажда, за да се похвали с постъпката си.

— Или се обажда, за да ни спести конфуза, когато прочетем за Карл във вестниците — каза София. — Така поне ни даде възможност да се озовем първи на местопроизшествието.

— Местопроизшествието — изимитира я Майлс, без да крие насмешката си.

София сви рамене.

— Направихме така, че да прилича на катастрофа. Спестихме си доста въпроси и съдебни разходи.

Майлс поклати глава.

— Карл е смел и лоялен служител.

— Карл е абсолютен идиот — каза София Фарино. — Тия стероиди явно са му изпили и малкото мозък, дето го е имал.

Майлс понечи да отвърне остро на малката кучка, но много бързо размисли и продължи да мълчи и да слуша майната, която се караше с невидимия си опонент.

— Ленард — обади се дон Фарино, — какви са били първите думи на Карл сутринта, когато дойде в съзнание?

— Не е казал нищо. Ченето му е цялото в тел и освен това ще има нужда от сериозна операция на лицето преди да...

— Добре тогава, какво е написал на Бъди и Франк?

Адвокатът се поколеба и след малко отговори:

— Че е бил проследен и нападен от петима от хората на Гонзага.

Дон Фарино бавно кимна.

— И ако бяхме повярвали на Карл... и ако Курц снощи не се беше обадил... и ако тази сутрин аз не се бях обадил на Томас Гонзага, сега щяхме да сме във война, нали, Ленард?

Майлс разпери ръце и сви рамене.

— Карл се е притеснил. Боляло го е — бил е надрусан с лекарства — и се е уплашил, че ще обвиним него.

— Той е проследил Курц и се е опитал да уреди личните си работи в работно време — каза София Фарино. — И е успял да оплеска дори това. От къде на къде да не го обвиняваме?

Майлс само поклати глава и изгледа дон Фарино с израз от типа „Какво ли разбират жените от тези работи?“.

Байрън Фарино се размърда в инвалидната количка. Заседналият преди осем години до гръбнака му куршум очевидно му причиняваше голяма болка.

— Напиши чек от 5000 долара за семейството на Карл — каза донът. — Той живее с майка си, нали?

— Да, сър. — Майлс не намери за нужно да споменава, че Карл живее с един дваисетгодишен манекен.

— Нали ще се погрижиш, Ленард?

— Разбира се. — Майлс се поколеба, но реши да кара направо. — Ами Датчанина?

Фарино замълча. Майната в палмите продължаваше да спори шумно със самата себе си. Накрая възрастният дон каза:

— Да, мисля, че е редно да се обадим на Датчанина.

Майлс премигна. Изненадата беше приятна. Така щеше да си спести 30 000 долара от Малкълм и Кътър. Нямаше никакво намерение да си иска аванса.

— Ще му се обадя... — започна адвокатът.

Фарино поклати глава.

— Не, Ленард, аз ще се погрижа. Ти напиши чека за семейството на Карл и се погрижи да бъде изпратен. О, Майлс... какво каза най-накрая господин Курц снощи?

— Каза точно къде да намерим Карл. Имаше нагл... имам предвид, каза, че не било лично — след което каза, че щял да започне четиристотиндоларовото си на ден разследване днес. И че тази сутрин щял да разпита жената на Бюел Ричардсън.

— Благодаря ти, Ленард. — Фарино освободи адвоката.

Когато Майлс си тръгна, Фарино се обърна към дъщеря си. И голямата, и малката много приличаха на покойната си майка: пълни устни, мургава кожа, гъста къдрава черна коса, дълги чувствени пръсти и пищно тяло. Но трябваше да признае, че погледът на София излъчваше интелигентност и дълбочина, каквито майка ѝ никога не бе притежавала.

Фарино поседя потънал в мислите си още около минута. Майната шаваше в клетката си, но също уважи мълчанието му. Накрая Фарино каза:

— Ще можеш ли да се погрижиш за това, София?

— Разбира се, папа.

— Общуването с Датчанина понякога е... трудно — каза баща ѝ. София се усмихна.

— Аз бях тази, която пожела да се занимава със семейния бизнес, папа. С целия семеен бизнес.

Фарино кимна умислено.

— Но с Датчанина бъди... много внимателна, скъпа. Дори по безопасна телефонна линия се дръж много професионално.

— Разбира се, папа.

Вън на моравата пред къщата Ленард Майлс едва сдържаше усмивката си. *Датчанина*. Но колкото повече се замисляше, толкова повече се убеждаваше, че се налага да разчисти кашата преди появата на Датчанина. Майлс определено не искаше да прави нищо, което да разгневи Малкълм и партньора му. Призляваше му дори от самата мисъл Датчанина, Малкълм и Кътър да пресекат пътищата си. И макар че госпожа Ричардсън не знаеше нищо, Майлс осъзнаваше, че тя е един свободно висящ край.

„А ако продължаваш да прахосваш пари, за да връзваш всички свободни краища, ще свършиш в приют за бедни“ — обади се пестеливата част от съзнанието му.

Майлс се замисли, после тръсна глава. Издробняваше за няколко кирливи хиляди долара, когато бяха заложени милиони — *милиони!* Той извади телефона си и набра номера на Малкълм Кибунте. Малкълм никога не го вдигаше лично.

— Пратката „К“ ще пристигне при жената на счетоводителя по някое време утре сутринта — каза той на телефонния секретар. — Мястото е подходящо да я приберете. — Поколеба се за части от секундата. — Не е лошо да вземете и *нейната* пратка. Като се видим, ще платя и за двете доставки. Ако обичаш, вземи разписките.

Майлс затвори телефона и отиде в кадилака си, за да напише чек на майката на Карл. Не се боеше да използва мобилния си телефон, защото щеше да го хвърли в реката, когато слезеше в града. Имаше купища такива телефони и нито един от тях не беше на името на Ленард Майлс.

Докато излизаше през масивния портал, реши сам да съобщи неприятната вест на любовника на Карл.

[1] Подобна на врана птица, обитаваща Южна Азия, с изключително богат диапазон на имитиране на гласове и звуци. — Б.пр. ↑

9.

Валеше доста силно. Курц слезе от колата и се отправи към ниската тухлена къща на няколко пресечки от Делауер Парк. Малкълм и Кътър го наблюдаваха от жълтия мерцедес на Малкълм, паркиран с вдигнат гюрук на половин пресечка от мястото, където Курц току-що беше оставил буика. Малкълм беше забелязал как Курц предпазливо беше минал няколко пъти покрай мястото — оглеждаше внимателно дали някой не го следи. Но Малкълм и Кътър бяха пристигнали преди това и се бяха снишили в колата, когато Курц мина покрай тях. Проливният дъжд ги скриваше още по-добре, но въпреки това Малкълм беше угасил и двигателя. Знаеше, че димът от ауспуха на спряла кола е най-сигурното доказателство, че някой те следи.

Кътър изпъшка откъм дясната седалка.

— Още малко, братле — каза Малкълм. — Още малко.

Курц не познаваше много счетоводители — беше имал един или двама клиенти счетоводители по бракоразводни дела и беше виждал неколцина по-приключенски настроени техни колеги, излежаващи присъди в Атика за каквито там престъпления вършеха счетоводителите. Госпожа Ричардсън обаче определено не му приличаше на жена на счетоводител. Повече приличаше на скъпо момиче на повикване като тези, които си изкарваха прехраната из лъскавите хотелски комплекси покрай Ниагарския водопад. Курц беше виждал Бюел Ричардсън на снимка и беше чул описанието му и от Скаг Малкия. Счетоводителят беше нисък, плешив, над петдесетгодишен, с очила като дъна на буркани и физиономия на арогантен язовец. Жена му приближаваше тридесетте, много руса, много добре сложена и — поне така му се стори на Курц — много свежа за почти сигурна вдовица.

— Седнете, ако обичате, господин Курц. Само не местете стола, моля ви. Разположението на мебелите е част от атмосферата на

къщата.

— Разбира се — отвърна Курц, без ни най-малка представа за какво му говори. Бюел Ричардсън беше достатъчно богат, за да притежава къща, построена от Франк Лойд Райт до Делауеър Парк. „Не къщата на Франк Лойд Райт до Делауеър Парк — беше казала Арлен, след като му беше уговорила среща по телефона. — Не *къщата* на Дюи Д. Мартин. Другата.“

„Добре“ — беше отвърнал Курц. Беше сигурен, че няма да различи къщата на Дюи Д. Мартин от която и да било друга, но все пак беше намерил адреса лесно. Къщата все пак беше красива за хора, които си падаха по всичките тези тухли и надвиснали стрехи, но столовете с правите облегалки покрай камината си бяха живо мъчение. Нямаше представа дали са по проект на Франк Лойд Райт и изобщо не го интересуваше, но формата им определено беше в конфликт с всякакви изисквания за удобство. Облегалката беше твърда и права като дъска за гладене, а седалката не би побрала дори задника на джудже. Курц си помисли, че ако електрическият стол е с този дизайн, осъдените ще прекарват най-лошите секунди в живота си преди да им дръпнат шалтера.

— Радвам се, че се съгласихте да поговорим, госпожо Ричардсън.

— Искам да помогна на разследването с каквото мога, господин...

— Курц.

— Да. Но вие казахте, че не сте от полицията. Частен детектив ли сте?

— Да, госпожо, частен детектив съм. — Когато беше истински частен детектив, имаше един хубав костюм и две прилични вратовръзки точно за такива разпити, а сега приличаше на пълен селянин с евтиното си яке и памучния панталон. Арлен му беше дала една от старите вратовръзки на Алън, но Курц беше с пет сантиметра по-висок и с двадесет килограма по-тежък от покойния ѝ съпруг, така че не можа да се сдобие и с костюм от същия източник. Нямаше търпение да изкара някой и друг долар. След покупката на пистолета и револвера, след като беше дал на Арлен триста долара за оборудване и след като беше платил за храната и хотела си, му бяха останали точно трийсет и пет долара.

— Кой друг се интересува от Бюел? — попита жената на счетоводителя.

— Не мога да ви разкрия самоличността на клиента си, но ви уверявам, че той желае само добро на вашия съпруг и много иска да го намери.

Госпожа Ричардсън кимна. Косата ѝ беше вдигната в изящен кок и Курц нямаше как да не забележи артистично падащите по идеалния ѝ врат кичури.

— Можете ли да ми кажете още нещо за обстоятелствата покрай изчезването на съпруга ви?

Тя бавно поклати глава.

— Вече казах всичко на полицията. Но наистина не си спомням нищо необичайно. Беше един вторник преди месец. Бюел излезе за работа както винаги — към осем и петнайсет, и каза, че отива право в офиса.

— Неговата секретарка ни каза, че през този ден не е имал срещи. Това не е ли необичайно за един счетоводител? — попита Курц.

— Не, никак. Бюел имаше много малко частни клиенти и с повечето от тях общуваше най-вече по телефона.

— Знаете ли имената им?

Госпожа Ричардсън прехапа идеалните си розови устни.

— Знам, че това е конфиденциално, господин...

— Курц.

— ... но ви уверявам, че всичките му клиенти бяха важни хора... сериозни... и не трябва да ги подозирате.

— Разбира се. В деня, когато е изчезнал, е карал „Мерцедес“ Е300, така ли?

Госпожа Ричардсън вирна глава.

— Да. Не сте ли чели доклада на полицията, господин...

— Курц. Да, госпожо. Четох го. Просто проверявам още веднъж.

— Да, беше с мерцедеса. По-малкия, искам да кажа. Същия ден трябваше да пазарувам и затова взех по-големия. Полицията намери малкия на другия ден. Малкият мерцедес, искам да кажа.

Курц кимна. Скаг му беше казал, че малкият мерцедес бил изоставен в Лакауана, където го обезкостили за броени часове. По разфасованата кола имало стотици отпечатъци и всички

идентифицирани досега принадлежали на самообслужилите се с резервни части местни гангстери и обикновени граждани.

— Сигурна ли сте, че господин Ричардсън няма някаква причина просто да се покрие някъде?

Свършената блондинка отметна глава, като че ли Курц я беше зашлевил.

— Да не би да имате предвид друга жена, господин...

— Курц — каза Курц и зачака.

— Отхвърлям въпроса и намеците, свързани с него.

„Не те обвинявам — искаше да каже на глас Курц. — Ако мъжът ти е кръшкал, значи е бил пълен тъпанар.“ Продължи да чака.

— Не, Бюел нямаше причина да... как го казахте, господин Кац? Да се покрие. Той беше щастлив. Бяхме щастливи. Животът ни беше прекрасен. Бюел смяташе да се пенсионира до година-две и щяхме да отидем на вилата ни в Мауи, и той наскоро купи една яхта... малък двайсетметров катамаран... — Госпожа Ричардсън замълча. — Възнамерявахме да обиколим света през следващите няколко години.

Курц кимна. „Малък двайсетметров катамаран.“ А какви ли пък бяха големите? Той се опита да си представи една година на двайсетметрова яхта с тази жена, в тропически пристанища, дълги нощи в морето. Не му беше трудно.

— Благодаря ви за безценната помощ, госпожо Ричардсън. — Курц стана и тръгна към вратата.

Госпожа Ричардсън стана да го изпрати.

— Не виждам с какво помогнах да намерите съпруга ми, господин...

Курц се беше отказал да ѝ напомня името си. Познаваше пиячи на денатуриран спирт с по-добра памет.

— Всъщност вие наистина много ми помогнахте — увери я той. И наистина беше така. Единствената причина да иска да я разпита беше да разбере дали има нещо общо с изчезването на съпруга си. Нямаше. Госпожа Ричардсън беше красива — дори изумително красива — но очевидно не беше много умна. Липсата на интелигентност не беше престорена. Курц се чудеше дали изобщо е наясно, че докато говорят, съпругът ѝ най-вероятно вече се разлага в някой плитък гроб или стои на дъното на езерото Ери, обут в бетонени ботуши.

— Още веднъж ви благодаря — каза той и тръгна към буика на Арлен.

— Мамка му — каза Малкълм. Двамата с Кътър тъкмо излизаха от мерцедеса. Малкълм понечи да сграбчи Кътър за ръката, но пръстите му се спряха на сантиметър от китката на албиноса. Никога не би докоснал Кътър без позволение, а Кътър никога не би дал такова позволение. — Чакай — каза Малкълм и двамата седнаха обратно в колата.

Курц излезе от къщата. Малкълм го огледа отблизо и реши, че много прилича на арестантската си снимка: само че малко по-стар, малко по-слаб и малко по-зъл.

— Мислех, че ще остане повече — обади се Малкълм. — Ега ти скапания следовател — пет минути с вдовицата.

Кътър беше извадил ножа си от джоба на пуловера и изглеждаше изцяло погълнат от заоблените очертания на дръжката.

— Дай да изчакаме, може да се върне — каза Малкълм.

Курц не се върна. Качи се в буика и потегли.

— Мамка му — повтори Малкълм. — И след кратък размисъл добави: — Оня педал Майлс каза да вземем двете пратки. Кътър, коя да вземем първо, брато?

Кътър погледна към къщата. Ръката му направи едва забележимо движение и двете остриета изскочиха със зловец звук. Ножът беше произведен от известен оръжеен майстор и имаше две остриета. Кътър прибра едното и застопори другото отворено. Беше извито острие — десетсантиметрово, остро като бръснач, с изкривен връх. Познато като „кука за изкормване“.

Очите на Кътър светнаха.

— Да, както винаги си прав — съгласи се Малкълм. — Знам къде можем да открием после господин Курц, ако ни трябва. Сега имаме работа тук.

Двамата слязоха от мерцедеса. Малкълм го заключи с дистанционното, изчака и отново го отключи.

— За малко да забравя — каза, извади фотоапарата полароид и двамата прекосиха улицата под проливния дъжд.

10.

Окръжната болница на окръг Ери бе гигантски комплекс, разположен близо до магистралата Кенсингтън и ако желаеха, пациентите можеха да слушат грохота на колите. Повечето от тях не желаеха, тъй като бяха прекалено заети да живеят, да умират и да се опитват да заспят сред шума на климатиците, стенанията на другите пациенти, обявите по високоговорителите и разговорите в коридорите и болничните стаи. Официално времето за свиждане приключваше в девет вечерта, но в повечето случаи последните посетители се изнизваха около десет.

В 10:15 в тази октомврийска вечер един висок слаб господин с тъмен шлифер и баварска шапка с червено перо излезе от асансьора в западното крило, където се намираше реанимацията. Държеше букет цветя. Беше на петдесет и няколко години, с тъжни очи, леко отнесено изражение и плаха усмивка под добре поддържаните рижи мустаци. Носеше скъпи черни ръкавици.

— Съжалявам господине, но времето за свиждане изтече — каза сестрата на рецепцията и го прониза с поглед още преди да е направил и три стъпки от асансьора.

Високият мъж спря и изражението му стана още по-объркано.

— Да... Извинявайте. — Говореше с приятен европейски акцент. — Току-що пристигам от Щутгарт. Майка ми...

— Можете да я посетите утре сутринта, господине. Свиждането започва от 10:00.

Мъжът кимна, понечи да си тръгне, но се обърна и протегна букета на сестрата.

— Госпожа Хаупт. Тя е във вашето отделение, нали? Току-що пристигам от Щутгарт, а брат ми каза, че мама е много болна.

Сестрата погледна екрана на компютъра си. Онова, което видя там, я накара да прехапе устни.

— Госпожа Хаупт ли е майка ви?

— Да. — Мъжът с шлифера пристъпи смутено от крак на крак и сведе поглед към цветята. — Не съм я виждал от години. Трябваше да дойда по-рано, но работата... и утре трябва да съм се прибрал.

Сестрата се поколеба. Наоколо сновяха други сестри и санитарии, които разнасяха вечерните дози лекарства на пациентите.

— Господин Хаупт, нали разбирате...

— Да.

— Нали разбирате, господин Хаупт, че майка ви от няколко седмици е в кома. Тя няма да разбере, че сте идвали.

Мъжът с тъжните очи кимна.

— Но аз ще знам, че съм дошъл при нея.

Очите на сестрата се насълзиха.

— По този коридор, господине. Госпожа Хаупт е в една от частните ни стаи, единайсет-нула-осем. След няколко минути ще пратя някоя от сестрите да ви види.

— Много ви благодаря — каза мъжът с шлифера и се сля с водовъртежа от медицински персонал.

Госпожа Хаупт беше в кома. От нея и в нея излизаха най-различни тръби. На нощното шкафче до леглото от една чаша с вода се хилеше изкуственото ѝ чене. Мъжът с шлифера и шапката с перо махна хартията от стъблата на букета и ги постави в чашата с изкуствените зъби на старицата. След това показа глава в коридора, не видя никого и тихо отиде до стая номер 1123.

Пред стаята нямаше охрана. Карл спеше упоен от лекарствата — главата му беше бинтована, а лицето му бе страховитата маска от синини и шевове, с шинирана челюст. И двата му крака бяха гипсирани и опънати с помощта на сложна система от въжета, противотежести и метални подпори. Дясната му ръка беше шинирана в дебела превръзка, а лявата беше привързана с каиш към стойката с венозната система. От него също излизаха множество тръби.

Високият мъж разкачи безшумно бутона за повикване на сестрата от таблата до главата на Карл и го отмести извън обсега му. След това извади от джоба на шлифера си спринцовка с капаче, хвана я с дясната си ръка, а с лявата стисна шинираната челюст на Карл.

— Карл? Карл? — Гласът на мъжа беше мек и успокояващ.

Карл изстена, изръмжа и понечи да се обърне на другата страна, но не успя, тъй като въжетата и тежестите му пречеха. Отвори здравето си око. Съвсем очевидно не позна мъжа с шлифера.

Мъжът с шлифера свали със зъби капачката на спринцовката и издърпа буталото, напълвайки празната спринцовка с въздух. След това внимателно изплю капачката в същата ръка, с която държеше спринцовката.

— Събуди ли се, Карл?

Тъповатото недоумение в здравето око на Карл се смени с ужас, докато наблюдаваше как странният мъж сваля венозната система от стойката, изключва алармата и пъха иглата в пластмасовата тръбичка. Карл се опита да стигне до бутона за сестрата. Непознатият сграбчи ръката му със системата и я стисна здраво.

— Фамилия Фарино ти благодари за вярната служба, Карл, и съжالياва, че се оказа такъв идиот. — Гласът на високия мъж беше тих. Той вкара иглата надълбоко в пластмасовата тръбичка.

Карл издаваше ужасни звуци през шинираната си уста и се мяташе в леглото като огромна риба.

— Шшт — прошепна успокояващо мъжът и натисна буталото докрай. Въздушното мехурче се виждаше съвсем ясно в прозрачната тръбичка към сгъвката на лакътя на Карл.

Мъжът сръчно извади иглата с една ръка и прибра спринцовката в джоба на шлифера си. Както беше хванал другата му ръка и наблюдаваше часовника си, ако някой случайно минеше, можеше да го помисли за лекар на късна визитация, мерещ пулса на пациента си.

Счупената челюст на Карл изпука отчетливо и шината се размести. Звукът беше нечовешки.

— Още четири-пет секунди — прошепна мъжът в шлифера. — А-а, готово.

Въздушният мехур стигна до сърцето на Карл и буквално го взриви. Карл се сгърчи с такава сила, че металните въжета се опънаха като далекопроводи по време на буря. Очите на бодигарда се отвориха толкова широко, че в един миг сякаш щяха да експлодират. От двете му ноздри рукна кръв.

Мъжът пусна китката му, излезе от стаята, продължи по коридора в обратна посока на рецепцията, слезе по стълбите към задния вход и напусна болницата през рампата за линейките.

София Фарино го чакаше отвън в черното си „Порше Бокстър“. Гюрукът беше вдигнат, понеже дъждът продължаваше да се лее като из ведро. Високият мъж се настани на дясната седалка. Тя не го попита какво е станало.

— На летището ли?

— Да, ако обичаш — отвърна мъжът със същия тих и приятен глас, с който беше говорил на Карл.

Тя подкара. Изминаха няколко минути в мълчание.

— Времето в Бъфало винаги ми е харесвало — наруши тишината мъжът. — Напомня ми за Копенхаген.

София се усмихна и отвърна:

— О, за малко да забравя. — Отключи жабката и извади оттам дебел бял плик.

Мъжът се усмихна леко и пхна плика в джоба на шлифера си, без да преброи парите.

— Предай най-топлите ми чувства на баща си.

— Ще му предам.

— И ако мога да съм полезен с още нещо на фамилията...

София отклони поглед от равномерния дъжд върху предното стъкло и каза:

— Всъщност има още нещо...

11.

Курц седете в кабинета в Центъра за обществено наблюдение, гледаше полицейската служителка през очуканото бюро и си мислеше, че е хубава като калинка.

Казваше се Пег О'Тул. Той рядко използваше определения от рода на хубава като калинка, но госпожица О'Тул беше точно такава. Тридесет и няколко годишна, поне на вид, но със свежа луничава кожа и яркосини очи. Червена коса — не изумителната червена коса на Сам, а огненорижа — падаща по раменете на естествени вълни. Малко попълна от съвременните стандарти, което доставяше безмерно удоволствие на Курц. Един от любимите му изрази бе този на Том Улф, който описваше болезнено слабите модни девойки на Ню Йорк като „обществени рентгени“. Курц съвсем между другото се зачуди какво ли ще си помисли за него полицай Пег О'Тул, ако ѝ каже, че е чел Том Улф. След това се зачуди какво му става, че се чуди точно това.

— И така, къде живеете, господин Курц?

— Тук-там. — Отбеляза си, че не го нарече снизходително на малко име.

— Трябва да имате постоянен адрес. — Тонът ѝ не бе нито фамилиарен, нито студен, просто професионален. — През следващия месец трябва да ви посетя и да се уверя, че живеете в условията, при които сте освободен предсрочно.

Курц кимна.

— В момента живея в Мотел 6, но си търся постоянно жилище. — Не мислеше, че ще е умно да ѝ каже за изоставената хладилна сграда, походното легло и взетия на заем спален чувал, които понастоящем наричаше свой дом.

Госпожица О'Тул си отбеляза нещо.

— Търсите ли си вече работа?

— Намерих си.

Тя вдигна леко вежди. Бяха плътни и с цвета на косата ѝ.

— Развивам собствен бизнес.

— Така няма да стане — каза Пег О’Тул. — Разкажете ми с подробности.

Курц кимна.

— Направих агенция за разследвания.

Полицейската служителка потупа долната си устна с химикалката.

— Господин Курц, много добре знаете, че никога повече няма да получите разрешително за частен детектив в щата Ню Йорк и че е незаконно да притежавате и да носите огнестрелно оръжие, както и да се събирате с криминално проявени лица, нали?

— Да — отвърна Курц и понеже полицейската служителка не каза нищо, продължи: — Фирмата е законно регистрирана — „Суитхарт Сърч“.

Госпожица О’Тул сдържа усмивката си.

— „Суитхарт Сърч“ ли? Да не е нещо като агенция за запознанства?

— Нещо подобно. Това е услуга, базирана на интернет. Секретарката ми и аз работим на компютрите през деветдесет и девет процента от времето.

Полицейската служителка почука белите си зъби с горния край на химикалката и каза:

— В Мрежата има стотици фирми за такива услуги.

— Точно това каза и моята секретарка Арлен.

— И защо мислите, че точно вие ще направите пари?

— Първо, защото се осланям на усещането си, че има сто милиона, родени по времето на бейбибума, които приближават пенсионна възраст и са готови да се отърват от настоящите си съпрузи и съпруги и сигурно все още си падат по гаджетата си от гимназията. Нали се сещате — спомените от първото натискане на задната седалка на „Мустанг“ 66-а, такива неща.

Госпожица О’Тул се усмихна.

— Мустанг 66-а няма задна седалка.

„Не се прави на интересна — помисли си Курц, — просто е информирана.“

Той кимна.

— Харесват ли стари мустанги?

— Не сме тук, за да обсъждаме предпочитанията ми относно старите коли. И защо тези застаряващи бейбибумъри ще потърсят вашите услуги? В Мрежата има и безплатни сайтове за издирване на стари съученици.

— Да. Но Арлен и аз сме по-дейни. — Той млъкна. — „Дейни“ ли казах? Господи, мразя тази дума. Арлен и аз сме по-... изобретателни.

На лицето на госпожица О’Тул за втори път се изписа лека изненада.

— Всъщност ние преравяме старите училищни албуми, намираме хората, които са били популярни сред съучениците си по онова време — започнахме от шестдесетте — и изпращаме информацията на бившите им съученици. Нали разбирате: Питали ли сте се някога какво стана с Били Бендърбикс? Открийте с помощта на „Суитхарт Сърч“ — ей такива глупости.

— Наясно ли сте със законите за опазване на личната тайна?

— Да. Малко от тях важат за интернет. Ние просто издирваме тези бивши съученици с помощта на обикновените търсачки и им изпращаме запитване по имейла.

— И става ли?

Курц сви рамене.

— Работим от няколко дни, но вече имаме неколкостотин попадения. — Той замълча. Знаеше, че също като него полицейската служителка няма желание да си губи времето в празни приказки, но все пак искаше да сподели с някого историята, а в живота му нямаше друг подходящ човек. — Искате ли да ви разкажа за първия ни опит?

— Моля.

— Ами през последните няколко дни с Арлен събираме стари училищни годишници от цялата страна. Едни намираме в Мрежата, други поръчваме по пощата, но все пак започнахме с района на Бъфало — с истински училищни албуми — и така, докато натрупаме солидна база данни.

— Звучи разумно.

— И вчера бяхме готови да започваме. Аз й казах: Дай да изберем някой случаен, който да е първият господин или госпожа „Самотно сърце“. Арлен взе един албум от купа — Кенмор Уест, 1966 — и го отвори. Аз забодох пръст в страницата, без да гледам. Името на

мъжа беше странно, но реших, че това няма значение. Арлен започна да се смее...

Изражението на О'Тул не издаваше нищо, но си личеше, че слуша.

— Улф Блицър — каза Курц. — Арлен ми вика, че съучениците му със сигурност знаят какво става с него и аз я питам защо, а тя почва да ми се смее на мен...

— Вие не знаете ли кой е Улф Блицър? — попита О'Тул.

Курц отново сви рамене.

— Предполагам, че е станал известен, докато съм бил в затвора, а там не гледах много Си Ен Ен.

О'Тул се усмихваше.

— Както и да е — продължи Курц, — Арлен спря да се смее, обясни ми кой е Улф Блицър и защо изборът ми не е подходящ, след което взе годишника на гимназията в Уест Зенека. Отвори го и посочи една снимка. Пак мъж. Тим Ръсърт^[1].

О'Тул се засмя на глас.

— Този път от Ен Би Си.

— Да. И за него не бях чувал. Арлен вече припаднаше от смях.

— Интересно съвпадение.

Курц поклати глава.

— Не вярвам в съвпадения. Арлен си правеше майтап с мен. Тя има малко странно чувство за хумор. Най-накрая избрахме един от района на Бъфало, който не беше известен журналист, и...

Телефонът иззвъня.

О'Тул го вдигна и Курц почувства известно облекчение от прекъсването. Вече умишлено говореше глупости.

— Да... да... добре — каза О'Тул — Разбирам. Добре. Добре. — Когато затвори, Курц реши, че погледът ѝ е по-студен.

Вратата се отвори с трясък. Едно ченге на име Джими Хатауей от отдел „Убийства“ — и друг по-млад полицай, когото Курц не познаваше, нахлуха с насочени деветмилиметрови глокове. Курц извърна поглед към Пег О'Тул, която беше извадила един „Зиг Про“ от чантата си на пода и го държеше насочен право в лицето му.

— Ръцете зад главата, задник! — изкрещя Хатауей.

Сложиха му белезници, претърсиха го за оръжие — беше чист естествено, защото да се явиш въоръжен на първата си среща с

наблюдаващия полицейски служител определено не беше умна идея — след което го изправиха с лице към стената и по-младият полицаи извади от джобовете му монети, ключовете за колата и ментови бонбони.

— Повече няма да видиш тоя нещастник — обърна се Хатауей към О’Тул, докато блъскаше Курц към вратата. — Връщаме го в Атика и този път няма излизане.

Курц успя да хвърли последен поглед на О’Тул преди поредният удар в гърба да го изблъска в коридора. Тя беше оставила пистолета си. Изражението ѝ беше непроницаемо.

[1] Известни журналисти и водещи от Си Ен Ен и Ен Би Си. — Б.пр. ↑

12.

Курц разбра, че разпитът няма да е лек, още когато Хатауей от отдел „Убийства“ спусна няколко ролетни щори върху едностранното огледало на едната стена на стаята за разпити и изтръгна щепсела на касетофона от контакта в пода. Втората лоша поличба бе, че бяха заключили ръцете му с белезници зад гърба към металния стол, на който седеше, и краката на стола бяха завинтени към пода. Третото предзнаменование бяха тъмните петна по очуканата дървена маса и по линолеума в близост до завинтения стол, но Курц си каза, че може да са от разляно кафе. Но най-сериозният намек като че ли бяха латексовите ръкавици на Хатауей, същите каквито лекарите си слагаха, за да се предпазят от спин.

— Здравсти бе, Курц — каза Хатауей, когато свали щорите. След което направи три бързи крачки към него и го удари по лицето с опакото на ръката си.

Курц тръсна глава и изхрани кръв на линолеума. Добре поне, че Хатауей беше свалил масивния златен пръстен от дясната си ръка — сигурно за да не скъса ръкавицата. На лявата си буза Курц имаше избледнял белег от ухото до ъгъла на устата, останал от един подобен разговор с Хатауей преди почти дванайсет години.

— Радвам се да те видя, лейтенант — каза Курц.

— Детектив — каза Хатауей.

Курц сви рамене, доколкото му позволяваха окованите към стола ръце.

— Единайсет години и нещо — каза и отново изплю кръв. — Помислих, че най-последно си издържал изпитите за лейтенант. Или поне за сержант.

Хатауей го удари пак, този път с юмрук.

За известно време Курц изгуби съзнание. Свести се тъкмо когато по-младият полицай казваше:

— За бога, Джими...

— Млъквай — каза детектив Хатауей, заобиколи масата и погледна часовника си. Курц предположи, че времето му за личната част от разпита е изтекло. „Това е добре“ — помисли си с все още кънтяща глава.

— Къде беше вчера сутринта, Курц? — изръмжа Хатауей.

Курц поклати глава. Грешка. Стаята се замъгли и се завъртя. Единствено белезниците го удържаха на стола.

— Попитах къде беше вчера сутринта? — Хатауей се приближи.

— Адвокат — каза Курц. Устата му беше пълна с кръв, но всичките му зъби май си бяха на мястото.

— Какво?

— Искам адвокат.

— Адвокатът ти умря, боклук такъв. Скапаният сводник и преследвач на линейки Мърел получи инфаркт преди четири години.

Курц знаеше това, но повтори:

— Адвокат.

Хатауей отговори, като извади деветмилиметровия си глок от кобура под мишницата и един малък смит и уесън от джоба на сакото си, след което подхвърли уесъна на масата пред Курц. Класически шантаж.

— Джими, недей! — каза ниският младок.

Курц не знаеше дали това не е част от хореографията, или помладият детектив наистина се тревожи. Ако беше стандартният фарс „доброто и лошото ченге“, малкият беше много добър актьор.

— Май не сме го обискирали достатъчно щателно — процеди Хатауей и прониза Курц с бледосините си очи. Курц винаги беше мислил, че погледът му е налудничав, но сега, повече от десет години по-късно, това ченге беше по-ненормално от всякога.

Хатауей зареди първия патрон в цевта на глока.

— Къде беше вчера сутринта, Джоуи?

На Курц почваше да му писва. През последното десетилетие се беше случвало да говори с други затворници за Първата заповед: „Никога не убивай ченге!“. Колкото да става приказка, беше заемал становището „Защо пък не?“. И много често беше имал наум точно Хатауей.

Курц отмести поглед от зачервеното лице на полицаия и се замисли за други неща.

— Нещастник скапан — каза Хатауей, прибра пистолетите и удари Курц по ключицата с почти същия бокс, какъвто Курц беше използвал срещу Карл. Рамото и лявата ръка на Курц за миг изтръпнаха, после пламнаха от зверска болка.

Другият детектив включи микрофона и вдигна щорите. Хатауей беше свалил медицинските ръкавици. Подхвърленият пистолет и боксът не се виждаха. Глокът си беше на мястото в кобура.

„Е — помисли си Курц, — всичко мина нормално.“

— Джо Курц, потвърждаваш ли, че си бил осведомен за правата си? — попита детектив Хатауей.

Курц изръмжа. Ключицата му май не беше счупена, но щяха да минат поне няколко часа преди да може да движи лявата си ръка.

— Къде беше вчера сутринта между девет и единадесет? — попита Хатауей.

— Искам да говоря с адвокат — произнесе Курц толкова членоразделно, колкото можеше.

— Ще ви бъде извикан обществен защитник — каза Хатауей към микрофона. — Отбелязвам за протокола, че настоящият разговор се провежда със съгласието и по молба на господин Курц.

Курц се наведе към микрофона.

— Майка ти смучеше курове на „Саут Делауер“, детектив Хатауей. Аз ѝ бях редовен клиент.

Хатауей забрави, че е без ръкавици, и го зашлеви циганската толкова силно, че кръвта от носа на Курц опръска стената на два метра от него. „Ама че съм хитър — помисли си Курц. — Е, те подправят и записите.“ Той поклати глава. Беше се отдръпнал достатъчно бързо, за да си спести счупения нос.

— Познаваш ли тази жена? — попита другият детектив, сложи една папка на масата и я отвори.

— Не лей кръв по снимките, Курц! — предупреди го Хатауей.

Курц се опита да се подчини, въпреки че на черно-белите снимки се виждаше толкова снимана кръв, че малко истинска едва ли би ги зацапала повече.

— Познаваш ли тази жена? — повтори другият детектив.

Курц не отговори. На снимките едва си личеше, че това е било жена. Позна я, разбира се. Позна столовете с неудобните облегалки около масата на Франк Лойд Райт.

— Отричаш ли, че си бил в дома на тази жена вчера сутринта? — настоя младият детектив, след което добави към микрофона: — Отбелязвам за протокола, че господин Курц отказва да идентифицира фотографиите на Мари Ан Ричардсън, жената, с която се е срещал вчера.

„Само че вчера тя имаше нос, очи, гърди и цялата ѝ кожа си беше на мястото“ — изкушаваше се да каже на глас Курц. Разгледа разпръснатите по масата снимки. Убиецът беше пълен изрод и психопат, но много добър с ножа. Въпреки нечовешкия си аспект вивисекцията беше извършена майсторски. Курц се съмняваше, че госпожа Ричардсън би одобрила подобен подход към въпроса, тъй като от снимките личеше, че убиецът я е оставил жива през известна част от обработката. Курц се опита да разбере кога е било извършено убийството. Всичко беше така, както при излизането му от къщата. Не беше имало никаква борба — или този с ножа беше бил достатъчно силен, за да я ограничи до подгизналото от кръв килимче точно пред трапезарията. Или, което беше по-вероятно, убийците бяха двама — единият я беше държал, а другият я беше рязал.

— Това на роклята ѝ семенна течност ли е?

— Млъквай — каза детектив Хатауей, пристъпи към Курц, закри микрофона с ръка и стисна рамото му с другата. Стенанието на Курц беше кратко, но детективът продължаваше да закрива микрофона.

— Ще платиш за това, Курц. Намерихме името ти в бележника ѝ за срещи. Имаме и свидетел, който те е видял на местопрестъплението. Курц въздъхна.

— Знаеш, че не съм го направил аз, Хатауей. Не ми е в стила. Просто не разфасовам домакини.

Хатауей оголи дългите си зъби и го стисна още по-силно. Курц се стегна и успя да не изстене, макар да му се струваше, че ключиците му тракат като кастанети.

— Разкарайте това лайно оттук — каза Хатауей.

Двама огромни униформени полицаи веднага влязоха в помещението, отключиха белезниците на Курц, заключиха ги отново зад гърба му и го изведоха от стаята. Единият беше взел кутия със салфетки, с които попи кръвта от лицето му.

Курц сведе поглед към синята си памучна риза — единствената му риза. Мамка му!

Униформените го поведоха по безкрайните зелени коридори покрай няколко охранителни поста до подземие, където му снеха отпечатъците, претърсиха го отново и го снимаха с цифров фотоапарат.

Курц си знаеше програмата. Докато го размотаваха, щеше да стане утре и щяха да му предявят официално обвинение чак утре следобед. Поклати глава.

Хатауей не можеше да му прикачи това убийство. Когато го изправеха пред съдията, каквото и обвинение да му скалъпеха, щеше да излезе под гаранция още преди предварителното изслушване.

— Какво се лениш бе, отрепко? — попита ченгето, което се опитваше да събере кървавите салфетки, без да ги докосва с голи ръце.

Курц си върна нормалното изражение. Беше го развеселила мисълта за гаранцията. Цялото му богатство се състоеше от няколко банкноти в портфейла — по-малко от 20 долара. На Арлен не ѝ бяха останали почти никакви пари, след като беше купила компютрите и другите боклуци за офиса. Май щеше да се наложи да си мълчи пред съдията и да изчака предварителното изслушване на топло в оръжния затвор на окръг Ери — докато някой от прокуратурата не забележеше, че няма никакво основание за завеждане на дело и че Хатауей само вдига пара.

Курц реши, че и този път ще се справи с лежането и чакането.

13.

— Разбираш ли, брато? — повтаряше за четвърти път Малкълм Кибунте на Дураг^[1]. — Утре по някое време той ще влезе при съдията и след това вечерта или вдругиден сутринта ще го откарат в затвора.

— Разбирам — каза Дураг и взе да кима. Погледът под подпухналите му клепачи се разфокусира още повече, но все пак му беше останала мисъл, колкото за целите на Малкълм.

— Добре. — Малкълм тупна гангстера по гърба.

— Ама не разбирам, да знаеш, какво трябва да дам на теб — каза Дураг и премигна, без да спира да кима. — Иначе що ще си толкова щедър, а? Нали разбираш? Що ще ми даваш всичките десет бона от Братята, а пък ние да очистим белия задник вместо теб? Чуваш ли ме?

Малкълм разпери ръце.

— Не е за мен, Ду. Братята от крило Д искат да го очистят. Аз няма как да вляза с него, затова ти казвам на теб, брато. Ако искаш да ми чупиш нещо от наградата, страхотно, ама аз не мога да вляза там при това копеле, нали разбираш? Затова, ако хората ти свършат работата... — Малкълм сви рамене, — копелето е мъртво, Братята са щастливи и всичко е страхотно.

Дураг продължаваше да се мръщи и да осмисля предложението с надрусания си мозък, но явно не намираше никаква уловка.

— Утре е денят за посещения в затвора. Ще отида рано, към десет, и ще се видя с Лойд, Малката пишка и Дарил и бялото ти момче ще стане на мърша преди да ги приберат по килиите.

— Може да не го прехвърлят до вдругиден — напомни му Малкълм. — Но може да го прехвърлят и утре. Ще го закарат при съдията утре и сигурно ще го прехвърлят утре.

— Както и да е.

— Взел ли снимката, брато?

Дураг потупа горния джоб на мазното си камуфлажно яке.

— Запомни ли му името, брато?

— Къртис.

— Курц. — Малкълм потупа кимащата глава на Дураг по червената превръзка. — Курц.

— Да де. — Дураг поклати глава, слезе от мерцедеса и тръгна наперено по улицата. Неколцина от приятелчетата му го последваха със същата олюляваща се походка. Дураг бръкна в торбестите си джинси, извади няколкото бутилчици с крек, които му беше дал Малкълм, и им ги раздаде като бонбончета.

[1] Лента за глава. — Б.пр. ↑

14.

Курц почти беше забравил що за лудница е предварителният арест в сравнение с организираната лудница в затвора. Лампите никога не гаснеха и с напредването на нощта довлачваха все нови и нови задържани; към полунощ в неговата килия вече имаше повече от десет души, а шумът и вонята биха накарали и будистки монах да изповръща червата си. Един наркоман крещеше и плачеше и повръщаше, и продължи да крещи, докато Курц не му помогна да се отпусне, като притисна с два пръста нерва до сънната му артерия. Пазачите не дойдоха да почистят повръщаното.

В килията имаше трима бели, включително наркоманът, и черните както винаги отстояваха територията си и хвърляха застрашителни погледи към Курц. Той знаеше, че ако някой от тях го познае, ще знае и за фетвата на Братята и тогава нощта ще е дълга. Курц нямаше нищо, което да му послужи за оръжие — пружина, кламер, химикалка — изобщо нищо остро, и затова реши да си направи система за ранно предупреждение и да се опита да поспи. Свали изпадналия в несвят наркоман на пода и с ръба на дланта си убеди и другия бял да подремне. След това направи нещо като барикада от телата им на около метър от пейката. Препятствието едва ли щеше да попречи много на черните, но поне щеше да ги забави малко. Естествено, това в никакъв случай не беше проява на дискриминация спрямо затворниците афроамериканци, просто те бяха повече и бе по-вероятно да са чували за наградата за главата му.

По пода щъкаха хлебарки — първо пируваха в локвата повърнато на ничията земя, а след това изучаваха гънките по дрехите на наркомана и полазваха голия глезен на другия бял.

Курц се сви на твърдата пейка и задряма. След малко глъчката стихна и повечето затворници също задрямаха или продължиха да псуват, но по-тихо. Ченгетата докарваха нови проститутки и наркомани и ги набутваха в килиите по следващия коридор. Ханът очевидно не беше спуснал кепенците.

Някъде към два през нощта Курц се стресна и автоматично замахна във въздуха с юмрук. Беше усетил движение. Един униформен полицаи отключваше вратата на килията.

— Джо Курц.

Курц се надигна предпазливо, без да обръща гръб нито на останалите затворници, нито на ченгето. Можеше да е някакъв номер на Хатауей, а можеше и някой от полицаите да е видял документите от ареста и да го е свързал с обещаната от Братята награда.

Униформеният полицаи беше сънен и дебел и — като всички ченгета в коридора — беше оставил оръжието си от другата страна на основната плъзгаща се решетка. Носеше палка и спрей със сълзотворен газ на колана. Видеокамерите следяха всяко тяхно движение. Курц реши, че ако Хатауей или някой друг го дебне зад ъгъла на коридора, единственото, което може да направи, е да отнеме палката на дебелия полицаи, в случай на стрелба да го използва като щит и да се опита да се приближи до нападателя. Скапан план, но без оръжие нямаше какво друго да импровизира.

Зад ъгъла на коридора нямаше никого. Минаха през всички врати и решетки без произшествия. В приемната друг сънен сержант му върна портфейла, ключовете и дребните пари в плик от амбалажна хартия и го поведе по задните стълби към главната зала. Там отключиха решетката и го пуснаха да си ходи.

Една красива брюнетка — с пищен бюст, дълга коса, идеална кожа и подканящи очи — седеше на продълговатата скамейка в мръсната чакалня.

— Господин Курц, приличате на лайно.

Курц кимна.

— Господин Курц, аз съм...

— София Фарино. Скаг ми е показвал снимката ви.

Тя се усмихна.

— Нашето семейство го нарича Стивън.

— Всички останали, които го познават, го наричат Скаг Малкия или само Скаг.

София Фарино кимна и каза:

— Ще тръгваме ли?

Курц не помръдна.

— Да не би да сте ми платили гаранцията?

Тя пак кимна.

— И защо вие? — попита Курц. — Ако фамилията е искала да го направи, защо не е изпратила Майлс? И защо посред нощ? Защо не изчакахте изслушването?

— Нямахте да има изслушване. Щяха да ви обвинят в нарушаване на условията на предсрочното освобождаване — носене на огнестрелно оръжие — и на сутринта щяха да ви върнат в затвора.

Курц потри брадичката си. Дращеше.

— Нарушаване на условията ли?

София се усмихна и тръгна към изхода. Курц я последва по кънтящите стъпала и излезе навън. Беше нащрек, нервите му бяха опънати като струни. Оглеждаше внимателно всички сенки за някакво движение.

— В убийството на госпожа Ричардсън има много улики — каза София, — но нито една не води към вас. Вече са определили кръвната група на убиеца по семенната течност. Не е вашата.

— Откъде знаете?

Вместо да отговори на въпроса му, тя продължи:

— Имало е анонимно обаждане, че вчера сте били в къщата на Ричардсън. Ако са ви казали, че името ви е било в тефтера на жената, са ви излъгали. Тя си е записала нещо за среща с господин Куотс.

— Изобщо не я биваше с имената.

София го поведе през студения, но ярко осветен паркинг и отключи с дистанционното едно черно порше.

— Да ви закарам ли до вас?

— Ще се прибера пеш.

— Не е много разумно — каза тя. — Имате ли представа защо някой хвърля толкова труд да ви върне в затвора?

Курц естествено имаше представа. Шантаж. Ритник в ташаците. Имаше късмет, че не се беше случило по време на разпита или в предварителния арест. Хатауей почти сто процента участваше в постановката. Интересно, след като му беше подхвърлил малкия пистолет, какво му беше попречило да го застреля с глока и да прибере десетте бона на Братята? Младият му партньор? Едва ли щеше да разбере някога. Но беше сигурен, че някой очаква резултата от цялата работа и че Хатауей няма да се откаже толкова лесно.

— По-добре да те откарам — каза София.

— А откъде да знам, че не си ти?

Дъщерята на дон Фарино се разсмя. Плътен и непринуден смях с отметната назад глава, абсолютно искреният смях на зряла жена.

— Ласкаеш ме — каза тя. — Искам да ти кажа нещо, Курц, и моментът е подходящ. Мога да ти помогна да разбереш кой те е изпързелял и защо. Последно предложение. Качваш ли се, или не?

Курц отвори вратата и седна на дясната седалка на ниската спортна кола.

15.

Курц очакваше разговор и откарване до вкъщи или пътешествие до семейната крепост на Фарино в Орчард Парк, но София го закара в мансардата си в един стар квартал в центъра на Бъфало.

Знаеше, че за да влезе дори в чакалнята на ареста, са я претърсили с детектор за метал, което означаваше, че в дамската чанта, която тя метна на пода пред дясната седалка, няма оръжие. Значи оставаше единствено жабката. Ако бе посегнала към нея по време на краткото им пътуване, в продължение на няколко секунди Курц щеше да има интересно занимание, но тя така и не посегна.

Мансардата ѝ се намираше на върха на една сграда, служила някога за склад, но облагородена с огромни прозорци, метални тераси с изглед към центъра и пристанището, охраняем подземен паркинг и пазачи във фоайето и в подземието. „Нещо като моето местенце“ — помисли си малко иронично Курц.

София използва електронната си карта, за да отвори подземния гараж, поздрави любезно пазачите при асансьора и отведе Курц на шестия — последен — етаж.

— Ще наля нещо за пиене — каза тя, след като влезе в мансардния апартамент, заключи вратата и хвърли ключовете в една гледжосана ваза на лакираната масичка до стената. — Уиски?

— Може — отговори Курц. Не беше ял нищо освен една препечена филийка от сутринта — всъщност от вчера сутринта — което правеше почти двайсет часа.

Дъщерята на дона имаше хубав апартамент: тухлени стени, модерни мебели, които въпреки това изглеждаха удобни, огромен телевизор в единия ъгъл с всички прилежащи стерео играчки — DVD плейъри, видеоманетофони, съраунд-саунд колони, усилватели. Имаше издължени постери на френски минималисти, които изглеждаха оригинални — и сигурно бяха дяволски скъпи — стъклен таван, лакирани черни рафтове със стотици книги и огромен

полукръгъл прозорец, заемащ почти цялата западна стена с изглед към реката, пристанището и светлините на моста.

Тя му подаде уискито. Той отпи. Чивас.

— Няма ли да кажеш нещо за апартамента ми? — попита тя.

Курц сви рамене. Страхотно място за обир, но се съмняваше, че тя ще го приеме като комплимент.

— Щеше да ми разправяш някакви теории — подсети я той.

София отпи от уискито си и въздъхна.

— Ела, Курц. — И без всъщност да го докосва, го поведе към голямото огледало до вратата, след което се дръпна и попита: — Какво виждаш?

— Себе си — отвърна Курц. Всъщност виждаше един мъж с хлътнали очи, сплъстена коса, съдрана окървавена риза, прясна драскотина на бузата и пътечки засъхнала кръв по лицето и врата.

— Вониш, Курц.

Той кимна: прие коментара в духа, в който беше направен — като факт.

— Трябва да се изкъпеш. И да облечеш чисти дрехи.

— После. — В бърлогата му в склада нямаше топла вода и чисти дрехи.

— Сега — каза София, взе чашата му, остави я на бара и отиде в банята в малкия коридор между дневната и онова, което приличаше на спалня. Чу се шум на вода. Тя подаде глава през вратата. — Идваш ли?

— Не.

— Господи, ти си параноик!

„Да — помисли си Курц. — Но дали съм достатъчно параноик?“

София беше изритала обувките си и сега сваляше блузата и полата си. Беше останала само по бели бикини и бял сутиен. С едно-единствено движение, което Курц не беше виждал на живо повече от единайсет години, разкопча сутиена и го захвърли настрана. Застана на вратата в белите си дантелени, но не вулгарни високо изрязани бикини.

— Е? — попита тя.

Курц провери вратата. Заключена и с пуснато резе. Провери малката кухня. Още една врата, заключена и с резе. Плъзна вратата към терасата и излезе на металната конструкция. Беше студено и се канеше да вали. На терасата можеше да се качи само алпинист. Влезе вътре, мина покрай София — тя го чакаше скръстила ръце върху

пищния си бюст, настръхнала от студа — и провери спалнята: погледна в гардеробите и под леглото.

Чак тогава влезе в банята.

София вече беше чисто гола под душа и топлата вода беше намокрила дългата ѝ къдрава коса.

— Господи — обади се тя от кабинката, — ти наистина си параноик.

Курц свали окървавените си дрехи.

Беше възбуден, но не до полуда. След първите две години без секс беше осъзнал, че физическата потребност остава една и съща, но психическата или докарва човек до обезумяване — беше се нагледал на подобни случаи в Атика — или се свежда до нивото на един вид метафизичен глад. В затвора беше прочел Епиктет и другите стоици и философията им му се беше видяла достойна за уважение, но отегчителна. Накрая беше стигнал до извода, че номерът е да се наслаждаваш на възбудата, но да не я оставяш да ти замъгли разума.

София го насапуниса целия, без да пренебрегва ерекцията му. Беше много нежна, докато почистваше лицето му, и внимаваше в раните му да не влезе сапун.

— Мисля, че не се налага да те шият — каза тя. След това, когато той започна да я сапунисва — не само гърдите и пубисното окосмяване, а и врата, лицето, гърба, раменете, ръцете и краката — очите ѝ се разшириха. Очевидно беше очаквала някакъв по-директен подход.

Тя се пресегна към нещо като сапунерка на полицата, извади един презерватив, скъса опаковката със зъби и го надяна върху твърдия му член. Той ѝ се усмихна — все още нямаше нужда от предпазното средство. Взе шампоана от същата полица и го втри в косата ѝ със силните си пръсти. София притвори очи и след това изми с шампоан късата му коса. Главата ѝ стигаше до носа на Курц и след като топлите струи отмиха шампоана от косите им, тя вдигна лицето си и го целуна. Пенисът му се опря в меките извивки на корема ѝ. Тя хвана врата му с лявата си ръка, а дясната се спусна надолу и започна да го масажира.

Тя се притисна към него, облегна се на стената и вдигна високо единия си крак. Курц изми шампоана и сапуна от гърдите ѝ и започна

да целува зърната ѝ. Дясната му ръка придържаше кръста ѝ, лявата я масажираше нежно между краката. Бедрата ѝ потръпнаха и се разтвориха широко, топлината ѝ потече в шепата му. Курц се удиви, че макар да са под душа, тази жена е осезаемо по-мокра на това място, отколкото на което и да било друго.

— Моля те, сега — прошепна тя, опряла разтворените си устни до бузата му. — Сега.

Той я облада със сила. Дясната му ръка я вдигна високо. Тя обви крака зад гърба му, облежната на стената, прегърнала го през врата, напрегнала докрай мускулите и на бедрата, и на ръцете си.

Свърши с тих стон и потрепване на клепачи, и спазъм, който той усети с най-чувствителната част на пениса си, с бедрата си и с изтръпналите пръсти на дясната си ръка.

— Господи! — прошепна тя, все още облежната на стената под горещите струи на душа.

Курц се зачуди какъв ли е капацитетът на бойлера ѝ.

След малко тя го целуна и каза:

— Не усетих да свършваш. Не искаш ли?

— После — отвърна той и я повдигна леко. Тя изстена, когато той излезе от нея, и хвана тестисите му в шепи, докато ерекцията му пулсираше върху пубиса ѝ.

— Господи! — усмихна се София. — Човек може да си помисли, че аз съм била в затвора дванайсет години.

— Единайсет и половина — отвърна Курц, спря душа и всеки избърса другия. Хавлиите бяха дебели и пухкави.

Докато попиваше водата между краката му, тя попита:

— Как издържаш?

Вместо отговор Курц я взе на ръце и я отнесе в спалнята ѝ.

16.

Когато най-накрая се откъснаха от прегръдките си и легнаха един до друг на спалнята, която според Курц беше колкото бившата му килия, минаваше пет сутринта.

София запали цигара и предложи и на него. Той поклати глава.

— Затворник да не пуши? — учуди се тя. — Не съм чувала за такъв.

— Като гледаш телевизия вътре, оставаш с впечатлението, че всички отвън са отказали цигарите и един след друг съдят цигарените компании. Доколкото разбирам, не е така.

— Разбира се, че не е. — София сложи един малък пепелник на чаршафа върху корема си и тръсна цигарата. — И така, Джо Курц, защо дойде при баща ми с тази идиотска оферта за частно разследване?

— Не е идиотска. Това ми е професията.

София издиша дима и поклати глава.

— Имам предвид предложението ти да намериш Бюел Ричардсън. Много добре знаеш, че той е или в езерото Ери, или някъде под метър и половина пръст.

— Знам.

— Защо тогава предлагаш да го намериш и да го доведеш срещу възнаграждение?

Курц потри очи. Спеше му се.

— Търся си работа.

— Гледам, че досега вложи доста усилия в задачата. Посети вдовицата на Бюел — която бе убита веднага щом ти излезе от тях, така излиза — и осакати скъпия ни покоен Карл.

— Покоен ли? — изненада се Курц. — Умрял ли е?

— Някакви усложнения след операцията. Какво ти е казал Скаг за ударите по камионите и за отвличането на Ричардсън?

— Достатъчно, за да ми стане ясно, че нещата са по-сложни, отколкото изглеждат. Или някой се опитва да направи мръсно на баща

ти, или в играта има нещо съвсем друго.

— Подозираш ли някого? — София загаси цигарата си и го погледна право в очите. Чаршафът се беше свлякъл от гърдите ѝ и тя изобщо не си даде труд да го върне на мястото му.

— Да. Адвокатът Майлс, естествено. И всички по-важни и по-амбициозни от хората на баща ти.

— Всички амбициозни напуснаха, след като папа се оттегли.

— Знам.

— Значи остава само Майлс.

— И ти.

София дори не се престори на ядосана.

— Естествено. И защо според теб ще се занимавам с глупости, като така и така ще наследя всичките пари на папа?

— Добър въпрос. Само че сега е мой ред да питам. Каза, че ще ми кажеш кой ми прави мръсотии.

София поклати глава.

— Не съм сигурна, но ако е замесен Майлс, оглеждай се за един тип, Малкълм Кибунте, и за страшничкия му бял приятел. Ама съвсем бял.

— Малкълм Кибунте — повтори Курц. — Не го познавам. Описание?

— Бивш наркодилър от Филадельфия. Голям, черен, зъл като ухапан от змия мормон. На трийсет и няколко. С бръсната глава и козя брадичка. С диамант на предния зъб. Виждала съм го само веднъж. Мисля, че Ленард Майлс не знае, че знам за връзката им.

— Няма да те питам откъде знаеш.

София запали втора цигара, пое дълбоко дима, издиша го и не каза нищо.

— И с какво се занимава нашият приятел Малкълм?

— Напуснал е Фили на косъм преди да го опандизят за убийство. Само че не за шефовете си. Колумбийците му платили да очисти един свой. Доста време е бил от бандата Крип. След това се специализирал в елиминиране на конкуренцията.

— Лежал ли е?

— Нищо сериозно. Побой в афектирано състояние. Притежание на незаконно оръжие. Убил е първата си жена — удушил я.

— За това трябва да е лежал доста.

— Съвсем не. Майлс му беше адвокат и му издейства две години в лудница. Според мен Майлс точно затова си мисли, че Кибунте му е на верижка. Аз на негово място не бих се обзаложила на живот и смърт.

— А какъв е този съвсем бял приятел?

София поклати глава. Къдравата ѝ коса беше суха и по-къдрава от всякога.

— Не съм го виждала. Не му знам името. Казват, че бил много бял — почти албинос — и че бил много добър с ножа.

— Аха — каза Курц.

— Аха, я. — София въздъхна. — Ако папа още командваше улиците на Бъфало, тези двамата щяха да бъдат размазани като мухи в секундата, когато са влезли в града. Но се съмнявам, че папа изобщо знае за съществуването им.

— А баща ти защо точно беше изтикан от местната сцена?

София въздъхна.

— Скаг разказа ли ти за стрелбата?

— Само фактите, без подробности.

— Ами, то е съвсем елементарно. Преди осем години, докато папа и двамата му бодигардове се прибирали от един ресторант в Бостън Хилс, две коли се опитали да им препречат пътя. Естествено, шофьорът на папа беше много опитен и колата беше бронирана, но докато шофьорът се измъквал от засадата, единият от нападателите ударил страничното стъкло с автомата си, счупил го и помел всичко вътре с куршуми. Папа се отървал само с няколко драскотини, но и двамата му бодигардове загинали.

Тя замълча и тръсна цигарата си в пепелника.

— Тогава папа се прехвърлил на предната седалка, взел волана и сам подкарал кадилака — продължи тя, — като в същото време отвърщал на огъня с пистолета на Лестър — шофьора. Убил поне един от нападателите.

— Бели ли са били, или черни?

— Бели. Както и да е. Папа щял да се отърве, но тогава някой стрелял с магнум .357 по резервоара на кадилака. Куршумът минал през багажника, през резервната гума, през двете седалки и уцелил папа в гърба, на пет милиметра от гръбнака. И този резервоар е бил *бронирован!*

— Дон Фарино разбра ли кой е поръчал нападението?

София сви рамене. Зърната на гърдите ѝ бяха нежно кафяви.

— Много разследвания, малко заподозрени и никакви доказателства. Най-вероятно са били Гонзага.

— Те са единствената друга италианска мафия в северен Ню Йорк, нали?

София се намръщи.

— Ние не употребяваме фразата „италианска мафия“.

— Добре. Гонзага са единствените други лицензирани гангстери от италиански произход в този край на щата, нали?

— Нали.

— И от шест години фамилията Фарино не означава почти нищо?

— Да. Нещата тръгнаха надолу, след като папа осакатя.

Курц кимна.

— Големият ти брат Дейвид се е опитал да поддържа бизнеса докъм средата на деветдесетте. След това се е убил с колата си, надрусан с кока до козирката, а голямата ти сестра се е оттеглила в манастир в Италия.

София кимна.

— След това се включва Скаг, докато всички останали фамилии не решават, че на баща ти му е дошло време да се пенсионира. Скаг Малкия се надрусва, напада бразилското си гадже с лопата и ето те теб, сама в тази голяма къща заедно с папа.

София не каза нищо.

— Какво обират? — попита Курц. — От камионите, имам предвид.

— Видеомагнетофони, DVD плейъри, цигари. Обичайните крадени дреболии. Фамилиите от щата се занимават най-вече с пиратски видеокасети и DVD-та и трябва да се отърват от машините. Затова подхвърлят тези трохи на папа. Цигарите са заради едновременната слава.

— Цигарите без бандерол са си доходна работа.

— Не и в количествата, които ни позволяват. — София стана от леглото и отиде до гардероба. На едно от кожените кресла до прозореца лежеше дебел халат, но тя не му обърна никакво внимание. Очевидно обичаше да ходи гола.

— Трябва да си ходиш — каза тя. — След малко ще се съмне.

Курц кимна и стана от леглото.

— Боже, колко белези имаш — отбеляза София Фарино.

— Склонен съм към инциденти. Къде са ми дрехите?

— В кофата за боклук. — Тя отвори една от огледалните врати и извади от гардероба една мъжка дънкова риза, неразпечатани боксерки и кадифени панталони. — Вземи тези. Би трябвало да ти станат. Ей сега ще ти донеса чорапи и обувки.

Курц ѝ хвърли ризата и каза:

— Не нося такива.

— Какви не носиш? — попита тя. — Ризи? Дънкови ризи?

— Ризи с надписи.

— Майтапиш ли се? Това е чисто нова двестадоларова риза.

Курц сви рамене.

— Не нося дрехи с емблеми. Ако искат да ги рекламирам, да ми плащат.

София Фарино се разсмя и Курц отново се наслади на смеха ѝ.

— Мъж с принципи — каза тя. — Разфасова Еди Фалко, осакатява Карл и хладнокръвно застрелва още бог знае колко души, но си има принципи. Харесваш ми. — Тя му хвърли друга, по-евтина поне на вид риза. — По тази няма нито понита, нито алигатори, нито овце, нито найкове, нито нищо. Доволен ли си?

Курц я облече. Стана му. Станаха му и боксерките, и панталонът и чорапите и обувката. Не мислеше, че София е пазарувала за него предварително, и се зачуди колко ли мъжки дрехи различен размер държи на склад. Може да бяха нещо като кондомите в банята: подготвена за всичко — това беше девизът на тази жена. Той тръгна към вратата.

— Ей. — София най-накрая облече халата и зашляпа с боси крака към него. — Навън е студено.

— Ти и якето ми ли изхвърли?

— Естествено, че го изхвърлих. — Тя отвори вратата на гардероба във фойето и му подаде едно скъпо дебело кожено яке. — Това трябва да ти стане.

Стана му. Той отключи вратата.

— Курц — каза тя, — още си гол. — И бръкна в някакво чекмедже и му подаде един деветмилиметров зиг зауер.

Курц го провери — пълнителят беше зареден догоре — след което ѝ го върна.

— Не го знам къде е бил.

София се усмихна.

— Непроследим е. Нямах ли ми доверие?

Курц разтегна устни в усмивка и не взе пистолета. Излезе на частната ѝ етажна площадка, взе асансьора до приземния етаж и излезе под погледа на сънени, но любопитен пазач. След като измина една пресечка в западна посока, се обърна да погледне сградата. Прозорците ѝ още светеха, но докато ги гледаше, угаснаха.

17.

Настоящото убежище на Курц се намираше в един стар хладилен склад, който някога трябвало да бъде преустроен в мансардни апартаменти, но беше поне на два километра от облагородената зона, където живееше София Фарино. Още не се беше съмнало, но ниските дъждовни облаци определено бяха по-светлосиви.

Чувстваше се като гол без оръжие и освен това беше малко замаян. Реши, че е по-скоро от това, че през последните двадесет и четири часа не беше сложил в уста нищо друго освен уискито, а не от страхотния секс. Призна пред себе си, че си се беше представял в един от дебелия пухкави халати да закусва бекон с яйца и горещо кафе с госпожица Фарино, преди да излезе на студа. „Размекваш се, Джо“ — помисли си. Поне дебелият кожен яке го пазеше от отвратителната суграшица.

Тъкмо минаваше под естакадата на I-90, когато си спомни нещо. Слезе от тротоара, спусна се по стръмния бетон и надникна в ниските тъмни ниши, където бетонните подпори се съединяваха с металните греди. В първите две килийки нямаше нищо друго освен гнезда на гълъби и човешки лайна, но в третата откри дребна скелетоподобна фигура, свита в мръсната дупка. След като очите му привикнаха с тъмнината, различи широко отворените бели очи, треперещите рамене и дългите голи ръце, подаващи се от ръкавите на изпокъсана тениска. Белезите и синините по тях си личаха дори в полумрака. Болезнено слабият мъж се опита да се отдръпне към дъното на дупката.

— Няма страшно, Пруно — каза Курц, наведе се и го потупа по ръката. Ръката беше почти безплътна и по-студена от доста от трупове, които беше докосвал. — Аз съм, Джо Курц.

— Джоузеф? — каза треперещата фигура. — Наистина ли си ти, Джоузеф?

— Да.

— Кога излезе?

— Преди малко.

Пруно се помести към входа на дупката и се опита да приглади разгънатия кашон и смърдящото одеяло, върху които седеше. Останалата част от нишата беше запълнена с бутилки и вестници, явно използвани за изолация.

— Пруно, къде ти е спалният чувал, по дяволите?

— Някой ми го открадна, Джоузеф. Съвсем наскоро, преди няколко нощи. Така мисля... не беше отдавна. Точно като застудя.

— Трябва да отидеш в приют, братле.

Пруно вдигна една бутилка с вино и му я предложи. Курц поклати глава.

— В приюта става все по-гадно и по-гадно — отвърна алкохоликът наркоман. — „Работи за подслона си“ — това им е мотото сега.

— По-добре да работиш, отколкото да умреш от студ.

Пруно сви рамене.

— Ще си намеря по-хубаво одеяло, като умре някой от старците на улицата. Някъде към първия сняг най-вероятно. Е, как са момчетата в крило С, Джоузеф?

— Миналата година ме преместиха в крило Д. Но разбрах, че след като излязъл, Били от С отишъл в Лос Анджелис и сега работи някъде в киното.

— Да не е актьор?

— Осигурява мрежова охрана.

Пруно издаде звук, който започна като смях, но много бързо премина в кашлица.

— Най-обикновен рекет. Тези момчета от киното се връзват на всичко. Ами ти, Джоузеф? Разбра ли, че Братята на Джамията от крило Д са обявили фетва за теб? Като че ли изобщо знаят какво означава!

Курц сви рамене.

— Почти всички знаят, че Братята нямат пари. Изобщо не ме притесняват. Я ми кажи друго — чувал ли си нещо за обирите на камионите на Фарино?

Кльощавата брадата фигура вдигна поглед от бутилката.

— Да не си почнал работа за Фарино, Джоузеф?

— Не точно. Работя каквото и преди.

— Какво те интересува за тези камиони?

— Интересува ме кой ги ограбва. И кога е следващият удар.

Пруно затвори очи. Небето над естакадата посивяваше бързо и хвърляше достатъчно светлина върху мръсното му брадясало лице, за да напомни на Курц за издяланите от дърво статуи на Исус, които беше виждал в Мексико.

— Подочух, че един боклук Дураг и неговите хора продавали цигари и DVD-та след последния удар — каза Пруно. — Но никой не ме посвещава в престъпления на етап планиране.

— Дураг от Кървавите ли?

— Да. Познаваш ли го?

Курц поклати глава.

— На един от крило Д му строшиха краката в банята, защото дължал пари на някой си Дураг от Кървавите. Говореше се, че същият този бил играл един сезон в Ен Би Ей.

— Глупости — отвърна Пруно. — Най-близкото място до Ен Би Ей, където е бил Дураг, са игрищата горе в Деллауер Парк.

— Те не са лоши. Ако този Дураг е от Кървавите, ще приеме ли заповеди от един бивш Крип?

Пруно се разкашля отново.

— Днес всеки прави бизнес с всеки, Джоузеф. Това е то глобалната икономика. През последните десет години не ти ли е попадала някоя брошура на колежите тип „Айви Лийг“?

— Не. Там не получавахме такива. — Курц знаеше, че едно време Пруно е бил професор.

— Разнообразие и толерантност — отвърна Пруно и допи виното. — Толерантност и разнообразие. Нищо не се споменава за правила, класика, знание и наука. Само толерантност и разнообразие, разнообразие и толерантност. Те постилат пътя пред глобалната електронна търговия и личното благосъстояние. — Замъгленият му поглед фокусира Курц в сумрака. — Да, Джоузеф, Дураг и уличната му банда ще приемат заповеди от един бивш Крип, стига това да означава пари. След това ще се опитат да го очистят. За кой бивш Крип говорим?

— Малкълм Кибунте.

Пруно потръпна, после отново започна да трепери.

— Не знаех, че Малкълм Кибунте е бил Крип.

— Да си чувал да има някаква сделка между Фарино и този Малкълм или между Фарино и Дураг?

Пруно се разкашля за пореден път.

— Не ми се вярва. Фарино са расисти, а и останалите фамилии също. Ако трябва да съм по-кратък — не.

— Да знаеш къде мога да намеря този Кибунте?

— Не знам. Но ще поразпитам.

— Не привличай внимание, Пруно.

— Няма, Джоузеф.

— Още един въпрос. Да знаеш нещо за някакъв бял, който се размотава заедно с този Малкълм?

— Кътър ли? — Гласът на Пруно потрепери или от студ, или от отвращение.

— Така ли се казва?

— Така му викат. Не знам нищо повече за него. Той е абсолютно луд, Джоузеф. Моля те, дръж се настрана от него.

Курц кимна.

— Пруно, трябва да отидеш в приют или поне да си намериш свястно одеяло. И храна. И да прекараш малко време сред хора. Тук не се ли чувстваш самотен?

— *Numquam se minus otiosum esse, quam cum otiosus, nec minus solum, quam cum solus esset* — отвърна наркоманът. — Запознат ли си със Сенека, Джоузеф? Бях го включил в списъка ти за четене.

— Май още не съм стигнал до него. Индианският вожд ли?

— Не, Джоузеф, въпреки че и той е бил добър оратор. Особено след като ние белите сме „подарили“ на хората му одеяла, заразени с една шарка. Не. Философът Сенека... — Погледът на Пруно се зарея нанякъде.

— Няма ли да ми преведеш какво каза? Като едно време.

Пруно се усмихна.

— „Че никога не е бил по-малко бездеен, бидейки бездеен, и никога не е бил по-малко самотен, бидейки самотен.“ Сенека го е казал за Сципион Африкански, Джоузеф.

Курц съблече коженото си яке и го остави в скута на Пруно.

— Не мога да го приема, Джоузеф.

— Не съм давал пари за него. Имам го от половин час. В гардероба вкъщи е пълно с такива.

— Говориш глупости, Джоузеф. Пълни глупости.

Курц тупна възрастния мъж по костеливото рамо и излезе от нишата. Искаше да се прибере в склада преди да е съмнало.

18.

Старата седеметажна тухлена сграда, строена за хладилен склад, беше прослужила по-голямата част от двадесети век като обикновен склад, след което още две десетилетия беше носила още пари като склад на самообслужване с просторните си помещения, разделени на клетки без прозорци като зайчарник. Наскоро я беше закупил някакъв консорциум от адвокати, които бяха възнамерявали да я превърнат в блок от скъпи мансарди с изглед към града и вътрешни мецанини с изглед към ултрамодерен централен атриум. Архитектът беше заел идеята от така любимата на сценаристите сграда на Бредбъри в Лос Анджелис: неизмазани тухли, сложни метални конструкции, метални вътрешни стълби и асансьори клетки, плюс десетина офиса със стени от матово стъкло. Проектантите бяха започнали реконструкцията: бяха сложили ограда покрай цялата постройка, бяха направили централна кухня за атриума, бяха построили недовършени мецанини на горните етажи, бяха поставили скъп стъклен покрив, бяха избили някои стени и бяха изкъртили няколко дупки за големи прозорци. Но пазарът на луксозни мансарди беше замрял, облагородяването на квартала беше спряло на известно разстояние от тук, парите на адвокатите се бяха свършили и сега складът стърчеше самотен заедно дузината други изоставени тухлени постройки наоколо. Като истински оптимисти, адвокатите бяха оставили известно количество строителни материали в оградения двор в очакване на нова строителна активност в момента, когато в консорциума се влееха свежи средства.

Курц беше разбрал за това място от Док, продавача на оръжие и по съвместителство пазач в Лакауана. Всъщност Док беше работил тук като пазач около година, когато надеждите, че отново ще има работа и пари, били по-големи. Курц беше харесал мястото, според описанието на Док: електрозахранването беше възстановено на най-горните два етажа и за асансьора, въпреки че долните етажи представляваха тъмен лабиринт. Хората от фирмата, охраняваща строежа, се отбиваха два-

три пъти седмично, но само за да проверят дали оградата е здрава и дали катинарите са по местата си.

Курц беше срязал оградата на най-незабележимото място — там, където дворът стигаше чак до железопътните релси — а Док му беше дал петцифрената комбинация на катинара за задната врата. Някой беше счупил прозорците ѝ и Курц без никакво затруднение можеше да се пресяга и да заключва катинара с друга комбинация.

Мястото му се беше понаравило моментално. Нямаше отопление — което щеше да е проблем в лютата зима на Бъфало — но в някои от чешмите на седмия етаж имаше вода. Единият от трите огромни товарни асансьора все още работеше, но Курц никога не го използваше. Звукът, който издаваше, му напомняше за рева на Годзила. В главното фоайе имаше голямо стълбище, осветявано оскъдно през стъклените тухли на стената, отзад имаше едно напълно неосветено стълбище и две ръждясали пожарни стълби. В стените на последните два етажа бяха избити няколко прозореца, но не им бяха сложили стъкла.

Първите три етажа представляваха потънал в мрак склад за боклуци, с изключение на отекващия атриум, който също беше склад за боклуци, но осветен от стъкления покрив. Атриумът също предлагаше път за отстъпление, ако някой беше дотолкова безразсъден, че да се възползва от скелето по цялата му височина. Консорциумът беше изчерпал средствата на етап интериор от тухли и пясък.

Курц се прибра треперещ от студ покрай ръждясалите релси, провря се през дупката в оградата, замаскира я отново, влезе през задната врата, провери следите, които беше оставил във фоайето, и изкачи на бегом пет етажа по главното стълбище. Беше свил гнездото си на шестия етаж. Помещението беше малко и без прозорци — всички складови помещения се намираха между външните стени и стените на атриума — но Курц беше пробил полусрутения таван и беше прекарал проводник за електрическата си крушка от горния етаж. Имуществото му се състоеше от един дебел спален чувал — взет на заем от Арлен — сака с вещите от Атика, фенер, походно легло и няколко книги на пода. И двата му пистолета бяха смазани и заредени, увити в напоени с масло парцали в сака, заедно с един евтин анцуг, който беше купил вместо пижама. В това помещение имаше тоалетна — добавена около 1920-а, когато сградата все още била хладилен склад

с офиси — и Курц понякога си носеше вода от седмия етаж. Канализацията работеше, но нямаше нито вана, нито душ.

Непрекъснатото изкачване и слизане от шестия етаж не беше приятно, но Курц особено харесваше акустиката на сградата — стъпките в коридорите отекваха поне на два етажа, асансьорът можеше да събуди и мъртвец — беше го пробвал, а атриумът представляваше огромна пещера, в която и най-слабият звук отекваше многократно. Просто нямаше как човек, незапознат с мястото, да се промъкне незабелязано.

Освен това след повече от век употреба сградата се беше сдобила с множество ниши, пролуки, тайни кътове, стълби, преградени стаи и други удобни за криене места. Беше посветил доста време, за да ги обходи с мощния фенер. И — което беше най-доброто — в мазето имаше тунел, който извеждаше в мазето на друг склад.

Курц погледна в кашона, който играеше неубедителната роля на хладилник. Две бутилки вода и няколко вафли. Изяде вафлите и изпи цяла бутилка вода. Напъха се в спалния чувал и погледна часовника си: 6:52. Тази сутрин беше възнамерявал да отиде в офиса и да поработи заедно с Арлен, но можеше да закъснее малко.

Изгаси крушката, сви се на кълбо в абсолютния мрак, изчака да спре да трепери и чувалът да се затопли и потъна в сън.

— Спипахме го — каза Малкълм Кибунте.

Двамата с Кътър стояха в един микробус, паркиран почти на две пресечки от склада.

Беше изминала една дълга нощ. Когато полицаят в ареста каза на Майлс, че някой е платил гаранцията на Курц, Малкълм се обади на Дураг, че задачата му се отменя, взе Кътър и разни приспособления за следене, открадна микробуса и пое към затвора. Първоначалният план беше да очистят Курц и този, който му беше платил гаранцията, веднага щом копелето излезеше от затвора. След това Малкълм видя кой е платил гаранцията и премина към резервния план.

Паркираха на улицата, където се намираще мансардата на София Фарино, и чакаха чак до малките часове на деня. И тъкмо щяха да се откажат, когато Курц най-после се показа и тръгна в обратната посока. По улицата нямаше никакви коли и затова Малкълм го изчака да се

скрие и чак тогава подкара по заобиколните пресечки така, че да се озове пред него, паркирайки поне на две пресечки разстояние близо до други мръсни микробуси и коли. Беше тъмно. Успяваха да го следят само с помощта на скъпите военните очила за нощно виждане.

Решиха, че са го изпуснали, когато слезе под естакадата на магистралата, но тъкмо когато се канеха да го последват, Курц се появи отново и пое по пътя си. Незнайно защо тъпото копеле беше изхвърлило коженото си яке. Кътър искаше да спрат под естакадата и да проверят, но Малкълм беше прекалено зает да шофира и да намери място за паркиране покрай реката преди Курц отново да се появи в обсега им. Разсъмваше се. След половин час вече нямаше да могат да го следят. Курц щеше да забележи, че мръсният зелен микробус непрекъснато изниква някъде около него, дори ако се държаша на прилично разстояние.

Но Малкълм и Кътър имаха късмет. Бяха паркирали в един промишлен двор до релсите и гледаха през инфрачервените очила. Курц се промъкна през оградата и влезе в стария хладилен склад.

Изчакаха още час. Курц не се появи.

— Мисля, че намерихме дупката му — каза Малкълм, потри брадата си и свали очилата.

Кътър изръмжа и отвори ножа си.

— Не знам, брато — каза Малкълм. — Мястото е голямо. Сигурно е тъмно. Той си го познава, а ние не.

Двамата поседяха в микробуса още няколко минути. Изведнъж Малкълм се ухили широко.

— Знаеш ли какво ще направим?

Кътър обърна празния си поглед към него.

— Точно така. Ще намерим някои бели боклуци, които да знаят за наградата на Братята и да са толкова тъпи, че да влязат тук и да убият господин Курц за почти никакви пари.

Кътър кимна.

— Прав си — съгласи се Малкълм. — Вече знаем къде живее господин Курц. Предлагам да му пратим Зебрите от Алабама. — Малкълм се разсмя от сърце.

Кътър задиша през устата и се обърна, за да хвърли последен поглед под дъжда към стария хладилен склад.

19.

— Много хубав диван — каза Курц на Арлен, когато тя слезе по задното стълбище и отвори вратата на подземния им офис. Лежеше полузаспал на пружиненото канапе с дамаска на цветя. — От вас ли е?

— Радвам се, че намина, за да го забележиш — отвърна Арлен и закачи палтото си на стената. — Естествено, че е от нас. Ако знаеш Алън колко мачове е проспал на него. Уил и Боби ми помогнаха да го донесем. Това на бюрото ми какво е?

— Видеомонитор.

— Телевизор?

— Включи го.

Арлен щракна копчето и гледа картината в продължение на минута. Образът беше черно-бял, трептеше и показваше четири места: щанда на видеотеката, рафтовете, сепаретата и коридора.

— И това ли е? Искаш да гледам перверзните типове в магазина отгоре ли?

— Това е — съгласи се Курц. — Собствениците са поправили системата за наблюдение на горния етаж и аз накарах Джими да пусне един кабел дотук и да ни продаде един от старите си монитори.

— Да ни *продаде*? — Арлен размърда мишката и мониторът на компютъра ѝ оживя. — И колко струва?

— Петдесет долара, свързането бесплатно. Казах му, че ще платя като получа пари този месец... или другия... или не знам кога.

— И това само за да гледам как разни извратени старци си купуват порнописания и касети?

— Приятно гледане.

Курц стана от дивана и отиде до своето бюро в дъното на дългото помещение. На бюрото му нямаше нищо освен няколкото папки и бележки, оставени от Арлен.

— Наистина ли смяташ, че ни трябва видеокамера? — попита тя. — И двете врати са заключени, а освен това почти никой не знае, че сме тук.

Курц сви рамене.

— Външната врата се разбива доста трудно. Но тази откъм порно магазина си е най-обикновена врата. А мен май ме търсят някакви типове. — Въпреки че Арлен току-що се беше върнала от обедната си почивка, той наля кафе за двамата, взе чашите и седна на ръба на бюрото ѝ. Предаде ѝ описанието на Пруно на Малкълм Кибунте, Кътър и Дураг, след което си спомни за Мани — брата на Сами Ливайн, и описа и него.

— Направил си Дани де Вито свой враг? — удиви се Арлен.

— Нещо такова. Както и да е, ако видиш на монитора, че някой от тези четиримата е горе, изчезни през някоя от задните врати.

— Описанията ти пасват на половината от нещастниците, дето киснат горе в магазина.

— Точно така — съгласи се Курц. — Затова променям нарежданията си — ако видиш, че някой се опитва да влезе тук през предната врата, изчезни от задната. Ако този, който се опитва да влезе, прилича на някой от онези, които ти описах, изчезвай много бързо.

Арлен кимна.

— Някакви други подаръци да си ми донесъл?

Курц извади кимбъра от кобура под мишницата си, остави го на бюрото ѝ и каза:

— Не ми стигнаха парите за доберман.

Арлен поклати глава, бръкна под плота на бюрото си и извади един късоцевен магнум-рюгер.

— Охо! — възкликна Курц. — Стара дружка!

— Реших, че ако ще е като едно време, по-добре да се подготвя като едно време. — Тя претегли оръжието в дланта си. — През последните години освен за работа излизах от къщи само заради стрелбата в Бернис две вечери седмично. — Тя прибра рюгера под плота.

— В затвора не ни даваха много да се упражняваме по мишени — каза Курц. — И сигурно в момента стреляш по-добре от мен.

— Винаги съм стреляла по-добре от теб.

Курц прикри облекчението си, че не се налага да ѝ оставя кимбъра, пъкна го в кобура, свали кобура от раменете си и пак се изтегна на дивана.

— Не те ли вълнува как вървят делата на компания „Суитхарт Сърч“? — попита Арлен. — В крайна сметка фирмата е твоя. Всички търсачки и сайтове, които ми каза, работят чудесно. Ние им плащаме и след това слагаме двацет процента отгоре на кандидат-гаджетата и всички са щастливи. Искаш ли да видиш как става?

— Аха — отвърна Курц. — Но точно сега трябва да помисля малко за една друга работа. Но можеш да ми потърсиш нещо за Малкълм Кибунте. От обичайните източници — призовки от съда, гаранции, неплатени данъци, каквото намериш. Едва ли има реален домашен адрес, но ще взема каквото намериш.

Арлен провери попаденията си за деня, обработи няколко кодирани плащания за издирване от кредитни карти, прехвърли парите в новата сметка на компанията, вкара данните в търсачките и започна да издирва информация за Малкълм Кибунте. След известно време се обади:

— Знам, че никога не говориш за случаите си, но все пак няма да е лошо да ми кажеш какво става. Тук има някои доста страшни неща за твоя Кибунте.

Курц не ѝ отговори и тя се обърна към него. Той спеше, гушнал кимбъра като плюшено мече, и тъкмо започваше да похърква.

20.

„Блу Франклин“ беше стар блус бар, който с годините ставаше само още по-добър. Някои от най-известните звезди на блуса през последните шейсет години бяха започнали пътя си в този задимен бар на улица „Франклин“, след което се бяха връщали тук на върха или в залеза на славата си, за да пеят пред толкова почитатели, колкото побираше барът. Тази вечер двамата изпълнители бяха в разцвета на славата си: Пърл Уилсън, тридесет и няколко годишна певица, която съчетаваше горестния блус на Били Холидей и остротата на Коко Тейлър, и Биг Бо Търнър, един от най-добрите тенор саксофонисти от Уорн Марш насам.

Курц дойде за последния сет, поръча си бира и се наслади на изпълнението на Пърл на „Хел Хаунд Он Май Тейл“, „Суит Хоум Чикаго“, „Към Ин Май Кичън“, „Уилоу Уийп Фор Ми“, „Биг Легд Мамас Ар Бек Ин Стайл“ и „Рън Дъ Вуду Даун“, последвани от соло интерпретации на Биг Бо върху парчетата на Били Стрейхорн: „Блъд Каунт“, „Лъш Лайф“, „Дроуинг Руум Блус“ и „Ю Ем Ем Джи“.

Не си спомняше, дори като съвсем малък, някога да не е обичал джаза и блуса. За него те бяха най-близкото понятие до религията. В края на пребиваването му в затвора му бяха разрешили да разполага с уокмен и дискмен, но и най-добрите записи, като тези на ремастерираната „Кайнд Оф Блу“ на Майлс Дейвис например, изобщо не можеха да заместят изпълнението на живо с неговите приливи и отливи, като добър бейзболен мач, в един момент летаргичен и отнесен, изригващ за миг в шеметен водовъртеж от движение и целенасоченост и кокаиновия блясък на безграничната и взаимосвързана безсмъртна енергия. Курц обичаше джаза и блуса.

След последния сет Пърл, Бо и пианистът — едно бяло хлапе, казваше се Ко Пиърс — дойдоха за по едно питие на масата му преди барът да затвори. Курц познаваше Пърл и Бо от години. Искаше да ги почерпи, но имаше пари само колкото за своята бира. Поговориха за стара музика, за нова работа и за доброто старо време — като тактично

отбягваха последните десетина години, когато Курц беше отсъствал — явно дори пианистът беше в час — и накрая собственикът, Татко Брус Уолъс, сърдечен дебелак, толкова черен, че почти лилав като патладжан, дойде при тях. Курц никога не беше виждал Уолъс без угарка от пура в ъгъла на устата и никога не беше виждал пурата запалена.

— Джо, имаш си обожател — каза Татко Брус и махна да донесат по едно на всеки за сметка на заведението.

Курц отпи от новата си бира и зачака.

— Едно джудже в мръсен мазен шлифер дойде преди три вечери и вчера дойде пак. Първия път Руби е била на бара и джуджето се довякло тук с някакъв дипломатически куфар, колкото него, тръснало го на бара и попитало за теб. Руби естествено знае, че си излязъл, но не му каза нищо. Каза, че изобщо не е чувала за теб. Джуджето си тръгва. Руби казва на мен. Миналата вечер идва същото това джудже с мръсния шлифер и със същия очукан куфар, само че този път аз бях на бара. И аз не бях чувал нищо за теб. Опитах се да му изкопча името, но то си остави бирата и излезе. Тази вечер не съм го виждал. Приятел ли ти е?

Курц сви рамене.

— Да не би да прилича на Дани де Вито?

— Ами да — отвърна Татко Брус. — Само че изобщо не е сладък като него. И е грозен като смъртта.

— Някой ми каза, че братът на Сами Ливайн ме търсел. Сигурно е той.

— Божичко! — обади се Пърл. — Сами Ливайн също беше гадно джудже.

— Връзвал си дървени трупчета, за да стига до педалите на оня огромен понтиак, дето двамата с Еди Фалко се разкарваха в него — каза Биг Бо и се сепна. — Извинявай, Джо, не исках да ти навявам тъжни спомени.

— Няма нищо — каза Курц. — Отдавна изхвърлих всичко тъжно от себе си.

— Но това джудже Мани Ливайн май не е — каза Татко Брус.

Курц кимна.

Пърл хвана ръката му.

— Сякаш беше вчера, когато всяка вечер идвахте тук със Сам и всички вечеряхме след последния сет, а Сам не пиеше, защото...

— Защото беше бременна — довърши вместо нея Курц. — Да, само че на мен ми изглежда доста отдавна.

Певицата и саксофонистът се спогледаха и кимнаха.

— Рейчъл? — попита Бо.

— При бившия съпруг на Сам е — отвърна Курц.

— Вече на колко е... единайсет, дванайсет?

— Почти на четиринайсет — отвърна Курц.

— Наздраве за доброто старо време — обади се Пърл с прекрасния си глас „цигари и уиски“ и вдигна чашата си.

Всички вдигнаха чашите си.

Нощем беше студено. Докато се прибираше през улиците и паркингите към склада си в кадифените панталони и дънковата риза на София Фарино — разкопчана и незапасана, за да прикрива малкия револвер в колана — Курц си помисли дали да не отиде да спи в офиса. Мазето на порно магазина поне се отопляваше. Но след това реши да не отива. Каква беше онази стара максима? Не сери там, където ядеш. Или нещо такова. Не искаше да смесва бизнеса с бизнеса.

Беше поел по един пряк път през складовете и беше стигнал на шест преки от своя склад, когато в улицата зад него влезе някаква кола. Фаровете осветиха дупките по асфалта.

Курц се огледа. Нямаше нито един достатъчно дълбок вход, в който да се скрие. Имаше някаква бетонна рампа. Можеше да се покачи отгоре ѝ, ако колата тръгнеше да го гази, но не можеше да се скрие под нея. Никакви пожарни стълби. И прекалено голямо разстояние до следващата пресечка, в случай че колата връхлетеше отгоре му.

Курц залитна като пиян и без да се обръща, извади револвера от колана си.

Колата бавно пое по улицата. Ако се съдеше по шума на осемцилиндровия двигател, беше голяма — поне линкълн, а може би и истинска лимузина — и освен това не бързаше. Спря на петнадесетина метра зад него.

Курц спря при бетонната рампа и освободи предпазителя на револвера.

Беше лимузина. Оскъдното улично осветление и предните фарове очертаваха масивен черен силует, обвит в дима от ауспуха като в мъгла. Предната дясна и задната лява врати се отвориха и двама здравеняци излязоха на улицата с ръце на пистолетите под саката.

Курц върна предпазителя на револвера, скри го в длан и тръгна към лимузината. Двамата бодигардове нито посегнаха към оръжията си, нито се приближиха към него, за да го обискират.

Курц заобиколи този, който държеше отворена задната врата, надникна в светлото купе и се качи на задната седалка.

— Добър вечер, господин Курц — каза старецът, който седеше там. Беше облечен във фрак и върху краката му имаше скъпо вълнено одеяло.

Курц седна на седалката срещу него.

— Добър вечер, господин Фарино. — И прибра револвера в колана си.

Бодигардовете затвориха вратите и останаха отвън на студа.

21.

— Как върви разследването ви, господин Курц?

Курц изръмжа.

— Голямо разследване, няма що. Не беше минал и час, откакто разпитах съпругата на бившия ви счетоводител, и я убиха. Нищо друго не съм свършил.

— Разследването никога не е било истинската ви цел, нали, господин Курц?

— Вие ли ми го казвате? Не помните ли, че това беше моя идея? И истинската ми цел очевидно е успешна. Те направиха първия ход срещу мен.

— Нямате предвид Карл, нали?

— Не. Имам предвид този, който ме е натопил на ченгетата, след като е убил — заклал — госпожа Ричардсън. След което е организиран веднага щом ме преместят, да бъда убит в затвора.

Дон Фарино потри бузата си. Беше твърде розова за толкова стар човек. Курц се зачуди дали донът не се гримира.

— И разбрахте ли кой ви е натопил? — попита Фарино.

— Чух предположения, че може да е един главорез, Малкълм Кибунте, който от време на време работи за вашия адвокат Майлс. Вие познавате ли този Кибунте или другия, с когото се размотава? Кътър?

Фарино поклати глава.

— Не мога да държа под око целия черен боклук по улиците на града. Предполагам, че тия двамата са черни.

— Малкълм да. Кътър го описват като бял, почти албинос.

— Кой ви каза за заговора срещу вас и кой ви даде тези имена, господин Курц? — запита Фарино с отнесен поглед.

— Дъщеря ви.

Фарино премигна.

— Дъщеря ми? Говорили сте със София, така ли?

— Не само говорих. Тя ми плати гаранцията, отведе ме в дома си и се опита да ме чука до смърт.

Тънките устни на дон Фарино оголиха зъбите му и съсухрените му юмруци се свиха върху коленете под одеялото.

— Внимавайте, господин Курц. Използвате доста лекомислен език.

Курц сви рамене.

— Вие ми плащате за факти. Уговорихме се така чрез Скаг още преди да изляза — да бъда мишена и изкупителна жертва и да извадя на бял свят предателя. Вашата дъщеря беше активната страна — както за гаранцията, така и за чукането. Аз просто ви докладвам.

— София винаги е била със силна воля и... със спорни сексуални предпочитания.

Курц отново сви рамене. Обидният контекст на изказването изобщо не го засягаше.

— София ли ви каза за връзката между Майлс и тези двама убийци? — попита спокойно Фарино. — Каза ли ви, че според нея зад всичко това стои Майлс?

— Да. Но това не означава, че е истина. Може тя да дава заповеди и на Майлс, и на Малкълм и на изрода с ножа.

— Но вие казахте, че ви е платила гаранцията и ви е предупредила за плана за убийството ви в затвора?

— Тя ми плати гаранцията. За останалото трябва да приема думите ѝ на доверие.

— И защо ѝ е да се забърква във всичко това и да лъже?

— За да ме провери — предположи Курц. — За да разбере какво всъщност търся и колко знам. За да постави себе си извън всякакво подозрение. — Курц погледна през затъмнените прозорци. Улицата беше много тъмна. — Господин Фарино, София плати гаранцията, отведе ме в дома си и почти ме изнасили. Както сам се изразихте, възможно е да не подбира много, но не вярвам моята магнетична личност да я е накарала да отиде толкова далеч в съблазняването.

— Съмнявам се, че ви е било нужно много съблазняване, господин Курц.

— Нямам това предвид. Имам предвид, че вие сам знаете колко е интелигентна — и точно затова се боите, че може и тя да стои зад изчезването на Ричардсън и обирите на камионите — и затова трябва да ви е ясно, че зад постъпките ѝ има някакъв мотив.

— Но София ще наследи всичките ми пари и по-голямата част от легалния ни бизнес — каза донът и сведе поглед към стиснатите си юмруци.

— Тя каза същото. Вие сещате ли се защо би искала да ускори процеса?

Дон Фарино извърна лицето си.

— София винаги си е била... нетърпелива. И много иска да бъде дон.

Курц се изсмя.

— Жените не могат да бъдат донове.

— София може би не приема този факт — усмихна се пестеливо Фарино.

— А вие не сте се забързали да гушвате букета и не сте чак такъв жив труп, колкото си мислят хората, нали?

Фарино го погледна отново и този път в погледа му имаше нещо демонично.

— Не, господин Курц. Аз съм парализиран от кръста надолу и временно съм жив труп. Но изобщо нямам намерение да гушвам букета. И нямам никакво намерение да занемарявам бизнеса.

Курц кимна.

— Може дъщеря ви да не иска като принц Чарлз да чака петдесет-шейсет години и да е склонна да подпомогне събитията. Каква беше учената дума като пречукаш татко си — отцеубийство ли?

— Вие сте брутално откровен, господин Курц. — Фарино отново се усмихна. — Но поне досега не е ставало дума за пречукване. Наех ви, за да разберете какво става с Ричардсън и кой ограбва камионите.

Курц поклати глава.

— Наехте ме, за да служа като мишена, докато вие разберете кой стреля, и за да предпазя вашия задник, Фарино. Защо убихте Карл?

— Моля?

— Чухте ме. София каза, че Карл починал „от усложнения след операцията“. Защо го убихте?

— Карл беше глупак, господин Курц.

— В това няма спор, но защо го убихте? Защо просто не го изгонихте?

— Защото знаеше твърде много за фамилията.

— Глупости. Всички репортери в „Бъфало Ивнинг Нюз“ знаят повече за делата на мафиотската ви фамилия, отколкото скъпият ни блаженопочивш лайнар Карл някога е щял да знае. Защо го убихте?

Фарино замълча. Курц се заслуша в спокойното бръмчене на тежкия двигател. Единият бодигард запали цигара и огънчето проблесна в потъналата в мрак улица.

— Исках да я свържа с някои... изпълнители — каза накрая Фарино.

— С убиец. Някой извън фамилията.

— Да.

— Някой извън мафията?

Фарино сбърчи нос, като че ли Курц се беше изпърдял в скъпата му лимузина.

— Някой извън организационните структури, да.

Курц се изхили.

— Копеле. Накарал си София да спи с него, за да видиш дали ще го наеме да ме убие. Добричкият Карл е мъртъв само за да могат дъщеря ти и наемният ти убиец да си поговорят насаме.

Фарино не каза нищо.

— Така ли е? Тя нае ли го да ме убие?

— Не.

— Как се казва този изпълнител?

— Тъй като не е нает да те убие, името му не е твоя грижа.

— Моя грижа е — отвърна Курц с метална нотка в гласа. — Искам да знам всички играчи. — Той сложи ръка на пистолета в колана си.

Фарино се усмихна, тъй като идеята Курц да го застреля и да се измъкне жив, му се стори забавна. След това усмивката на дона помръкна, тъй като му хрумна, че Курц може да направи първото, без задължително да се притеснява за второто.

— Никой не знае името на този човек — каза донът.

Курц зачака.

— Викат му Датчанина — каза Фарино след още малко размисъл.

— Мамка му! — прошепна Курц.

— Чувал ли си за него? — Фарино отново се усмихваше.

— Кой не е чувал? Връзките на клана Кенеди с мафията през седемдесетте. Джими Хофа. Говори се, че работата в тунела под Париж е работа на Датчанина и че се е справил без никакво оръжие. Само с една малка кола.

— Хората говорят какво ли не — каза Фарино. — Няма ли да поискаш да ти го опиша?

Беше ред на Курц да се усмихне.

— Доколкото знам, никакво описание няма да ми свърши никаква работа. Този тип е по-добър в дегизировката дори от Чакала в най-добрите му години. Единственото хубаво нещо в цялата история е, че ако София го беше наела, така и нямаше да разбере, защото вече щях да съм мъртъв.

— Да — каза Фарино. — И така, каква е следващата ви стъпка, господин Курц?

— Ами, тази вечер е доставката от Ванкувър. Ако има обир, смятам да тръгна оттам. Ще направя така, че всички да разберат, че разследвам случая. Ако Кибунте има нещо общо — който и да има нещо общо — ще ме подгони.

— Желая ви късмет, господин Курц.

Курц отвори вратата и единият бодигард я задържа.

— Това пък що за пожелание беше? — обърна се Курц към Фарино. — И да имам късмет, и да нямам, вие ще си получите необходимата информация. А ако умра, ще си задържите петдесетте хиляди.

— Вярно е — отвърна донът. — Но може да ми потрябват и за в бъдеще, а петдесет хиляди е малка цена за душевния покой.

— Не знаех — каза Курц и излезе от колата.

22.

Остарелите гангстери, които така и не са успели да забогатееят, не умират, а просто стават шофьори на камионите на мафията.

През епохата на Вито Дженевезе Чарли Скръгс и Оливър Баталия бяха редови улични стрелци, но сега, когато трябваше да се радват на спокоен пенсионерски живот, разкарваха скапания камион между Бъфало и Ванкувър. Чарли беше на шейсет и девет, як и набит, с лице, покрито със спукани капиляри. Не сваляше профсъюзното кепе от главата си и гордо разправяше на всеки срещнат за седмицата, когато бил личен шофьор на Джими Хофа. Имаше телосложение на добре гледан питбул. Оливър беше висок, слаб, повехнал, пушеше цигара от цигара, беше само на шейсет и две, но беше доста болнав и освен това беше абсолютно непоносим — както Скръгс се беше убедил сам след осем шибани курса Ванкувър — Бъфало.

Камионът не беше от най-големите, просто най-обикновен шесттонен тир. Тъй като беше малък, можеше да минава незабелязано по второстепенните шосета и дори по улиците. Шофираше Чарли. Оливър караше много рядко и отговаряше най-вече за рязаната карабина в заключеното отделение в кабината, но пък беше толкова бавен, че Чарли имаше вяра само на 45-калибровия си колт под шофьорската седалка.

За осемнадесетте години като шофьори на камионите на Организацията нито на Чарли, нито на Оливър им се беше налагало да използват оръжията. Това му беше хубавото да работиш за Организацията.

Лошото беше, че трябваше да минават по скапания дълъг път за Бъфало. Не само че две трети от него минаваха през Канада — страна, която Чарли мразеше страстно — но дори не можеха да карат по прекия маршрут през Мичиган, а оттам обратно през Детройт и покрай езерото Ери. Проблемът беше в митниците. Още по-точно, проблемът беше в това, че канадските и американските митничари на ведомост при Фарино работеха само нощна смяна в определен вторник от всеки

месец и на един и същи пункт: моста Куинстън Тол в Люистън на около шест километра северно от водопада. Вече приближаваха. След повече от три денонощия зад волана Чарли пъплеше с камиона северно от канадската част на Ниагарския водопад по панорамното шосе край реката и разлома. Естествено, в два през нощта в него нямаше нищо панорамно, а и нито Чарли, нито Оливър даваха пукната пара дори за дневната гледка, но Чарли беше получил заповед да стои далеч от магистралата покрай Онтарио — там имаше прекалено много лакомии полицаи — и затова трябваше да поеме по магистрала 20 от Хамилтън и оттам отново до водопада и след това на север.

Камионът беше пълен с крадени видеокасетофони и DVD плейъри. Но дори и натъпкан до козирката, шесттонният камион не побираше кой знае колко и Чарли се чудеше каква е изобщо печалбата. Естествено, знаеше, че машините се изхвърлят, след като се използват за презапис на пиратски касети и дискове, но за него пак оставаше загадка защо Организацията смята, че си струва да прекарва няколко такива машинки чак от Ванкувър и да ги доставя на една залязваща фамилия в Бъфало.

„Ами хубаво — мислеше си Чарли, — нашата работа не е да се чудим защо, а да я вършим и да умираме.“

Няколко километра след големия парк при Куинстън Чарли отби камиона в един празен крайпътен паркинг и разтърси Оливър, за да го събуди.

— Гледай камиона. Отивам да се изпикая.

Оливър изръмжа и разтри очи. Чарли поклати глава, влезе в празната тоалетна, построена на ръба на разлома, и се изпика. Когато се върна и се качи в кабината, Оливър отново спеше, склонил костеливата си брадичка върху костеливите си гърди.

— Мамка ти — каза Чарли и разтърси спящия.

Лицето на Оливър се захлупи върху арматурното табло. От лявото му ухо се стичаше кръв.

Чарли изгуби една фатална секунда във взирание в трупа, след което посегна да извади колта. Твърде късно. Двете врати на кабината се отвориха рязко и оттам се показаха няколко ухилени черни физиономии и дула на пистолети под тях.

— Здравсти, Чарлз — каза най-високият гангстер. В предния му зъб имаше диамант, а в ръцете му — огромен револвер. — Спокойно,

брато. Остави пицова. — Гангстерът взе пистолета му, пусна го в джоба на якето си и насочи огромния револвер към лицето му. — Изчакай минутка и ще те пуснем да си ходиш.

Чарли Скръгс се беше озовавал срещу дула на пистолети и преди, но беше оцелявал. Не му харесваше, че знаят името му, но можеше Оливър да им го е казал. Нямахше никакво намерение да се плаши от някакъв си пикльо.

— Ей, негро, имаш ли представа в какви лайна си нагазил? Знаеш ли на кого е този камион?

Повечето черни и особено този най-близо до Оливър с червения шал на главата го изгледаха със смъртна омраза, но високият бръснат черен само го погледна изненадано.

— И на кого е той, Чарлз? — И ококори широко очи.

— На фамилията Фарино — отвърна Чарли Скръгс.

Очите на черния се отвориха още по-широко.

— О, небеса! — възкликна той. — Да не би да имаш предвид мафиотската фамилия Фарино?

— Имам предвид, че този камион и всичко в него — включително Оливър и аз — е собственост на Организацията, тъпо копеле. И че ако само го докоснеш, в цяла Централна Америка няма да се намери дупка за клозет, която да скрие черния ти задник.

Бръснатият кимна замислено.

— Сигурно си прав, Чарлз. Но е твърде късно. — Той изгледа Оливър с престорена скръб. — Вече докоснахме Оли.

Чарли хвърли един поглед към мъртвия си спътник и се опита да формулира следващото си изречение много внимателно.

Гангстерът изобщо не му даде шанс да си отвори устата.

— Освен това, Чарли, ти вече ме нарече негро.

И застреля Чарли Скръгс в лявото око.

— Ей! — изкрещя Дураг от другата страна и се наведе зад тялото на Оливър. — Предупреждавай бе, тъпак!

— Млъквай, да ти го начукам. Траекторията е нагоре. Не виждаш ли мозъка му по тавана. Нищо ти няма, негро.

Дураг го изгледа мръснишки.

— Вземете техниката — нареди Малкълм.

Дураг го изгледа пак, но заобиколи камиона, срязва катинара с едни огромни клещи и се качи в каросерията. След минута се появи с

няколко DVD плейъра.

— Сигурен ли си, че са тези? — попита Малкълм.

— Сигурен съм. — Дураг посочи серийните номера на етикетите.

Малкълм кимна и Кътър се приближи до кабината. Останалите му направиха път. Кътър извади от джоба си швейцарско ножче, отвори отвертката и свали капака на най-горния плейър.

— Този път като никога си прав, Дураг — каза Малкълм.

Кътър взе плейърите и всички освен Дураг и Малкълм се запътиха към микробуса.

— Запали двигателя и запри газта — заповяда Малкълм.

— Я си гледай работата — отвърна Дураг. — С всичката тая кръв и мозък и лайна. Че на тоя половината му глава я няма бе, брато. Отде да знам дали не е болен от спин или нещо друго.

Малкълм се ухили и насочи дулото на огромния си „Смит и Уесън“ към главата на Дураг.

— Вземи ключовете. Запали двигателя. Запри газта.

Дураг се качи в кабината и направи каквото му беше заповядано. Двигателят изрева, когато дървената подпора застополи педала на газта.

— Сега — каза Малкълм и отстъпи назад — номерът е да освободиш спирачката, да го подкараш и да скочиш преди шибаният камион да отиде *там*, брато. — Малкълм посочи ръба на пропастта на петнайсетина метра от камиона. Там имаше ограда, но не и мантинела. По шосето минаваха коли, но никой не се отбиваше в празния паркинг.

Дураг се ухили тъпо, освободи спирачката, наведе се внимателно през окървавеното тяло на Чарли, натисна амбреажа и превключи скоростния лост.

Камионът изскочи от бетонирания паркинг и изпод гумите му захвърчаха буци замръзнала пръст.

Дураг изви волана към оградата и скочи в последния миг преди камионът да счупи оградата и да потъне в пропастта, трошейки клони и дървета.

Малкълм прибра пистолета в кобура под мишницата си и заръкопляска. Дураг не му обърна никакво внимание и продължи да наблюдава падащия камион.

Реката се намираше на седемдесет метра отдолу. Тялото на Чарли изхвърча от подскачащия по склона камион малко преди возилото да се разбие в скалите, точно до буйната вода. Десетина видеокасетофона и DVD-та изхвърчаха и цопнаха във водата. Всички в микробуса нададоха радостни възгласи при звука, който се разнесе от пропастта.

Нямаше експлозия. Нито огън.

Чарли беше възнамерявал да зареди след границата, защото в САЩ бензинът беше по-евтин.

23.

— Не очаквах, че ще ви видя отново, господин Курц — каза Пег О’Тул.

— Взаимно е — отвърна Курц.

Беше оставил телефона на офиса и наблюдаващ служител Пег О’Тул се беше обадила, за да каже, че трябва да дойде и да приключат формалностите по първото му явяване. Според Арлен О’Тул била малко изненадана, че Курц имал истинска жива секретарка.

— Нека започнем оттам, докдето стигнахме миналия път — каза О’Тул. — Разисквахме факта, че до седмица и нещо трябва да се установите на постоянен адрес.

— Разбира се — каза Курц. — Може ли само да ви попитам нещо?

Полицейската служителка свали очилата си с рогови рамки и зачака. Очите ѝ бяха зелени и хладни.

— Когато ме изкараха оттук, беше, защото искаха да ми лепнат убийство, с което нямах нищо общо. По време на разпита промениха обвинението от убийство в притежаване на незаконно оръжие и нарушаване на условията на гаранцията. След това го оттеглиха.

— Какъв е въпросът ви, господин Курц?

— Искам да знам имате ли нещо общо с оттеглянето на това обвинение?

О’Тул потупа устната си с дръжката на очилата.

— Защо смятате, че трябва да имам нещо общо с оттеглянето на това обвинение?

— Защото мисля, че Хатауей... полицаят, който ме извлече оттук...

— Познавам детектив Хатауей — прекъсна го О’Тул. В гласа ѝ се долавяха едва забележими нотки на отвращение.

— Та мисля, че той имаше намерение да доведе докрай това обвинение за незаконно оръжие и нарушаване на условията — довърши Курц. — По време на разпита се опита да ми подхвърли

пистолет и освен това знам, че има лични мотиви да ме прати в затвора.

— Това, за което говорите, не ми е известно — отвърна рязко О'Тул, — но проверих в какво ви обвиняват — тя се поколеба няколко секунди — и осведомих прокурора, че съм присъствала на задържането ви и че съм наблюдавала как детективите ви обискират. Вие не бяхте въоръжен, когато ви арестуваха.

— Казали сте това на прокурора? — Курц не вярваше на ушите си. О'Тул не отговори и той продължи: — Ами ако Хатауей беше дал показания под клетва, че съм имал кобур на глезена или нещо такова?

— Аз наблюдавах обиска — отвърна тя хладно. — Нямахте никакъв кобур на глезена.

Курц поклати глава. Беше искрено изненадан. Никога не беше чувал ченге да попречи на друго ченге да натопи някого.

— Може ли да се върнем към основната тема? — попита тя.

— Разбира се.

— На телефона, който ми дадохте, отговори жена, която се представи като ваша секретарка...

— Арлен.

— ... но по телефона всеки може да се представи като всякакъв — продължи О'Тул. — Бих искала да посетя офиса ви... Нещо смешно ли казах, господин Курц?

— Не, съвсем не, офицер О'Тул. — Той ѝ даде адреса. — Ако се обадите предварително, Арлен ще ви преведе през задната врата. За предпочитане е пред предната.

— И защо? — Тонът ѝ беше подозрителен.

Курц ѝ обясни.

Този път полицейската служителка се засмя.

— Работила съм като патрулен полицай три години, господин Курц. Ще понеса едно влизане в порно магазин.

Курц се изненада за втори път. Не беше чувал за много наблюдаващи служители, работили като действителни ченгета.

— Вчера ви видях на един репортаж по Канал Седем — каза тя и зачака.

Курц също зачака.

— Има ли някаква специална причина — продължи тя накрая — да се намирате на място, където през нощта е катастрофирал товарен

камион?

— Просто зяпах. Минавах по магистралата, видях колите на телевизията и се отбих да видя какво става.

О’Тул си записа нещо.

— В САЩ ли бяхте, или в Канада? — Интонацията ѝ беше съвсем небрежна.

Курц цъфна в усмивка.

— Ако бях в Канада, офицер О’Тул, щях да бъда в нарушение на условията на гаранцията и вие щяхте да ме върнете в затвора, без да ви мигне окото. Мисля, че сама сте се ориентирали по ъгъла на кадрите, че са били заснети в САЩ. Предполагам, че на телевизията не е станало много ясно точно откъде е паднал камионът.

О’Тул отново си отбеляза нещо.

— Стори ми се, че имате огромно желание да попаднете пред камерите — отбеляза тя.

Курц сви рамене.

— Всеки си мечтае да го дават по телевизията.

— За вас не съм сигурна, господин Курц. Поне доколкото нямате специална причина да ви виждат там.

Курц я погледна с празен поглед и си помисли: „Слава богу, че Хатауей не е толкова умен“.

Тя отбеляза още нещо в листа пред себе си.

— Добре, какво става с постоянния ви адрес? Установихте ли се някъде?

— Не, но съм на път да си намеря постоянна квартира.

— Какви са ви плановете?

— Всъщност бих желал една от онези големи къщи към Янгстаун, не много далеч от Форт Ниагара.

О’Тул си погледна часовника и зачака.

— Надявам се в най-близко бъдеще да си намеря апартамент — каза Курц.

— След две седмици ще ви направя официално посещение. — О’Тул остави химикалката и свали очилата си, с което му даде да разбере, че срещата е приключена.

24.

Зебрите от Алабама — още когато бяха петима, тъй като в момента живите членове бяха само четирима — бяха получили името си покрай една злополучна снимка, разпространена от медиите в средата на деветдесетте, когато директорът на затвора в Алабама, въодушевен от хвалбите в пресата, че е въвел отново груповите окови, беше решил да въведе хоризонтално раирани униформи за всички затворници в щата. Фотографът от вестника на Дътън, Алабама, беше дошъл да направи снимки на окованите затворници в новите им униформи, докато работеха покрай магистрала 84 недалеч от паметника на Бол Уивил, и беше снимал петима случайно избрани.

Но изборът не беше случаен. Фотографът беше решил, че ще е много весело да снима петимата дебели братя тъпанари, които излежаваха тригодишни присъди за абсолютно нескопосан обир в супермаркета на Дътън, при който тридесет и петима законно въоръжени клиенти на супермаркета — повечето от тях възрастни граждани — и седемдесет и четири годишният пазач на входа, който беше извадил .375 магнум, се бяха справили с младежите, изпращайки четирима от тях в болница с огнестрелни рани, а след това всичките петима в щатския затвор. Дотогава ги бяха наричали братята Бювел — Уорън, Дарън, Дъглас, Андрю и Оливър — но след комичната снимка от „Дътън Джърнъл“, която излезе дори в Ю Пи Ай, името им се промени завинаги на Зебрите от Алабама.

Шест месеца след тази снимка четирима от тях избягаха — Оливър, най-младият, се беше промъкнал обратно през бодливата тел, защото си беше забравил любимия рак, и пазачите го бяха простреляли двайсет и четири пъти. Първото, което Зебрите направиха, след като избягаха от „Най-големия лов на хора в историята на Алабама“, бе да посетят ранчото на директора на затвора близо до Монтгомъри, да го убият, да подпалят къщата, да изнасят жена му до безсъзнание и да заковат кучето на вратата на плевника (въпреки че съкилийниците им

твърдяха, че сигурно са изнасилили кучето и са приковали на плевника жената).

След това Уорън, Дарън, Дъглас и Андрю се отправиха към Канада, но възпрепятствани от самозаблудата, че са им нужни паспорти, отседнаха в Бъфало, където се квалифицираха като църковни помощници и воители на Бялата арийска армия на Господ, чийто щаб се помещаваше в предградията на квартал западен Сенека.

Тази вечер Зебрите бяха дошли на пазар в склада до кампуса на университета на щата Ню Йорк.

— Искаме пълен автоматик с лазер — каза Уорън, най-възрастният.

— Добре, добре — отвърна Малкълм Кибунте, докато набутваше дебеловратите братя през задната врата на построения от сгуриени тухли склад. — Значи пълен автоматик с лазер.

Братята бяха щателно и неколkokратно обискирани преди да ги откарат с вързани очи до склада. Дураг и десетина от неговите хора наблюдаваха сцената внимателно и донякъде враждебно. Зебрите от Алабама не обръщаха никакво внимание на гангстерите.

— Мамка му — прошепна Дъглас, най-тъпият от петимата след Оливър. — Виж, виж. Оле! Точно к'вото ни трябва, уха!

— Млъквай, Дъглас — каза автоматично Андрю.

Но Дъглас беше прав. Продълговатото помещение беше претъпкано с контейнери с оръжия и амуниции. На показ бяха извадени AR-15, късоцевни карабини M590A1, автоматични карабини „Колт“ M4, пушки П16, компактни автомати НК UMP 45, израелски „Булпуп“ и полицейски снайперистки пушки като „Ремингтън“ 700 DM.

На Зебрите им потекоха лигите. Всъщност трима от тях се въздържаха, но свинските им очички светеха като фарове. Дори да виждаха някаква ирония в закупуването на оръжия за предстоящия Армагедон на расите от черни гангстери, Зебрите не я показаха — иронията не им беше позната като понятие.

Дарън не откъсваше поглед от един тезгях, отрупан с всевъзможни оптически уреди; „Армпойнт Ред Дотс“, полицейски мерници „Бауш“ и „Ломб“ 10×42, бойни визьори SN4 „Спецопс“ на „Ю Ес Оптик“, лазерни мерници „Комп“ ML и какво ли още не.

— По-полека, Дарън — каза Малкълм. — Дай да поговорим и гледай да не се изпразниш върху техниката. — Малкълм се усмихна широко, за да покаже, че това си е просто мъжки хумор.

Дарън се изчерви и му обърна гръб.

Уорън сглобяваше оръжието мечта: карабина „Колт“ М4 с компактен лазерен мерник и заглушител от позлатен титан.

— Добър избор — каза Малкълм. — Чудесна комбинация за Армагедон, да бъде волята Му.

Уорън го изгледа, но само попита:

— Колко?

— Колко от кое? — отвърна Малкълм.

Зебрите облизаха устни, оглеждайки лакомо склада, а Уорън извади от джоба си парче измачкана амбалажна хартия — сега Зебрите бяха облечени в стари военни якета, джинси и кубинки вместо в райетата запазена марка — и се зачете в списъка. Четеше бавно и от време на време добавяше по нещо от изложените оръжия.

Малкълм вдигна вежди и назова цената.

Зебрите се спогледаха отчаяно. Парите, изкарани досега от Бялата арийска армия на Господа, нямаше да стигнат и за карабината със заглушителя на Уорън.

— Я да идем отвън и да изпърдим тия пушки — изломоти с нескрит копнеж Андрю.

Малкълм се ухили, а Дураг превключи карабината си на автоматична стрелба.

— Още не е време за проби, брато — каза Малкълм.

— А дали не е време полицията да разбере, че едни негри от Бъфало са ограбили арсенала в Дънкирк миналия август? — каза Уорън.

— Сигурно — ухили се Малкълм. — Само че ако дочуя някакви такива слухове — а аз ще ги чуя, защото полицията не знае къде да търси тия негри и пушките — тогава църквата на Белите арийски педали на Исусчо ще бъде посетена от петдесет-шейсет приятели на Дураг и педалите ще бъдат накълцани на малки мазни арийски парченца.

— Бялата арийска армия на Господа — поправи го Дъглас.

— Млъквай, Дъглас — срязва го Андрю.

Възцари се кратко мълчание.

— Има един начин да получите трийсет процента отстъпка за нещата, които искате — обади се накрая Малкълм.

— Какъв? — попита Уорън.

Малкълм отиде до масата, взе една „Карбон“ AR-15 .223, погледна през лазерния мерник „Колт-Си-Муур“, стреля „на сухо“ и пак я остави на масата.

— Има един тип, който трябва да умре. Крие се в един склад в града. Въръжен е само с пистолет. Може и пистолет да няма. Ако свършите работата вместо нас, ще ви дам трийсет процента отстъпка на всичко, което ще ви е нужно за работата.

Уорън премигна насреща му.

— Нещо не разбирам. — Той огледа претъпкания с оръжия склад, а след това Дураг и тежковъръжените му приятелчета.

Малкълм сви рамене.

— Копелето е бяло. Нали ги знаеш колко са станали чувствителни като очистим някой бял.

— Глупости — обади се Андрю.

— Млъквай, Андрю — каза Уорън и се обърна към Малкълм. — Като искате да го очистите, защо не го застреляте на улицата с едно от тези? — Той посочи снайпера на тезгяха.

Малкълм разпери ръце.

— Вярно, че може. Но полицията в Бъфало от време на време забелязва, когато застрелват граждани по улиците — нали ме разбираш? По-добре ще е бялото копеле да умре и да се разложи в скапания си склад.

— Защо тогава вие не влезете там? — попита Уорън.

Малкълм сви рамене.

— Дураг и другите искат, ама винаги има шанс нещо да се оплеска — и тогава федералните ще разберат кой им е взел играчките на заем.

Уорън се ухили, като демонстрира пълната липса на инвестиции в зъбоопазването от страна на Главното управление на затворите.

— Ами ако оставим отпечатъци... или ако някой от нас остане там... на вас изобщо не ви пука, нали?

— Не ни пука много — съгласи се Малкълм.

— Кога искате да го довършим? — попита Дарън.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Изберете си каквото ви трябва, заедно с играчките към тях, а ние ще ви откараме до мястото, където спи това копеле. Трийсет процента отстъпка и по едно за всеки като това дете го хареса преди малко. Плюс каквито лазери поискате. Плюс още други хубави неща... — Малкълм вдигна за найлоновите каишки един тежък нощен визьор.

— Това пък какво е, по дяволите? — попита Дарън.

— Млъквай, Дарън — каза Уорън, обърна се към Малкълм и повтори: — Това пък какво е, по дяволите?

Малкълм вдигна вежди.

— Не гледате ли филмите, дете терористите или тюлените, или другите носят такива очила за нощно виждане?

— А, да — обади се Дарън. — Само че на главите им изглеждат по-различно.

— Млъквай, Дарън — каза Уорън и пак се обърна към Малкълм. — Това очила за нощно виждане ли са?

— Точно така, брато. И да е тъмно като в мечи гъз, виждаш все едно е пълнолуние. С тия очила наште изпратиха арабите по-раничко при Аллаха.

Дъглас подсвирна.

— Млъквай, Дъглас — каза механично Андрю.

— Каза колкото се може по-скоро — намеси се Уорън. — Колко скоро е по-скоро?

Малкълм си погледна часовника. Наближаваше десет вечерта.

— Ами не е зле още сега.

— И ще ни дадеш всичките пушки? — попита Уорън.

Малкълм кимна.

— А патрони ще ни дадеш ли? — обади се Дарън.

Уорън изгледа брат си, но не каза нищо.

— Да, брато, ще ви дам патрони безплатно преди да влезете в склада. Имаме цели сандъци калибър 223 и 45, свръхзвукови 5.56 милиметра за булпупите, калибър 22, 9-милиметрови за някои от карабините, пълнители-банани, 12-патронни пълнители за рязаните пушки, имаме даже и малко калибър 308 за снайперите.

Малкълм вдигна няколко ярко оцветени радиостанции и махна с ръка като търговец, готов да склони на сделка.

— Даже ще ви дам безплатно от тези многочестотни портативни апаратчета с обхват три километра.

— Глупости — каза Дарън. — Това са бебешки играчки.

Малкълм се усмихна и сви рамене.

— Вярно, брато. Само че нали се сещаш, че след като ви оставим там — с всичките пълнители и с кевларените жилетки и с пушките — просто ще се чупим?

Физиономията на Уорън се разкри в мъчителен размисъл. Мълчанието му говореше, че не намира никакъв пробив в логиката.

— Като влезете вътре, можете да си говорите по радиостанциите. И след като свършите работата, да ни се обадите.

— А откъде ще разберем, че това е копелето? — изръмжа Уорън.

Малкълм се ухили.

— Ами това бяло копеле е единственият човек в склада, а пък ако не е — избийте всички, за да е сигурно. Но ето това ще ви помогне. — Той хвърли арестантската снимка на Курц на масата с нощните визьори и лазерните мерници.

Зебрите от Алабама се скупчиха около масата и зяпнаха снимката, но нито един не понечи да я докосне.

— Ще свършим ли работата? — попита Малкълм и махна към оръжейната изложба.

— Не носим пари — каза Уорън.

Малкълм се усмихна.

— Имам ви доверие. Освен това знаем къде ви е църквата.

25.

„Тъпанарите са влезли през предната врата и сега са в асансьора. Сигурно ще се опитат да ме подплашат да слеза долу.“

Курц не знаеше кои са тези тъпанари, но беше прекарал от предната и задната врата найлонови корди, които стигаха до спалната му клетка на шестия етаж, и всяка от тях беше вързана за по една тенджерата, с камъчета на дъното. Беше се раздрънчала тенджерата за предната врата. Курц се измъкна от спалния чувал точно за две секунди, в следващите десет секунди нахлузи обувките и кожените си ръкавици, извади двата пистолета от сака си и излезе в тъмния коридор — и сега стоеше там и чакаше. Отвратителното стържене на асансьора говореше само за себе си.

Курц нямаше очила за нощно виждане, но погледът му отдавна се беше приспособил към оскъдната светлина на града, проникваща през дупките на тавана и през шахтата на асансьора. Той заобиколи внимателно купчините боклук и локвите и бързо се придвижи към шахтата.

Вратите на асансьора по принцип не трябваше да се отварят, когато кабината не е спряла на етаж, но поради някаква известна само на тях и на господ причина строителите бяха оставили всички врати широко отворени и ги бяха препречили само с по една яркооранжева пластмасова лента. Курц клекна до лентата и зачака. „Асансьорът може да е заблуда. Може да се качват по стълбите.“ От мястото, където беше клекнал, се виждаше отворът на северното стълбище.

Някой шепнеше високо в асансьора.

Когато покривът на кабината стигна етаж, Курц стъпи отгоре и коленичи на едно коляно с по един пистолет във всяка ръка. Гледаше да не вдига шум, но стърженето на кабината, скърцането на въжетата и ревят на мотора щяха да заглушат дори тропот на подковани ботуши.

Асансьорът не спря на неговия етаж, а продължи до най-горния, седмия. Вратата на огромната кабина се отвори и отвътре излязоха трима мъже — продължаваха да си шепнат.

Курц и преди се беше качвал на покрива на асансьора и знаеше, че в гипсовата стена има дупка, през която може да вижда какво става в мецанина на седмия етаж. Знаеше за дупката, защото преди няколко дни я беше пробил сам с един лост. Вдясно от него имаше друга, покрита с картон дупка, която пак той беше направил в западната стена на асансьорната шахта. От опит знаеше, че може да излезе от дупката и да скочи върху скелето на стената само за пет секунди.

Седмият етаж беше по-светъл от долните шест: колкото и да беше мръсен стъкленият покрив, все пак пропускаше известна част от нощната светлина на града. Тук стените бяха избити, за да се оформят мезонетите, и отворът на атриума беше препречен само с поставени от стена до стена шперплатови плоскости. Курц виждаше тримата мъже много добре, въпреки че те самите явно имаха проблеми с виждането.

„Тия пък какви са?“ — помисли си. Беше очаквал Малкълм и хората му и нямаше никаква представа кои са тези дебели бели идиоти. Веднага разбра, че не са бодигардовете на Фарино: донът никога не би наел биячи с толкова нескопосани подстрижки и шестдневни бради. И въпреки арсенала си не приличаха на ченгета.

И тримата бяха огромни и дебели и кевларените жилетки под военните якета подчертаваха гротескно туловищата им. Бяха въоръжени до зъби с автомати с включени лазерни мерници, чиито лъчи се виждаха съвсем ясно във влажния пращен въздух. И тримата си бяха сложили очила за нощно виждане.

Нечие радио изпраща. Най-високият от тримата го включи, докато другите двама обхождаха помещението с лазерните си мерници. След секунда Курц се зачуди дали не е нападнат от армията на Конфедерацията.

— Уорън?

— Кажи, Андрю? Нали ти казах да не се обаждаш, освен ако не е важно?

— Всичко наред ли е горе при вас, Уорън?

— По дяволите, Андрю. Току-що се качихме. Айде млъквай и се обади само ако ние ти се обадим или ако го видиш. Ние ще го подгоним към тебе.

Курц пъкна кимбъра в кобура под мишницата си и извади от джоба си тежкия бокс.

Най-високият от тримата изключи радиото и махна на другите двама да се разделят и единият да тръгне към западния мецанин, а другият — към източния. Курц наблюдаваше дебелаците, които се размърдаха в пародийна военна крачка — препъваха се в купчините строителни отпадъци, псуваха, когато стъпваха в локвите, и през цялото време се бореха с апаратите за нощно виждане.

Уорън остана до асансьора — въртеше карабината си, на чиято цев имаше гигантски заглушител. Лазерният лъч щъкаше наляво, надясно, нагоре, надолу. Уорън се обърна, увери се, че между него и асансьора няма никого, и се облегна на стената.

Радиото отново изпраща.

— Какво искаш? — попита ядосано Уорън.

— Тука няма нищо. С Дъглас сме на стълбите в другия край.

— Проверихте ли всички стаи?

— Да. На тоя етаж няма врати.

— Добре. Слизайте надолу. Проверете шестия етаж.

— Ти няма ли да дойдеш, Уорън?

— Ще стоя тук, докато не прочистите шестия етаж. Нали не искате да се сблъскаме в тъмното?

— Не искаме.

— Значи обадете ми се като свършите и ще сляза, след това ще проверите долния и така докато не намерим това копеле и не го подгоним към Андрю. Ясно ли е, Дарън?

— Да.

Друг глас.

— Дарън, Дъглас, Уорън? Всичко наред ли е?

Три гласа едновременно:

— Млъквай, Андрю.

Докаато траеше раздумката, Курц безшумно отмести картоната от дупката и излезе от шахтата на асансьора.

Дървенията под краката му изскърца. Уорън понечи да се обърне, но Курц го халоса с еднокилограмовия бокс.

26.

На Андрю не му харесваше да стои сам на първия етаж. Беше тъмно и влажно и гадно. През очилата за нощно виждане всичко изглеждаше зелено и всички отвори в стените и всички купчини пясък приличаха на призраци. А когато свалеше очилата — въпреки че Уорън му беше казал да не го прави — не виждаше съвсем нищо. Израелският автомат булпуп, който си беше избрал, беше студен, хлъзгав, черен и извит като змия, но изобщо не го виждаше в тъмното. Добре поне че не тежеше. Даже червеният лазерен мерник, който изглеждаше толкова страхотен в негърския склад, се виждаше зелен през очилата. Андрю се забавляваше, като се правеше на люк Скайуокър от „Междузвездни войни“, сечеше тъмнината с лазерния лъч и сумтеше.

Изведнъж радиото изпраця. Дарън.

— Уорън? Уорън? Намерихме скривалището на този Курц на шестия! Него го няма, ама открихме походно легло и други боклуци. Уорън?

Уорън не отговаряше.

— Уорън? — обади се и Андрю от фоайето на първия етаж.

— Млъквай, Андрю! — казаха едновременно Дарън и Дъглас. И пак едновременно: — Уорън? Уорън?

Уорън не отговаряше.

— По-добре слезте при мен — каза Андрю.

Този път другите двама братя не му казаха да млъква. Настъпи тишина, примесена със статично пращане. После Дъглас се обади:

— Андрю, ти стой там. Ако видиш нещо да мърда, не стреляй, докато не се увериш, че не сме ние. Ако не сме ние, убий го.

— Добре.

— И не пипай радиото — обади се Дарън.

— Добре — отговори Андрю и чу как двамата изключиха апаратите си.

Остана неподвижен — според него доста дълго. След това се размърда бавно — опитваше се да свикне със зеленикавия свят през очилата за нощно виждане, но вече дори играта със „сабята“ не му носеше удоволствие. На източното стълбище не помръдваше нищо. Асансьорът мълчеше. Отнякъде капеше вода. Накрая Андрю не издържа и натисна бутона на уоки-токите си.

— Уорън?

Тишина.

— Дъглас? Дарън?

Никакъв отговор. Андрю повтори имената им и изключи радиото. Започваше да се изнервя.

В средната част на склада беше по-светло — оная част, дето Уорън ѝ викаше атриум — и Андрю застана в огромното отекващо пространство и вдигна поглед към белезникавия стъклен покрив на трийсетина метра отгоре. Оттам проникваше само отразената от облаците нощна светлина на града, но през очилата беше толкова силна, че Андрю за миг ослепя. Вдигна ръка, за да избърше насълзените си очи, но тъпите очила му попречиха.

Погледна към най-горния етаж, където шперплатовите плоскости отразяваха светлината различно от тухлените стени на другите шест етажа, но през шперплата не се виждаше нищо. Вдигна отново радиото.

— Уорън? Дъглас? Дарън? Какво става?

Сякаш в отговор отекнаха седем изстрела — много бързи, много гръмки и без никакъв заглушител — и откъм стъкления покрив се дочу трошене на дърво и писък.

Андрю вдигна автомата.

В една от плоскостите на седмия етаж се беше появила дупка. По-лошо, нещо голямо и шумно пицеше и махаше с крила надолу към него. През очилата нещото изглеждаше като огромен безформен зеленикав прилеп с едно бляскащо око. Крилата му бяха поне пет метра дълги и плющяха зад тялото му като ленти от бял огън. Прилепът продължаваше да лети към него и да пици.

Андрю изпразни пълнителя на автомата в злокобната твар. Успя да види, че окото всъщност е точката на лазерния мерник и че повечето от куршумите попаднаха в целта, но писъците продължиха и станаха дори още по-ужасни.

Андрю побърза да се отдръпне към входа на атриума, но продължи да стреля — *пуф! пуф! пуф! пуф!* — досега не беше чувал изстрели през заглушител и пукането, примесено с писъците, направо го подлудяваше.

Гигантският прилеп се удари в пода на десетина метра от него. Гледката и звукът вече напомняха повече на паднал от седем етажа огромен чувал със зеленчукова супа, отколкото на прилеп. Във всички посоки се разплиска зеленикавобяла течност и след няколко секунди Андрю осъзна, че това е кръв, която на нормална светлина щеше да е червена.

Той свали очилата, захвърли ги и се втурна към предната врата.

Курц беше ударил дебелака с бокса леко: достатъчно, за да го просне в безсъзнание, но не толкова силно, че да го убие или да остане по-дълго време в безсъзнание. Скочи от скелето и бързо взе автоматата на стенещия дебелак, претърси го за други оръжия — нямаше — конфискува радиото и нощните му очила и най-накрая свали мръсното му яке и го облече — беше му студено.

Радиото изпраща. Курц се заслуша в разговора на оня от първия етаж с двамата на шестия, които бяха открили убежището му.

„По-добре слезте при мен“ — каза малоумникът от първия.

След това Дарън или Дъглас каза да го убият и Курц взе автоматата, провери пълнителя и предпазителя и залегна зад стенещия — но все още непомръдващ — Уорън. Не обичаше дългоцевни оръжия, но все пак знаеше как да ги използва. Както лежеше, подпрял цевта на гърба на дебелака, се почувства като персонаж от каубойски филм — кавалеристът, който трябва да застреля коня си и да го използва като прикритие от индианците.

Ако тези индианци се качеха по най-близкото стълбище, щяха да цъфнат на десетина метра от него на северното стълбище до асансьора. Ако дойдеха по южното стълбище, можеха да се приближат откъм западния или откъм източния мецанин, но Курц така или иначе щеше да ги чуе.

Качиха се по северното стълбище — вдигаха толкова шум, че едва не събудиха стенещия Уорън.

Курц се прицели в стълбищната площадка секунди преди двамата да се появят там. Ако се забавеха там, щеше да загази, легнал така зад туловището на Уорън. Но мислеше, че няма да се забавят и че ще влязат на седмия етаж заедно. Всичките им постъпки досега бяха или тъпи, или още по-тъпи. Въздъхна, защото нямаше нищо лично против тези кретени, въпреки че те очевидно се опитваха да го убият.

Те изскочиха на стълбищната площадка — размахваха лазерните си мерници наляво и надясно и крещяха, заслепени от слабата светлина на стъкления покрив. Курц се прицели в бледите лица над черните кевларени жилетки и стреля два пъти. Отбеляза наум ефикасността на заглушителя. Двамата се строполиха на пода.

— Уорън? — изпраща радиото в джоба на военното яке на Курц.
— Дъглас? Дарън?

Курц изчака една минута, увери се, че автоматите на двамата мъже са паднали далеч от ръцете им, и бързо отиде при тях. И двамата бяха мъртви. Той остави автомата и побърза да се върне при Уорън, който се беше размърдал.

Стъпи на врата на дебелия и натисна физиономията му в бетонния под. Уорън отвори очи и Курц допря дулото на кимбъра в лявото му око и прошепна:

— Не мърдай.

Уорън изръмжа, но прекрати опитите да се изправи на колене.

— Името — прошепна Курц.

— Ъ?

Курц заби по-силно пистолета в окото му.

— Знаеш ли ми името?

— Курц. — Дъхът на Уорън метеше праха от бетонния под. Курц беше сигурен, че дебелият не е чул нищо от стрелбата, защото в момента очевидно обмисляше какво да лъже. Но той нямаше никакво намерение да му разрешава подобен лукс. Свали ударника на пистолета така, че да се чуе, и притисна дулото в окото на Уорън още по-силно.

— Кой ви прати?

— Един негър... — изхриптя Уорън.

— Името. — Курц натисна още.

Уорън се опита да поклати глава, но не можа заради пистолета и заради ботуша, затиснал врата му.

— Не му знам името. Един дето внася наркотици за Кървавите. Има диамант на зъба.

— Къде го намерихте? Аз къде мога да го намеря?

Уорън издуха праха по пода.

— В Обществения клуб на Сенека. Негърско място. Дарън отиде там. Имат цял склад с пушки, но ни откараха там с превръзки на очите. Не го знам къде е. Ама знам, че Кървавите са крали от арсенала и...

Курц не даваше пукната пара за историята на Малкълмовите оръжия. Премести пистолета върху слепоочието на Уорън и натисна яко.

— Какво...

В този миг радиото изпраща и се чу гласът на Андрю.

— Уорън? Дъглас? Дарън? Какво става?

Курц отклони за миг вниманието си и Уорън рязко се надигна на колене и лакти. Курц изгуби равновесие, но все пак успя да коленичи на два метра от Уорън и да насочи пистолета към него.

Дебелият мъж се изправи и погледна зад Курц. Светлината на изгрева съвсем ясно очертаваше двете тела.

— Недей — прошепна Курц, но Уорън разпери ръце и се хвърли към него като разярена гризли.

Можеше да го застреля в главата, но искаше да му зададе още няколко въпроса. Той се прицели в средата на кевларената му жилетка и натисна спусъка.

Ударът го отхвърли на два метра назад, но за най-голямо удивление на Курц мъжът не падна. От такова разстояние и с този пистолет силата на удара трябваше да е невероятна — нещо като удар с бейзболна бухалка в гърдите — и определено трябваше да има счупени ребра, но Уорън остана прав и продължи да размахва ръце. Очите му бяха широко отворени и изпълнени с ярост. Уорън отново се нахвърли върху Курц.

Курц стреля още два пъти. Огромният мъж отметна глава и изрева като мечка, но отстъпи заднишком още два метра в посока на шперплатовата плоскост на атриума.

— Спри — каза Курц.

Уорън пак скочи напред.

Курц стреля. Уорън залитна назад и отново се хвърли към него като понесен от ураган.

Курц стреля пак. Още няколко крачки назад. Гигантът се озова на пет крачки от ръба на мецанина и огромната му фигура се очерта на фона на преградната плоскост. От раззинатата му уста хвърчаха слюнки и кръв. Уорън ревеше като заклано животно.

— Да ти го начукам! — Курц стреля още два пъти — целеше се в горната част на кевларената жилетка.

Уорън отхвъркна назад, блъсна се в преградата, строши я, залитна, опита се да се хване за разпадащия се шперплат и полетя през ръба, отнасяйки надолу десетина квадратни метра шперплат.

Курц се приближи до ръба на мецанина и се загледа в полета на премятащата се фигура в тъмния атриум, но отстъпи, когато кретенът на първия етаж откри огън. Все пак още преди дебелият да стигне до първия етаж, осъзна, че Андрю стреля по падащото тяло.

После Андрю се разпищя и изчезна от атриума.

Курц взе карабината на Уорън и изтича до източния коридор. Беше извадил няколко тухли и дупките представляваха нещо като бойници с изглед към източния вход на сградата и улицата отпред.

Изгревът приближаваше и Курц успя да види Андрю, който тичаше с всичка сила към телената ограда в източния край на двора. Той въздъхна и се прицели с лазера в бягащата фигура. Задържа дъха си, но още преди да натисне спусъка, чу пукот на автомат със заглушител, Андрю се строполи като халосан от невидима ръка и не помръдна повече.

Курц премести мерника към колите покрай тротоара. Движение. Няколко черни фигури зад колите.

Сърцето на Курц се разгуптя. Ако Малкълм и хората му дойдеха горе, щеше да стане неприятно.

Един от чернокожите излезе иззад колата, провря се през оградата и изтича до тялото на Андрю. Вдигна някакво радио към устата си, но честотата не беше същата като на уоки-токито на Уорън. Мъжът се върна при паркираните коли и неколцина чернокожи се натовариха в задната част на един микробус.

Курц погледна номера му през оптичския мерник.

Микробусът потегли и изчезна.

Курц изчака с автомата още половин час, докато най-накрая не се съмна. Ослуша се, но в склада не се чуваше нищо освен капеща вода и шумолене на найлон откъм скъсаните ленти на мецанина.

Накрая Курц остави автомата, прескочи телата на Дъглас и Дарън и слезе на шестия етаж. Събра нещата си от убежището, с изключение на спалния чувал и походното легло, което беше открил до един контейнер за боклук. Нямахме как да го открият по тях, но беше живял тук достатъчно време, за да остави отпечатьци и проби от ДНК за ченгета, които биха имали голямо желание да разнищят четворното убийство.

В една от нишите държеше двайсетлитрова туба бензин. Сега го разля в нишата и в банята, хвърли кимбъра върху походното легло и драсна клечката. Не му се разделяше с кимбъра — имаше доверие на Док, че оръжието е абсолютно чисто — но в кевларената жилетка на Уорън имаше поне седем разплескани куршума, а в момента нямаше време да ги вади.

Огънят и жегата бяха невероятни, но едва ли щяха да унищожат сградата. Прекалено много тухли и бетон имаше. Освен това и телата едва ли щяха да изгорят.

Курц обърна гръб на пламъците и затича към мазето по северното стълбище. Долу имаше стоманена врата и катинар, но Курц имаше ключ от него.

Излезе в друг изоставен склад на половин пряка от първия. Десет минути оглежда улицата преди да стъпи на тротоара и да се махне от квартала.

27.

— Изглеждаш ужасно.

Курц отвори едното си око. Беше легнал на дивана в офиса. Арлен тъкмо закачаше палтото си и слагаше някакви папки на бюрото.

— Откъде взе това отвратително яке? Не стига че ти е три размера по-голямо, ами... — Тя млъкна, като забеляза оптиката на бюрото си. — А това какво е, по дяволите?

— Очила за нощно виждане — отвърна Курц. — Като легнах, видях, че съм ги забравил в джоба си.

— И за какво са ми тия очила за нощно виждане?

— Бутни ги засега в някое чекмедже. Трябва ми колата ти.

Арлен въздъхна.

— И сигурно няма никакъв шанс да се прибереш до обедната почивка, нали?

— Почти никакъв.

Арлен му хвърли ключовете.

— Ако знаех, щях да си купя нещо за обяд.

— Из квартала също има разни неща за ядене. Защо не хапнеш наблизко?

Вместо да му отговори, Арлен се втренчи в монитора за наблюдение. Беше 8:30 и горе в магазина вече имаше петима-шестима мъже с шлифери — оглеждаха порнокасетите и списанията.

Курц сви рамене и излезе през задната врата, като провери дали я е затворил добре.

Докато караше към центъра Дариен и затвора Атика, той пусна радиото и чу, че е имало пожар в един стар склад в Бъфало и че пожарникарите са извадили от сградата четири тела на загинали — както се изразиха по новините — в „разчистване на сметки между гангстери“. Курц не беше много сигурен какво представлява „разчистването на сметки между гангстери“, но подозираше, че едва ли

включва падане от седмия етаж със седем куршума в кевларената жилетка. Усили радиото.

Властите не разкриваха самоличността на четиримата убити, но според полицията намерените на местопрестъплението оръжия били откраднати миналото лято от арсенала на Дънкирк и сега окръжната прокуратура на окръг Ери разследвала участието на местни бели расистки групировки.

Курц изключи радиото, спря на една отбивка и остави военното яке на една пейка. Ако имаше мобилен телефон, щеше да се обади на Арлен да ѝ каже да изхвърли очилата за нощно виждане. Беше смятал да ги използва като пропуск към Малкълм, но сега просто искаше да се отърве от тях. Отбеляза си наум да се погрижи за това.

Стигна до Атика. Градчето не му беше познато и външният изглед на затвора не го накара да се почувства като у дома. През всичките години, прекарани тук, почти не беше виждал града и стените на затвора отвън.

Беше сряда — ден за посещения. Знаеше, че ако се беше обадил предварително, щеше да улесни нещата, но все пак попълни формулярите, изчака повече от час и пое по коридорите с цвят на зелена маймунска повръщия, мина през детекторите за метал и плъзгащите се врати и го въведоха в помещението с празния стол за посетители пред дебелата плексигласова преграда. Настръхна. Беше идвал тук няколко пъти.

Скаг се появи от другата страна, видя Курц и едва не побягна. Но след това неохотно седна на стола и взе телефонната слушалка. Оранжевият костюм правеше пъпчивото му лице почти оранжево под студено неоновото осветление.

— Какво искаш, Курц?

— Здравсти, Скаг.

— Стив — каза Малкия. Ноктите на дългите му бели пръсти бяха изгризани до кръв. Ръцете му трепереха. Той се наведе и трескаво прошепна в слушалката: — Какво искаш, по дяволите?

Курц се усмихна като роднина на месечно посещение.

— Един милион долара в безименна сметка на Кайманите.

Скаг Малкия замига неудържимо и се вкопчи в слушалката с две ръце.

— Ти да не си полудял там отвън? Да не си се побъркал?

Курц зачака.

— Нещо друго случайно не искаш ли? Не искаш ли да чукаш малката ми сестричка?

— Това вече го свърших. Но след като кажеш на адвоката си да отвори сметката, ще ми трябва и един телефонен номер.

Устните на Малкия бяха почти толкова бели, колкото пръстите му.

Курц му каза за какво става въпрос.

Скаг Малкия изтърва слушалката, прокара пръсти през мазната си коса и стисна черепа си, сякаш се опитваше да прогони зли демони.

Курц чакаше. Накрая Малкия вдигна слушалката. Гледаха се известно време, без да казват нищо. Курц си погледна часовника. Още пет минути до края на посещението.

— Ако ти дам шибания номер, до един месец съм мъртъв — прошепна Скаг Малкия. — Няма да се спася дори в единична килия.

— А ако не ми дадеш номера и не уредиш банковата сметка веднага, ще прекараш тук целия си живот. Още ли си булка на Били Джо Креп?

Скаг Малкия се намръщи и ръцете му затрепериха още по-силно, но все пак се опита да се направи на възмутен.

— Изобщо не си въобразявай, че ще ти дам толкова пари...

— Не са за мен — каза Курц и му обясни много тихо и много бързо. Когато свърши, заяви: — Освен това накарай адвоката ти да се свърже с шефовете на другите фамилии в щата. Ако те не са в течение, нещата просто няма да станат.

Скаг Малкия впери поглед в него.

— Защо искаш да ти вярвам, Курц?

— Скаг, аз съм единственият човек на света, който има безусловен интерес да излезеш оттук жив и здрав. Ако не ми вярваш, потърси помощ от баща си или от сестра си, или от вашия консилиере.

По обратния път за Бъфало Курц мина през Локпорт. Къщата на улица „Лилия“ беше тъмна и заключена, но децата още не бяха свършили училище и затова Курц спря и зачака. Опитваше се да вали сняг.

Към четири следобед, тъкмо когато започна да се здрачава, Рейчъл се прибра от училище. Курц не беше виждал нейна снимка от години, но нямаше как да не я познае. Имаше бялата кожа, червената коса и изящното телосложение на майка си. Дори походката ѝ беше същата. Беше сама.

Курц гледаше как момичето отключи дворната врата, провери пощенската кутия и бръкна в ученическата си чанта за ключове. След минута влезе в къщата и светна в кухнята. Курц не виждаше нищо през щорите, но усещаше присъствието ѝ.

След още малко запали колата на Арлен и бавно се отдалечи.

Много беше внимавал някой да не го проследи от Атика дотук, но в Локпорт вниманието му отслабна. Затова не забеляза черния линкълн, паркиран на половин пресечка по на юг. Не видя мъжа зад затъмнените стъкла, който го наблюдаваше през бинокъл. Черният линкълн не го последва, но мъжът не свали бинокъла, докато Курц не се скри от погледа му.

28.

— Мога ли да си получа колата? — попита Арлен.

— Още не — отвърна Курд. — Но ще те откарам до вас и ще ти я върна по-късно вечерта.

Арлен измърмори нещо, след което каза по-членоразделно:

— Пърл Уилсън се обади в отговор на твоето обаждане. Каза, че ще те чака на паркинга на Блу Франклин в шест часа.

— По дяволите. Не исках да се виждам с нея, само да поговорим.

Арлен сви рамене, изключи компютъра и отиде до закачалката на стената. Курц забеляза второто палто.

— Това на кого е?

Арлен му го подаде и Курц го облече. Беше дълго, вълнено, антрацитносиво, с големи външни и вътрешни джобове. Хареса му. Миризмата му говореше, че предишният му собственик е бил пушач.

— Тъй като ми се наложи да обядвам в квартала, взех че се отбих в един магазин за дрехи втора употреба — каза Арлен. — Това военно яке — където и да си го зарязал — просто не ти отиваше.

— Благодаря — отговори Курц. — Което ми напомня, че по път към вас трябва да спрем пред някой банкомат.

— О, да не си си открил сметка, Джо?

— Не.

Преди да изгасят осветлението и да излязат при колата, Курц се обади на Док. Още не беше решил как ще се добере до Малкълм Кибунте, но знаеше, че когато се добере, ще му трябва нещо по-голямо от късоцевния тридесет и осми калибър.

Телефонният секретар на Док го поздрави с неизбежното: „В момента спя. Оставете съобщение“.

— Док, Джо съм. Мисля да се отбия по-късно към теб да поговорим. — Курц затвори. Достатъчно, за да му остави Док вратата отворена.

Пърл Уилсън караше прекрасна гълъбовосива „Инфинити“ Q45. Курц излезе от буика, премигна под синия сняг и се качи на дясната седалка. Новата кола миришеше на кожа, на полимери с много дълги молекулни вериги и на парфюма на Пърл. Тя беше облечена в елегантна скъпа рокля в същия гълъбовосив цвят като колата.

— Обществен клуб „Сенека“ — каза тя и се обърна към него. — Какво си се замислил, скъпи?

— Доколкото си спомням, преди години ти пъ там. Просто ми е любопитно що за място е. Но не трябваше да се срещаме.

— Е-е-е. — Пърл поклати глава. — Ти никога не си бил просто любопитен, скъпи. Освен това ще ти кажа, че просто не трябва да се появяваш в клуб „Сенека“.

Курц зачака.

— След като ми се обади — продължи тя с гласа си „цигари и уиски“, който и до ден-днешен не преставаше да го удивява, — отидох да го поогледам.

— По дяволите, Пърл! Искрах само да ми кажеш...

— Не смей да ме ругаеш. — Във великолепия й топъл глас се появиха ледени висулки.

— Извинявай.

— Много добре знам какво си искал, Джо, но не бях ходила там от години. Навремето беше малък бар — истински обществен клуб. Отвън си е същият, но тези гангстери са променили всичко вътре.

Курц поклати глава. От мисълта, че Пърл е ходила при Кървавите, му призля. Малко.

— О, чували са за мен. И се държаха подобаващо. Естествено, може и да е било, защото Ларк и Ди Джей бяха с мен. — Курц познаваше двамата й бодигардове, Ларк и Ди Джей. — Разведоха ме навсякъде.

Курц само беше минавал покрай клуба с колата. На първия етаж нямаше никакви прозорци. Прозорците на втория етаж имаха решетки. Отзад имаше алея за паркиране. И жълт мерцедес SLK. Стоманени врати. С шпионки. Кървавите вътре сигурно бяха въоръжени с автомати.

— Превърнали са го в частен клуб — каза Пърл. — Долу има бар и няколко маси. Вратата зад бара към втория етаж се заключва. На горния етаж има още маси и някакви скапани мебели. И две стаи —

голям хол с четири маси и кабинетът на Малкълм Кибунте отзад. С много тежка врата.

— Видя ли се с Малкълм Кибунте?

Пърл поклати глава.

— Казаха, че го нямало. Не видях и белия психопат.

— Кътър ли?

— Да, така му викат. Носят се слухове, че Кътър е негър албинос. Всъщност иначе Кървавите няма да го изтраят и минута.

Курц се засмя.

— Някакви задни изходи горе?

Пърл кимна.

— Три броя. Първият е при задното стълбище. Заклучва се и отвътре. Другите два са за „Коне“ и „Кобилки“.

— Хитро.

— И аз така им казах.

— Под какъв предлог се качи горе?

— Казах им, че съм пяла там с Кинг Нейтън, скъпи, и че изпитвам особена носталгия по това място. Младите Кървави изобщо не разбраха за какво им говоря, но един от по-старите беше чувал за него и ме разведе из бара. Навсякъде, освен в кабинета на Кибунте. — Тя се усмихна. — Мисля, че теб нямаше да те пуснат, ако им беше казал същото, скъпи.

— Права си, нямаше да ме пуснат. Много ли са? С пистолети?

Пърл кимна утвърдително и на двата въпроса.

— Жени има ли?

— Няколко от техните „кучки“. — Гласът ѝ изрази неодобрение при последната дума. — Не са много. Повечето са млади. Наркоманки.

— Случайно да знаеш къде живее този Малкълм?

Пърл го потупа по коляното.

— Никой не знае, скъпи. Той просто ходи там, продава крек и хероин и други наркотици на децата и Кървавите го почитат като бог. Кара жълт мерцедес кабрио, но никой не знае къде живее.

Курц кимна и се замисли.

— Много неприятно място, скъпи. — Пърл взе ръката му и я стисна нежно. — Ще се чувствам много по-добре, ако ми обещаеш, че няма да ходиш там.

Курц хвана ръката ѝ и каза само:

— Благодаря, Пърл.

След което излезе от ароматното купе на инфинитито и закрачи през снега към взетия на заем буик.

29.

Док застъпваше нощна смяна като пазач чак в единайсет вечерта и Курц трябваше да убие малко време. Беше уморен. Последните няколко дни и нощи се преплитаха в съзнанието му.

Използва част от петстотинте долара, които Арлен беше изтеглила от банкомата — беше обещал да ѝ ги върне в края на месеца — за да напълни резервоара на буика. След това влезе в магазина на бензиностанцията и купи една запалка „Бик“, десет метра конопено въже и четири половинлитрови кока-коли — единствената напитка в стъклени бутилки. Изля колата и напълни бутилките с бензин, като гледаше служителят да не го забележи. След това влезе в тоалетната, свали боксерките си и ги разкъса на парцали. Напъха парцалите в гърлата на бутилките и ги подреди много внимателно в нишата за резервната гума на буика. Все още нямаше конкретен план, но реши, че може да му потрябват при посещението на клуб „Сенека“.

Без бельо определено беше по-студено.

Снегът се опитваше да се превърне в първата за тази година виелица в Бъфало, но улиците бяха почти чисти. Курц слезе от магистралата, паркира в една странична улица и се изкачи до нишата на Пруно. Студената бетонна клетка беше празна. Курц се сети за едно друго място, където можеше да намери стареца, и подкара към разпределителната гара. Беше му по път.

Тук магистралата минаваше над релсите и в заслона на моста беше израснал цял град от кашони, ламаринени покриви, открити огньовете и газови фенери. На около километър от градчето пуфтяха и димяха дизелови локомотиви. Мизерният хоризонт на Бъфало се простираше отвъд релсите. Курц слезе по бетонния насип и тръгна от колиба на колиба.

Пруно играеше шах с Татко Соул. Погледът му беше изцяло разфокусиран — беше се надрусал яко с нещо — но това очевидно не снижаваше качеството на играта му. Татко Соул му махна да влезе.

Курц трябваше да се наведе, за да се промуши в конструкцията от колове и шперплат.

— Здравсти, Джоузеф. — Плешивият Татко Соул му подаде ръка и Курц я стисна здраво. Татко Соул беше горе-долу на възрастта на Пруно, но в много по-добра форма — той беше един от малкото бездомници, които не употребяваха наркотици и не бяха шизофреници. Солиден, плешив, брадат, винаги с износено сако от туид и пуловер върху двете или три ризи през зимата, с меден глас, професорска мъдрост и — поне според Курц — с най-тъжните очи на света.

Пруно изгледа Курц, като че ли беше извънземен.

— Джоузеф?

Кльощавият мъж изглеждаше по-добре с дебелото кожено яке. „Приносят на София Фарино за бездомниците“ — помисли си Курц и се засмя, защото се сети, че тя му го беше дала също като подарък за бездомник.

— Вземи си една щайга, Джоузеф — избоботи Татко Соул. — Тъкмо сме на ендшпила.

— Ще ви погледам.

— Глупости. Тази игра може да продължи няколко дни. Искаш ли кафе?

Докато възрастният мъж се суетеше около очукания котлон в дъното на коптора, Курц забеляза колко са силни тялото и ръцете му под тънкото сако. Курц нямаше представа откъде крадат електричество, но котлонът работеше и до спалния чувал на Татко Соул имаше и лаптоп. На екрана му се мержелееше някакъв собственоръчно програмиран скрийнсейвър с фрактални мотиви и заедно с газовия фенер внасяше уют в тясното помещение.

Татко Соул и Курц пиеха кафе, а надрусаният Пруно от време на време притваряше очи и се потапяше в някакво свое светлинно представление. Татко Соул задаваше на Курц приятелски въпроси относно последните му единадесет и половина години и Курц се опитваше да му отговаря с известна доза хумор. Сигурно успяваше, защото плътният смях на Татко Соул току изваждаше Пруно от унеса му.

— Е, на какво дължим честта на късното ти посещение, Джоузеф? — запита накрая Татко Соул.

Пруно отговори вместо Курц.

— Джоузеф се сражава с мелници... с една мелница на име Малкълм Кибунте, ако трябва да съм точен.

Рошавите вежди на Татко Соул се вдигнаха.

— Малкълм Кибунте не е вятърна мелница — тихо каза той.

— По-скоро е убиец — каза Курц.

Татко Соул кимна.

— И не само.

— Сатана — добави Пруно. — Кибунте е въплътеният Сатана. — Направи опит да задържи отнесения си поглед върху Татко Соул. — Ти си теологът. Кажи ми откъде произхождаше думата „сатана“, че забравих.

— От иврит — отговори Татко Соул, бръкна в някаква щайга и извади хляб и плодове. — Означава „този, който се противопоставя, противоречи или постъпва като противник“. — Той отмести шахматната дъска и сложи храната пред Курц. — „Вземи си пшеница и ечемик, боб и леща, просо и лимец, и изсипи ги в един съд, и направи си от тях хлябове“ — изрече напевно с плътния си глас. — Йезекиил, четвърта глава, стих девети. — Той разчупи хляба церемониално и подаде едно парче на Курц.

Курц знаеше, че два пъти седмично близката пекарна оставя на паркинга един пикап, пълен с престоаял хляб. Бездомниците знаеха разписанието му. Коремът му изкъркори. Не беше ял цял ден. Вдигна очуканото канче с горещото кафе и взе хляба.

— Песен на песните, глава втора, стих пети — продължи Татко Соул, като сложи пред Курц две позагнили ябълки. — „Освежете ме с ябълки.“

Курц не можа да сдържи усмивката си.

— Библията наистина ли препоръчва ябълки?

— Абсолютно — отвърна Татко Соул. — В Левит, глава седма, стих двадесет и трети съветът дори е още по-съвременен: „Не яжте никаква тлъстина...“, въпреки че тук някъде имам малко бекон. Ей сега ще го изпържа.

Курц отчупи от хляба, отхапа от ябълката и отпи от горещото кафе. Това бе една от най-вкусните вечери в живота му.

Пруно премигна и се обади:

— В Левит е казано и да не се яде никаква кръв. Но ми се струва, че Джоузеф има точно това наум по отношение на този сатана

Малкълм.

Татко Соул поклати глава.

— Малкълм Кибунте не е сатана... белият човек, който стои зад него, е Сатаната. Кибунте е Мастема от изгубената книга, Юбилеите...

Курц го погледна неразбиращо.

Пруно се прокашля и поясни:

— Мастема е демонът, който заповядал на Авраам да убие сина си.

— Мислех, че Господ го е накарал.

Татко Соул поклати глава много бавно и много тъжно.

— Никой Господ, който си заслужава да бъде почитан, не би го сторил, Джоузеф.

— Юбилеите е апокрифна книга — обърна се Пруно към Татко Соул. И след това сякаш се сети за нещо съвсем очевидно. — *Diabolos*. Това е гръцката дума за „този, който хвърля нещо върху нечия пътека“. Малкълм Кибунте е диaboличен, но не е сатана.

Курц отпи от кафето.

— Пруно ми изпрати един списък за четене преди да вляза в Атика. Не ми се стори много дълъг, но работих по него почти десет години и още не съм стигнал до края.

— *Sapientia prima est stultitia caruisee* — каза Пруно. — Хораций. „Разпръсването на глупостта е начало на мъдростта.“

— Фредерик е голям специалист по списъците с цел самоусъвършенстване — захили се Татко Соул.

— Кой е Фредерик? — попита Курц.

— Аз бях — отвърна Пруно и отново затвори очи.

Татко Соул впери поглед в Курц.

— Джоузеф, знаеш ли защо Малкълм Кибунте е агент на Сатаната и защо белият човек зад него е самият Сатана?

Курц поклати глава и пак отхапа от ябълката.

— Яба — каза Татко Соул.

Думата му се стори позната, но съвсем слабо.

— И това ли е на иврит? — попита.

— Не. Това е вид метамфетамин, като спийд, но с мощта и привикването на хероина. Яба може да се пуши, да се гълта и да се инжектира. Всеки отвор може да стане двери към рая.

— Двери към рая — повтори Пруно, но беше очевидно, че вече не е част от разговора.

— Дяволска дрога — каза Татко Соул. — Истински убиец на цели поколения.

Яба. Да си вкараш яба. Ето откъде го беше чувал. Някои от младите затворници го използваша. Курц никога не беше проявявал интерес към пристрастяванията на другите. Освен това в затвора имаше огромно разнообразие от наркотици.

— Значи Кибунте търгува с яба?

Татко Соул бавно кимна.

— Първо тръгна с обичайните — крек, метедрин, спийд, ангелски прах. Но през последните осем-девет месеца яба потече от клуб „Сенека“ и заля улиците. Наркоманчетата я купуват евтино, но с времето им трябва все повече и по-често. Цената се качва бързо до година — или по-малко — и тогава цената е смърт.

— Откъде идва тази яба? — попита Курц.

— Това е най-интересната част. Идва от Азия — от Златния триъгълник — но употребата е ограничена основно в Щатите. И изведнъж се появява навсякъде в Бъфало, и то в огромни количества.

— Фамилиите ли?

Татко Соул разпери огромните си ръце.

— Мисля, че не. Колумбийците контролират търговията с наркотици от десетилетия, но през последните години фамилиите отново излязоха на сцената и работят заедно с колумбийците, за да регулират потока от производни на опиума. Тази внезапна поява на ябата, колкото и да е доходоносна, не ми изглежда като част от плана на организираната престъпност.

Курц допи кафето си, остави канчето и каза:

— Фамилията Фарино. Някой от фамилията Фарино снабдява Малкълм. Възможно ли е да идва от Ванкувър? Кой във Ванкувър... — Курц спря насред изречението.

Татко Соул кимна.

— Господи! — прошепна Курц. — Триадите? Те контролират вноса на наркотици в Северна Америка през Западния бряг и имат цял куп лаборатории за метедрин... но защо ще снабдяват една тукашна мафиотска фамилия? Триадите са във война с фамилиите от Западния бряг...

Курц се замисли. Някъде в картонения град някакъв старец се разкашля жестоко, след което притихна. Накрая Курц каза:

— Господи! Обирът на арсенала в Дънкирк.

— Мисля, че си прав, Джоузеф — избоботи Татко Соул, след което затвори очи и занарежда монотонно: — „Защото нашата борба не е против кръв и плът, а против началствата, против властите, против светоуправниците на тъмнината от тоя век, против поднебесните духове на злобата.“ Послание до Ефесяни, глава шеста, дванайсети стих.

Курц продължаваше да размишлява.

— Боя се, че моята борба ще бъде против плът и кръв, както и против началства и власти.

— А-а... Значи отиваш на бой срещу шибания клуб „Сенека“.

— И изобщо нямам представа как да се добера до Малкълм Кибунте.

Пруно отвори очи.

— Коя книга от моя списък ти хареса най-много, но разбра от нея най-малко, Джоузеф?

Курц се замисли за миг.

— Май че първата. Илиадата.

— Може би решението ти се крие в тази притча.

Курц не можа да не се усмихне.

— Мислиш, че ако построя един голям кон и се скрия в него, Малкълм и момчетата му ще ме вкарат в клуб „Сенека“, така ли?

— *O seculum insipiens et inficetum* — каза Пруно и не преведе думите си.

Татко Соул въздъхна.

— Сега цитира Катул: „О, глупава и просташка епоха“. Като видя Фредерик в това състояние, все се сецам за коментара на Теренций: „*Ille solus nescit omnia*. — Само той е неук за всичко“.

— А, така ли? — Пруно прикова Татко Соул с див поглед. — *Nullum scelus rationem habet...* — и посочи Курц. — *Has meus ad metas sudet oportet equus...*

— Глупости — отвърна Татко Соул. — *Dum abast quod avemus, id exsuperatre videtur. Caetera, post aluid, guum contigit, illud, avemus, Et sitis aequa tenet!*

Пруно премина на нещо прилично на гръцки и се разкрещя.

Татко Соул му отвърна на иврит. Хвърчаха слюнки.

— Господа, благодаря за вечерята и за разговора. — Курц се надигна и излезе през ниската врата.

Двамата мъже вече се караха на някакъв тотално непознат език. Изобщо бяха забравили за присъствието му.

Курц си тръгна.

30.

Курц паркира до стария очукан пикап на Док. Снегът се усилваше и черното небе се сливаше с черните сгради. Курц сложи малкия пистолет в джоба на палтото си, провери дали пълнителите са в другия джоб и тръгна през тъмния хлъзгав паркинг към зиналия като черна паст портал на изоставената стоманолеярна.

В момента, в който пристъпи през отворените врати, усети, че нещо не е наред. Всичко изглеждаше и миришеше както обикновено — студен метал, студени пещи, огромни тигели, увиснали на тавана като празни супници, купчини шлака и натрошен варовик, няколко светли петна от оцелелите лампи и високо горе над всичко прозорците на контролната кула на Док — но нещо определено не беше наред. Курц настръхна и по кожата му пробягаха ледени тръпки.

Вместо да мине през откритото пространство между купчините сгурия, той се наведе и се затича покрай ръждясалите машини вдясно. Спря зад една ниска желязна стена и хвана пистолета си.

Нищо. Никакво движение. Никакъв звук. Нито следа от движение.

Курц се увери, че е скрит отвсякъде, и остана зад стената около минута, за да си поеме дъх. Не знаеше какво го беше изплашило, но вниманието, което обръщаше на привидно незабележимите неща, беше запазило живота му през последните единайсет години, по-голямата част от тях с обявена награда за главата му.

Започна да се промъква към контролната кула, като гледаше да не излиза от сенките. За миг се замисли дали да не изтича към вратата и оттам към буика на паркинга, но това означаваше твърде дълъг престой на открито. Ако всичко беше наред и Док го чакаше, Курц щеше малко да се засрами, но във всички случаи предпочиташе срама пред куршум в мозъка.

Продължи да се придвижва встрани от откритото пространство на прибежки от по пет метра и по-малко, като гледаше да остава в прикритието на разни тръби и ръждясали машини. Придържаше се

към мастиленочерните сенки и не заставаше с гръб към още по-тъмните места. Стараеше се да не вдига шум. Така измина две трети от разстоянието, но машините свършиха, а между него и стоманената стълба към кулата на Док оставаха още двайсет и няколко метра открито пространство.

Курц си помисли дали да не му викне, но бързо се отказа. Дори да го бяха видели че влиза, в момента едва ли знаеха къде точно се намира. „Освен ако нямат снайпери и очила за нощно виждане като онези идиоти в склада.“ Курц прогони тази мисъл от главата си. Ако имаха снайпери и очила, щяха да го очистят още на влизане, докато беше на шейсет метра от кулата.

„А кои, по дяволите, са «те»?“ — помисли той и реши да остави въпроса за по-късно.

Пропълзя под някаква плетеница от тръби, всяка поне един метър в диаметър. Бяха празни. От бетонния под лъхаше мраз, който вледеняваше краката му до болка. Курц не му обръщаше внимание.

Стигна. Контролната зала на Док беше заобиколена отвсякъде с висящи пътеки и в сенките до тухлената стена имаше стълба, която се свързваше с лабиринта на пътеките.

Курц коленичи до стълбата и зачака. Стълбата беше почти закрыта от множество вертикални греди и тръби, но какво щеше да стане, ако нашествениците се криеха горе на пътеките в мрака? А дори да бяха на етаж, Курц трябваше да мине по безброй пътеки преди да се добере до контролната кула. Въпреки всичките филми за Джеймс Бонд, в които тайният агент тичаше по висящи пътеки с пистолет в ръка и около него само хвърчаха искри, Курц знаеше, че откритата от всички страни стомана не предлага почти никаква защита. Един добър изстрел и с него беше свършено.

„Без смелост няма слава“ — обади се някаква част от съзнанието му.

„Това пък откъде ми хрумна?“ — отвърна по-здравомислещата и по-голяма част. Разборът на здравия разум се отлагаше за по-късно.

Започна да се изкачва по стълбата. Полите на дългото му тъмно палто се вееха зад него. Когато стигна на нивото на далечната контролна кула, стъпи върху една от пътеките. Много му се искаше да беше от солидна стомана, а не от решетка.

Никакви изстрели. Никакво движение.

Запълзя с насочен револвер по ръждясалата пътека. В един момент се прокле, че е изхвърлил инкриминирания кимбър. Но това бе още една причина, поради която трябваше да стигне до Док и до арсенала му.

Стигна до първата свързка с другите пътеки и спря. Под него и около него имаше толкова метал, че можеше да послужи като частично прикритие спрямо изстрели отдолу, но високо горе имаше още два реда пътеки. Това никак не му харесваше. Горе, почти на двайсет метра от пода на стоманолеярната, мракът беше непроницаем. Ако там имаше някой, веднага щеше да види силуета му очертан като на длан на фона на светлината долу — и освен това надолу се стреляше много точно, отколкото нагоре.

Курц се обърна на една страна и огледа подстъпите към контролната кула.

Три от пътеките на това ниво стигаха точно до стъклено-стоманената кутия на Док, но и трите бяха добре осветени отдолу и от светещите прозорци на кулата. Една ориентирана изток-запад пътека минаваше на около четири метра над контролната зала и беше свързана с това ниво посредством стълба. Седем метра по-нагоре имаше друга пътека, три още по-горни пътеки — и то доста тесни, доколкото виждаше в мрака — свързваха стените с гредата и рамото на някакъв стар кран. Най-горните пътеки се пресичаха над контролната кула. Това беше най-безопасният път, а на височина двайсет метра трудно щяха да го уцелят с пистолет. Единственият проблем беше в това, че от тези най-горни пътеки за поддръжка на крановете нямаше стълба към второто ниво над контролната кула. Имаше някакви поддържащи стоманени въжета, но оттук изглеждаха доста тънки.

„Майната му“ — помисли си Курц и започна да се катери.

Горната пътека беше два пъти по-тясна от досегашната. Лактите му почти се изплъзваха отстриани, докато пълзеше към средата на откритото пространство. Освен това пътеката се клатеше и Курц гледаше да се придвижва възможно по-плавно.

Беше толкова тъмно, че някой можеше да е застанал на същата пътека на три метра от него и да не го види. Курц свали предпазителя на пистолета и продължи да пълзи напред.

„Не се прави на кретен — обади се снизходително скептичната част на съзнанието му. — Никой друг не е толкова ненормален, че да се

качи чак тук.“

Наистина беше високо. Курц се опитваше да не гледа надолу, но беше невъзможно да не поглежда през решетката на пътеката. Виждаше затрупаните с боклуци и мръсотия покриви на офисите отдясно, куповете руда, приличащи на купчини в детски пясъчник на основното ниво, и черната паяжина от висящи пътеки и стоманени въжета под себе си. Изпита мимолетно съчувствие към работниците, които се бяха качвали по тези тесни пътеки, за да обслужват крана.

„Майната им. Сигурно са им плащали вредни.“ На половината разстояние забеляза, че нестабилността на пътеките се дължи на факта, че краищата им висят свободно във въздуха, защото самият кран липсваше, очевидно продаден от собствениците заедно с двигателите и основната поддържаща рама. На десет метра над и на седем метра преди контролната кула пътеките свършваха в... нищото.

„Колко опора са осигурявали кранът и рамата?“ Курц спря и изви врат нагоре към тавана — на три метра над главата му бяха закрепени оскъдни като бройка и дебелина стоманени въжета. Беше прекалено тъмно, за да забележи пукнатини или липсващи болтове, но беше съвсем очевидно, че целта на стоманените въжета не е да поддържат висящите пътеки.

Продължи да пълзи.

Точно над контролната кула — и въпреки мрака — започна да се колебае дали наистина е невидим. Самият той виждаше всичко като на длан.

Покривът на контролната зала беше плосък и черен. Пътеките отдолу изглеждаха тесни и нестабилни, а трите, които му трябваша, изглеждаха направо недостижими. Единственото хубаво нещо, което намираще в настоящото си местонахождение, беше добрата позиция за стрелба. Нищо не помръдваше в студеното и пусто пространство, но полезрението му — както и обсегът, ако имаше по-добър пистолет или пушка — беше ограничено от купчините варовик и от мрака.

Курц се обърна настрана, за да даде почивка на лактите си, и сърцето му се разгуптя. Стоманените въжета, които беше видял отдалеч, отблизо се оказаха още по-тънки и по-ненадеждни. Бяха не по-дебели от кутрето му и почти сигурно от тях стърчаха стоманени нишки. Освен това бяха прикачени към външната част на долната

пътека и Курц не виждаше как ще успее да се прехвърли през перилата, без да се изложи на прицел.

„Имам ръкавици“ — помисли си. Сгъна и разгъна пръстите си в тънката кожа и едва не се разсмя на глас при мисълта, че евтините ръкавици може да го защитят от стърчащите стоманени нишки.

Е, трябваше или да започне да пълзи обратно към стената, или да измисли нещо.

Свали предпазителя на револвера, затъкна го здраво в колана си, прехвърли се през парапета на пътеката, хвана кабела, усети как сърцето му се качва в гърлото и започна да се спуска с цялата бързина, на която беше способен — люлееше се, използваше обувките и ръцете си като спирачки и местеше ръце една след друга, за да спре бързото плъзгане. Контролната зала беше на десет метра под и на десет метра вдясно от него. Под краката му нямаше нищо освен студен въздух и каменен под на двайсет метра отдолу.

Стигна до по-долното ниво пътеки, залюля се, не успя от първия път, след което се залюля още веднъж. Скочи върху по-широката. Тя също се залюля, но не чак толкова като по-горната.

Без да си даде и миг почивка, Курц се затича към пресечната точка на трите пътеки, скочи върху стълбата и без да обръща внимание на стъпалата, се спусна по перилата като истински кадър от американския флот.

Скочи тежко на най-долната пътека и попадна в светлината на мръсните прозорци на контролната кула, която вече беше само на пет метра от него. Претърколи се, клекна и се забърза „патешката“ към стената на контролната зала.

Стигна до залата, изрита незаклучената врата и все така клекнал влезе в помещението.

„Док ще си умре от смях“ — беше последната му мисъл преди да нахлуе.

На Док изобщо не му беше до смях. Възрастният мъж лежеше пред заключения оръжеен шкаф. На пръв поглед се виждаха четири входни рани от големокалибрено оръжие: три в гърдите и една в гърлото. Кръвта му беше изтекла и беше образувала локва, която заемаше поне една трета от пода на помещението. Курц се огледа с револвера в ръка, но освен него и трупа на Док в контролната зала нямаше никого.

31.

Пропълзя до тялото на Док, без да обръща внимание на кръвта по обувките и коленете си, като гледаше да държи главата си под нивото на прозорците. Шкафът с оръжията беше заключен.

Без да изпуска вратата от прицел, той опипа джобовете и на коженото яке на Док, и на окървавените му панталони.

Ключовете ги нямаше. Док ги държеше на един голям ключодържател заедно с ключовете от стоманолеярната. Цялата връзка липсваше.

Курц пропълзя до бюрото и погледна във всички чекмеджета, но ключовете ги нямаше и там.

Зачуди се дали да не простреля ключалката, но докато размишляваше над плюсовете и минусите на идеята, чу стъпки. Някой тичаше на долния етаж. Един човек.

Мамка му! Курц се пресегна към лампата на бюрото и я изгаси. Правоъгълниците на вратите и прозорците му се сториха ярки. Не се чуваха никакви звуци.

Курц сграбчи Док за яката и го повлече по мръсния под. Старият му приятел беше много, много лек и на Курц му мина глупавата мисъл дали не е от това, че кръвта му е изтекла.

„Извинявай, Док“ — каза наум и изправи тялото му в рамката на вратата, като го придържаше с лявата си ръка — самият той остана встрани от вратата и надникна иззад касата.

Първият куршум попадна отново в гърдите на Док. Вторият пръсна главата му.

Курц пусна тялото на земята, вдигна револвера и стреля три пъти в посока на група машини на двайсет метра от кулата, където беше видял искрите от дулото на нападателя. Куршумите рикошираха в стоманата. Курц залегна тъкмо навреме, за да избегне новите четири изстрела, които долетяха пред прозореца вдясно и се забиха в отворената врата вляво.

„Един пистолет — помисли си Курц. — Май 9-милиметров полуавтоматичен.“

Това не означаваше, че нападателят е само един. Едва ли щеше да има такъв късмет.

Още три изстрела, много бързо един след друг. Един попадна в отворената врата, рикошира в стоманения покрив и изкара искри от пода и две от стените преди да се заби в бюрото.

В следващите няколко секунди настъпи тишина. Стрелецът очевидно слагаше нов пълнител. Курц използва паузата, за да зареди трите патрона, които беше изстрелял. Гилзите се търкулнаха в локвата кръв и останаха там.

Още пет бързи и гръмки 9-милиметрови изстрела отдолу. Четири рикошираха много близо до Курц. Един рикошира и се заби в лицето на Док със звук на чук, удрящ пъпеш. Друг прониза подплънката на палтото на Курц.

„Това място не е добро“ — помисли си той. Изстрелите продължаваха да долитат откъм купчината греди и машинарии вдясно от контролната кула. Беше напълно възможно — и дори много вероятно — вторият и третият стрелец да го причакват някъде отляво като ловци на гюме. Но Курц не разполагаше почти с никакъв избор.

Хвърли се към вратата и изстреля всичките си пет куршума към мрака отдясно. Стрелецът му отвърна с още четири изстрела, последните два от които пронизаха въздуха там, откъдето се беше махнал само преди секунда.

Той се втурна по висящата пътека в обратната посока и докато тичаше, извади гилзите и се опита да презареди. Изтърва един патрон. Бръкна в джоба си за друг. Пет. Готово.

Отдолу отекнаха стъпки. Стрелецът беше излязъл от прикритието си, тичаше под контролната зала и стреляше по него. По висящата пътека заигра сноп светлина от фенер. Куршумите свистяха покрай Курц. Хвърчаха искри. Възможно ли беше стрелецът да е сам?

„Не може да съм такъв късметлия.“

Знаеше, че няма да успее да измине трийсетината метра до стената, без да го улучат. Дори да успееше, щеше да е лесна мишена, докато слиза по стълбата.

Нямаше никакво намерение да тича до стената. Сграбчи едно носещо стоманено въже с лявата ръка, стисна револвера в дясната,

преметна се над парапета и скочи.

Каменният под бе все така на убийствените десет метра отдолу, но Курц скочи върху първата попаднала му камара от варовик, а тя беше висока поне пет метра. Падна от другата страна спрямо стрелеца — наръби се на острите камъни и повлече със себе си лавина чакъл — но наклонът омекоти падането му и го спаси от това да си счупи врата.

Свлече се на пода заедно с порой камъни, но веднага скочи и побягна — още преди стрелецът да заобиколи купчината.

Още два изстрела проехтяха зад гърба му, но Курц вече заобикаляше с пълна скорост друга купчина. Там спря, хвърли се по корем и хвана здраво револвера с две ръце.

Стрелецът не идваше.

Курц отвори широко уста, за да успокои трескавото си дишане, и напрегна слуха си докрай.

Отзад и отдясно се търкулнаха няколко камъка. Или стрелецът, или някой негов съучастник се опитваше да се изкачи по купчината или да я заобиколи.

Курц премести револвера в лявата си ръка, обърна се надясно и се засипа с камъни, сякаш се заравяше в собствения си гроб. Зарови краката си в купчината, положи глава в една вдлъбнатина на склона и се засипа целия без очите. Щом камъните спряха да се търкалят, премести револвера в дясната си ръка и зарови и нея.

Знаеше, че не е успял да се покрие добре и че всеки ще го види, ако е малко по-светло. Но мракът беше наистина плътен. Курц насочи револвера в посока на шума отпреди малко и зачака.

Изтърколиха се още няколко камъка. Оскъдната светлина му беше достатъчна, за да различи силуета на ръката с пистолета иззад ръба на купчината на около пет метра от себе си.

Курц чакаше.

Появиха се глава и рамо — и почти веднага изчезнаха.

Курц чакаше.

Светлината зад Курц беше по-силна, което означаваше, че стрелецът вижда по-добре силуетите на пода. Курц се надяваше единствено на това, че се е заровил добре.

Мъжът се показа иззад купчината. Държеше пистолета си точно както трябва. От кръста нагоре тялото му беше доста едро, което означаваше, че е с бронирана жилетка.

Курц беше наясно, че мъжът всеки момент ще го забележи и ще стреля, и освен това беше наясно, че самият той или трябва да се прицели по-добре, или всичко ще е напразно и ще загине само след секунди. Мръдна дулото малко наляво.

Камъните също се размърдаха.

Мъжът моментално се извърна и стреля три пъти. Един куршум попадна на сантиметри от дясната ръка на Курц. Отломките се забиха в лицето му. Вторият се заби между заровената му дясна ръка и тялото му. Третият облиза лявото му ухо.

Курц стреля два пъти, като се целеше в слабините на мъжа и в левия му крак.

Стрелецът падна.

Курц стана и затича към него. Камъните се свличаха под краката му и той на няколко пъти едва не падна заедно с тях, но все пак успя да стигне до стенещия мъж точно когато той отново вдигаше оръжието си.

Курц изрита деветмилиметровия глок от дясната ръка на детектив Хатауей и той се плъзна по студения каменен под. Ченгето започна да опипва дрехите си с лявата ръка и Курц едва не го застреля в главата, преди да осъзнае, че Хатауей е вдигнал кожения си портфейл с полицейската значка. Щит, така ѝ викаха ченгетата.

Хатауей изстена отново и стисна левия си крак с другата си ръка. Дори в мрака се виждаше, че от раната блика мощна струя кръв. „Сигурно съм го уцелил в бедрената артерия.“ Но ако куршумът я беше прерязал напълно, Хатауей вече трябваше да е мъртъв.

— Турникет... коланът ми... направи турникет — стенеше Хатауей.

Курц стисна здраво пистолета си, стъпи върху гърдите на Хатауей — изкара му въздуха — и насочи дулото към лицето на полицаия.

— Млъквай! — изсъска му, без да откъсва поглед от пространството отзад. Нямаше никого.

Никакви стъпки. Нищо, освен изтощеното дишане на двамата мъже.

— Турникет... — изстена отново детектив Хатауей; продължаваше да държи златната си значка като някакъв талисман. Беше облечен в тежка военна кевларена жилетка с порцеланови

плочки. Това нещо спираше куршум от M16, да не говорим за трийсет и осем калибровото плюкало на Курц. Но куршумът на Курц беше попаднал на петнайсет сантиметра под долния ръб на жилетката.

— Не можеш... да убиеш... ченге, Курц — прошепна с усилие детективът. — Даже ти не си... толкова тъп. Стегни ми... крака.

— Добре — каза Курц и премести част от тежестта си върху крака, с който беше настъпил гърдите му, но не дотолкова, че да спре дишането. — Само ми кажи има ли още някой с теб.

— Турникет... — изпъшка със сетни сили ченгето и млъкна, когато Курц заби петата си в гърдите му.

— Да, мамка ти... мамка ти... мамка ти... сам съм. Остави ме да се превържа. Ще ми изтече кръвта, тъпако!

— Ще ти помогна да се превържеш. Веднага след като ми кажеш защо си тук. За кого работиш и как разбра, че ще дойда?

Хатауей поклати глава.

— В управлението знаят... че съм тук. До пет минути... тук ще гъмжи... от полиция. Дай ми колана. — Той вдигна още по-високо детективската си значка. Ръката му трепереше.

Курц осъзна, че няма да получи никакво обяснение от ранения полицаи, така че свали крака си от гърдите му, отстъпи и се прицели в челото му.

Хатауей отвори широко уста — дишането му беше учестено и шумно — и стисна значката си с две ръце пред лицето си, като човек, опитващ се да прогони вампир с разпятие. Шепнеше, но гласът му отекна съвсем ясно в празната стоманолеярна, както и звукът от ударника на Курц.

— Курц... не можеш да убиеш ченге!!!

— Тоя спор вече съм го водил — каза Курц.

В крайна сметка златната детективска значка не беше никакъв щит.

32.

— Къде е тоя шибан детектив? — каза Дураг. Седеше на ръба на огромното бюро на Малкълм. — Минава един. Отдавна трябваше да се обади това копеле.

— Разкарай ми се от бюрото — каза Малкълм.

Дураг се намръщи, надигна се неохотно, премести се на коженото канапе до стената и започна да си играе с един Мак-10 — щракаше непрекъснато предпазителя му.

— Ако го щракнеш още веднъж, ще накарам Кътър да те разфасова, Ду — обади се Малкълм.

Дураг го изгледа злобно, но остави пистолета до себе си.

— Е, къде е това шибано бяло ченге?

Малкълм сви рамене и вдигна краката си в обувки „Бали“ върху бюрото.

— Може Курц да го е ликвидирал тоя бял задник.

— Хатауей чак такъв ли е нещастник? — попита Дураг.

Малкълм отново сви рамене.

— Защо ченгето не ни каза къде отива това копеле Курц?

Малкълм се усмихна.

— Може да е знаел, че ще пратя теб и Кътър и още десетина момчета да проверите дали си е свършил работата и тогава щеше да се размине с десетте бона на Братята.

— Но той ни каза къде работи Курц. В онова мазе под порно магазина. Дай да отидем там.

— Едва ли ще намерим някого посред нощ. Задръж топката, Ду. Ако поради някаква причина Хатауей тази нощ не е убил Курц, ти и твоите хора ще посетите мазето утре.

Кътър отлепи поглед от прозореца и седна на края на бюрото. Малкълм не каза нищо. Дураг изгледа злобно първо Кътър, след това Малкълм и пак Кътър. Двамата не му обърнаха никакво внимание.

— Наистина ли ще позволиш това бяло ченге да прибере парите на Братята? — обади се Дураг след минута мълчание.

Малкълм сви рамене.

— Точно затова Хатауей отиде сам да очисти някакъв търговец на оръжие, дето не го знаехме, и не каза на колегите си. Точно затова отиде сам да очисти Курц тая вечер. Щом иска всичките пари, аз не мога да направя нищо.

Дураг изсумтя.

— Можеше да очистиш скапания Хатауей.

Малкълм погледна Кътър и се намръщи.

— Не можеш да убиеш ченге, Ду. Трябва да си луд, за да го направиш.

Тримата се намираха в кабинета на Малкълм на втория етаж. В голямата зала зад вратата осем Кървави играеха бiliarд или спяха по диваните. Долу имаше още трийсет, половината будни. Всичките бяха въоръжени.

Малкълм свали краката си от бюрото и отиде до прозореца. Дураг остави пистолета си на канапето и отиде при него. Контрастът беше удивителен: елегантно обличеният, спокоен и почти напълно неподвижен Малкълм и кършещият пръсти, нервен Дураг с червената кърпа на главата. Отвън нямаше кой знае какво за гледане: червеното камаро на Дураг, мерцедесът на Малкълм, още няколко коли на по-старшите Кървави и една голяма боклукчийска кофа на колела. Тъй като мерцедесът му през повечето време стоеше пред заведението, Малкълм беше наредил да монтират мощен прожектор на един от уличните стълбове, но инвестицията беше отишла на вятъра, тъй като никой нямаше намерение да краде мерцедеса на Малкълм Кибунте пред клуб „Сенека“.

В този миг камарото на Дураг избухна в пламъци.

— Какво става бе, мамка му?! — изпищя Дураг с неподозирани фалцет.

Кътър бавно се приближи до прозореца.

Камарото на Дураг гореше като факла. Пламъците изригваха от покрива, от предния капак и от резервоара. Резервоарът очевидно се беше подпалил, но вместо да избухне зрелищно като на филм, просто си гореше.

— Това е мойта кола бе! Какво става бе, да му еба майката? — изкрещя Дураг, заподскача из стаята, изтича до канапето и взе

пистолета, въпреки че на паркинга и на алеята към него нямаше жив човек. — Какво става бе?

— Млъкни — каза Малкълм и продължи да рови в устата си с една сребърна клечка за зъби. Погледна своя мерцедес, но колата беше на другия край на паркинга, далеч от горящото камаро — почти до задната врата — и наоколо нямаше никого.

Кътър издаде някакъв среден звук между сумтене и ръмжене, след което посочи горящата кола и отново издаде същия звук.

Малкълм помисли около минута и поклати глава.

— Не-е. Още няма да се обаждаме на полицията. Дай да видим какво ще стане.

Мерцедесът му експлодира като огнено кълбо. Този път експлозията беше като на филм и прозорците на втория етаж се раздрънчаха мощно.

— Какво става бе, да му еба майката? — изкрещя Малкълм Кибунте. — Кое копеле се ебава с *моята* кола?

Няколко от Кървавите на първия етаж вече бяха отзад и размахваха автоматите си, но не можеха да се приближат до горящите автомобили.

Малкълм се обърна към Кътър.

— Обади се на полицията. Да пратят шибаните пожарни. — После извади магнума си и хукна надолу по стълбите.

Две пожарни и една кола с шефа на пожарникарите пристигнаха след по-малко от две минути, заеха алеята, извадиха маркучите и започнаха да гасят. Пространството пред клуб „Сенека“ се превърна в хаос от пожарни коли, хора и маркучи. Пожарникарите викаха. Кървавите също крещяха и размахваха оръжия. Пожарникарите отстъпиха пред негрите. Пламъците бушуваха.

Малкълм събра Кътър и неколцина от хората си при задната врата. Ниският набит шеф на пожарникарите, на чиято табелка пишеше ХАЙДЖИК, се приближи, изгледа навъсено Малкълм и попита заплашително:

— Ти ли си тъпият шеф тук?

Малкълм също го изгледа навъсено и не отговори.

— Вече извикахме ченгетата, но ако не си разкараш пистолетите, смятам да те пратя в затвора и да оставя всичко тук да изгори. А огънят всеки момент ще се прехвърли и върху другите коли.

— Аз съм Малкълм Кибун... — започна Малкълм.

— Дреме ми на оная работа кой си. За мен си гангстер и боклук. И тия пистолети ги приберете веднага! — Хайджик се беше навел толкова близко към Малкълм, че върхът на пожарникарския му шлем докосваше брадичката на високия мъж.

Малкълм се обърна и махна на хората си да се приберат в сградата. На алеята паркираха три полицейски коли с пуснати лампи и заедно с пламъците и пожарните коли довършиха цветовото оформление на квартала.

— Чакайте — изкрещя Малкълм след четиримата пожарникари, които тръгнаха след Кървавите през задната врата. — Не може да влизате там!

Хайджик му посочи покрива на клуба и викна:

— Гориш бе, тъпак!

Малкълм разблъска пожарникарите и се опита да стигне до задното стълбище. Беше заключено отвътре. Той се втурна към първия етаж на клуба. Кътър и Дураг го последваха, разблъсквайки безогледно пожарникари и Кървави.

— Не влизайте вътре! — изкрещя Хайджик.

— Трябва да си прибера документацията! — Малкълм се хвърли към стълбите. Холът на втория етаж вече беше задимен. Пожарникарите се бяха качили на масите със зелени филцови покривки и се опитваха да изкъртят тавана с брадвите си. На Малкълм му призля от гледката. Някой беше счупил стъклото на кабинета му, но помещението още не беше задимено. Малкълм махна на Дураг да затвори вратата и да я заключи, след което започна да изважда от бюрото документи, оръжия и наркотици и да ги пъха в един голям черен сак. За късмет хероинът, крехът, ябата, допа и другите наркотици бяха в оръжейния склад до университета. Малкълм никога не рискуваше да държи най-инкриминиращите неща при себе си. Но трябваше да спаси документите и архивите си.

Един пожарникар излезе от мрака на задното стълбище. В дясната му ръка имаше брадва, лявата беше в джоба на шинела му, а на лицето му имаше газова маска и противодимни очила.

— Излезте навън. По-безопасно е — каза пожарникарят с маската.

— Я си еби майката — отвърна Дураг.

Пожарникарят сви рамене, пристъпи към Малкълм и го удари по главата с тъпото на брадвата. Огромният мъж се свлече тежко на пода. Нещо изпука тихо два пъти и Дураг отхвъркна към заключената врата на кабинета и се строполи пред нея. По вратата останаха кървави следи.

— Казах ви, че навън е по-безопасно — измърмори пожарникарят.

Кътър понечи да се размърда, но замръзна, като набеляза черния полимерен „Хеклер и Кох“ .45 със заглушител в лявата ръка на пожарникаря.

33.

Някой задумка по заключената врата. Част от покрива пропадна върху бюрото на Малкълм.

Курц отклони погледа си само за част от секундата, но това беше достатъчно за Кътър да щракне автоматичния си нож и да се хвърли да го прободне в сърцето. Курц отскочи, но Кътър налетя пак. Курц парира удара с брадвата, но тя беше много тежка и му беше трудно да я удържа с една ръка. Кътър отново размаха ножа. Беше много бърз.

Курц пусна брадвата, премести пистолета в дясната си ръка и се опита да стреля, но Кътър го сграбчи за китката. Курц го изрита в тестисите — което очевидно не му причини никаква вреда, защото ножът му срязва шинела на Курц отляво на гърдите.

Азбестът и металните влакна на шинела забавиха острието и дадоха шанс на Курц да отблъсне ръката на Кътър преди ножът да среже нещо друго освен ризата и кожата му. Кътър замахна отново. Двамата запристъпваха из стаята като задъхани тромави танцьори. Маската на Курц се замъгли. Острието се стрелна към лицето му, но дебелата пластмаса устоя на удара. Курц полагаше отчаяни усилия да освободи дясната си ръка с пистолета, но простата истина беше, че Кътър е по-силен от него.

Кътър настъпи лицето на Дураг, но успя да запази равновесие. Курц се удари в ръба на бюрото на Малкълм и бедрото му изтръпна. Вече не виждаше почти нищо през маската и нямаше как да я махне, тъй като и двете му ръце бяха заети. Кътър се опитваше да го повали върху бюрото.

Кътър замахна и се опита да намери по-добра опорна точка за ножа си. Вместо да отбие удара, Курц се отдръпна и двамата се проснаха върху бюрото. Кислородната бутилка на гърба на Курц издрънча кухо. Пистолетът отхвъркна от ръката му и падна на пода до Малкълм. Малкълм изстена, но не помръдна. Стаята започваше да се изпълва с дим. Пожарникарите крещяха нещо в съседното помещение.

Онзи пред вратата беше престанал да думка и сега се опитваше да я разбие с брадвата си.

Кътър изви ножа и прониза лявата китка на Курц през ръкава на шинела. Кръвта рукна. Курц стисна зъби и се отгласна по гръб върху плота на бюрото. Кислородната бутилка се заби в гърба му. Кътър пак замахна с ножа, но Курц пое удара с тежките си ботуши и успя да го изрита в гърдите. Кътър залитна, падна по задното стълбище и се стовари върху вратата в дъното. Курц я беше заключил, след като се беше качил.

Курц свали маската. Вместо обаче да се хвърли към пистолета и да обърне гръб на стълбището, извади от джоба си една половинлитрова бутилка с бензин и запали късия фитил със запалката „Бик“. Кътър вече тичаше нагоре по стълбите.

Коктейлът „Молотов“ избухна върху гърдите на Кътър, изпълни затвореното стълбище с огън и накара Курц да отстъпи от адската жега. Във вратата на кабинета зейна отвор, една ръка се провря през него и вдигна резето.

Кътър изрева и отново се изтърколи по стълбите. Опита се да отвори заключената врата, не успя и отново пое нагоре, бавно, неумолимо. В мига, в който пламтящата човешка фигура се появи на върха на стълбището, Курц свали кислородната си бутилка, тикна я в ръцете на Кътър и го изрита надолу. Отстъпи назад секунда след експлозията.

После взе хеклера, пъкна го в джоба си, притисна стария си револвер към безжизнените пръсти на Малкълм — нямаше да мине при парафинов тест, но майната му — метна негъра през рамо като истински пожарникар и се запъти към вратата сред дима и хаоса. Вдигна безполезната маска на лицето си преди ченгетата и пожарникарите да нахлуят в стаята.

— Има двама пострадали! — изкрещя Курц и посочи трупа на Дураг и пламтящото задно стълбище.

Пожарникарите се втурнаха към огъня, а двете ченгета коленичиха до Дураг.

Курц изнесе Малкълм от задименото помещение, преодоля вълната от пожарникари, тичащи нагоре по главното стълбище, мина през хола на долния етаж, излезе през вратата и подмина двете пожарни коли и онемялата тълпа. Подмина линейката и тълпата

Кървави, обградени от ченгетата, и навлезе в алеята в отсрещния край на улицата. Стигна до буика, който го чакаше с отключен и вдигнат багажник, метна Малкълм вътре и бързо го обискира.

След това затвори багажника и се огледа. Клуб „Сенека“ гореше като факла и вниманието на всички беше приковано в него. Курц извади хеклера от джоба си, хвърли го на предната седалка, свали маската, шинела, ботушите, магнума и комбинезона и ги напъха в храстите. Качи се в колата на Арлен, подкара по алеята, излезе на булеварда и зави на север.

Сигурно вече бяха открили, че Дураг е бил застрелян. По някое време щяха да открият и изпадналия в безсъзнание пожарникар от екипа в храстите покрай алеята. Естествено, че именно Курц беше звъннал на полицията преди да подпали напоените с бензин въжета, напъхани в резервоарите на двете коли.

Отбеляза си наум, че въпреки неприязънта му към германските оръжия, полимерните пистолети и заглушителите, хеклерът се беше представил отлично. След като се беше разправил с Хатауей, се беше върнал в стаята на Док, беше прострелял ключалката на шкафа и се беше самообслужил с няколко оръжия, за които беше сигурен, че са непроследими.

Идеята за диверсията не беше почерпена от Илиадата. Но предложението на Пруно да потърси решение в книгите го беше подсетило за един опърпан шпионски роман, който беше обиколил килиите в Атика. Нещо за Ърнест Хемингуей, който се правил на шпионин в Куба по времето на Втората световна война. В книгата се описваше една такава фалшива тревога. Курц не се гордееше със себе си. Беше оставил кражбата от класиците за някой друг път.

Уви с някакъв парцал кървящата, но плитка рана на opakото на лявата си китка и пое на север.

34.

Ниагарският водопад е най-красив през зимата, нощем и по време на снежна буря. И трите критерия бяха изпълнени, когато Курц паркира буика — в една пряка на стотина метра преди паркинга откъм американската страна — извади от багажника Малкълм и едно десетметрово въже и ги понесе през замръзналата снежна гора.

След полунощ — в момента приближаваше два — мощните прожектори от двете страни на водопада се изгасяха и в мрака ревът на водата ставаше още по-оглушителен. Водните капки се носеха из въздуха и се натрупваха във вид на скреж по дърветата, отчупвайки с тежестта си по някой клон.

Гоут Айланд беше граничната точка между американската и канадската страна. До него, както до множеството други по-малки острови в река Ниагара, отдавна бяха построени мостове. Нощем туристическите мостове се затваряха, но Курц мина през гората и излезе на моста за Гоут Айланд. Гледаше да върви близо до бетонния парапет и да не оставя много следи. Но силният сняг и бездруго щеше да ги заличи за минути.

На няколко пъти спира да почива. Малкълм беше едър мъж, а нищо не тежи така, както човек в безсъзнание. С изключение на светлината, отразявана от ниските облаци, нощта беше тъмна, но бялата пяна на бързеите и синьо-бялото сияние на ръба на водопада се виждаха много добре. Малкълм се размърда и простена, но ревът на водопада го заглуши. Курц го намести на рамото си и продължи да крачи тежко напред, докато не мина през заледените алеи на Гоут Айланд и не стигна до наблюдателния пункт близо до брега на по-малкия Луна Айланд. Тукашният мост се издигаше едва на метър и нещо над бушуващата вода, беше заледен и Курц трябваше много да внимава къде стъпва. По това време на годината мостът беше преграден с дървени бариери, но Курц ги заобиколи и излезе на скалната издатина, която разделяше широкия залив от американската страна от още по-обширната Конска подкова, или канадската страна.

Курц стовари Малкълм върху скалата — на по-малко, от пет метра от пропастта — и той се размърда. После взе портфейла му. Почти 6 000 долара в брой. Прибра парите и хвърли портфейла в реката. Не беше крадец, но изобщо не се съмняваше, че парите са част от аванса, който Кибунте беше получил, за да го убие, и затова не изпита никакви угризения да ги задържи. Завърза единия край на въжето под мишниците на Малкълм и провери здравината на възлите, след това преметна другия край около парапета.

Когато Курц го прехвърли през парапета и го пусна в река Ниагара, Малкълм дойде в съзнание.

Водата го свести окончателно и Малкълм започна да крещи и да псува колкото му глас държи. Курц го остави така известно време — ревът на водопада заглушаваше крясъците — но тъй като не искаше да го простуди до смърт или да го изпусне през ръба, преди да са говорили, накрая каза:

— Млъкни, Кибунте.

— Курц, да ти еба майката скапано бяло копеле, мамка ти мръсна... Ей, какво правиш бе!?

Курц беше отпуснал въжето и го спря едва когато краката на Малкълм се озоваха на не повече от два метра от вихрената бяла пяна при ръба на водопада.

— Ти ще млъкнеш ли най-накрая, освен когато не те питам? — изкрещя Курц.

Малкълм погледна през рамо как чудовищното течение подмята краката му и закима ужасено. Курц го издърпа обратно. Делеше ги не повече от три метра въже. Дългите пръсти на Малкълм се опитваха да сграбчат заледената скала, но тя му се изплъзваше. Налягаше се да крещят, за да се чуват.

— Извинявай, но в бензиностанцията на „Тексако“ имаше само от евтино въже — извика Курц. — Не знам колко ще издържи. Няма да е зле да говорим по-бързо.

— Курц, мамка му! Ще ти дам пари. Имам няколко милиона. Пари, Курц!

Курц поклати глава.

— В момента ми трябва друго, Кибунте. Много ми е любопитно кой те е наел.

— Адвокатът педал. Майлс! Майлс ме нае!

Курц кимна.

— А кой стои зад Майлс? Кой оторизира сделката?

Малкълм заклати трескаво глава.

— Не знам, Курц. Кълна се в Бога, не знам. Господи, замръзвам! Извади ме! Пари! В брой. Ще те заведа при парите, Курц!

— Колко ти платиха, за да ме очистиш?

— Четирийсет бона! — изкрещя Малкълм. — Мамка му, замръзвам! Издърпай ме, Курц! Кълна се в Бога... парите са твои. Всичките.

Курц премести тежестта си назад, удържайки с усилие тежестта на едрия мъж в бурната вода. Въжето пращеше и скърцаше. Малкълм отново хвърли поглед към синьо-бялата бездна в краката си. Надолу, безнадеждно далеч и надолу проблеснаха фаровете на някаква кола.

— Яба! — изкрещя Курц. — Защо яба?

— Триадите я пращат — извика Малкълм. — Да я продавам тук. Получавам десет процента. Изтегли ме бе, Курц!

— Деветдесетте процента за Фарино през адвоката ли минават? — Курц се опитваше да надвика водопада.

— Да. Моля те! Боже Господи! Моля те! Не си усещам краката. Студено ми е. Ще ти дам всичките пари...

— А ти даваш на Триадите оръжие от обира на арсенала, така ли?

— Какво? А бе моля ти се бе...

— Оръжията — извика Курц. — Триадата ти праща яба. А ти пращаш във Ванкувър оръжия, така ли?

— Да, да... мамка му!

Малкълм потъна под водата. Курц задърпа с всички сили и бръснатата глава на Малкълм се подаде отгоре. Яката и брадичката му бяха покрити с лед.

— Как уби счетоводителя? — изкрещя Курц. — Бюел Ричардсън?

— Кой? — Малкълм вече пищеше. Зъбите му тракаха.

Курц отпусна въжето с един метър. Малкълм отново потъна под водата и след малко се показа. Плюеше вода.

— Кътър беше! Преряза му гърлото.

— Защо?

— Майлс го поръча.

— Защо?

— Ричардсън откри, че Майлс пере пари на Фарино — ох, мамка му! — Течението продължаваше да го засмуква към ръба.

— Ричардсън поиска ли дял? — извика Курц.

Малкълм зяпаше като хипнотизиран пустотата зад себе си и не отговаряше. Зъбите му тракаха. Той обърна глава към Курц.

— Майната ти! Така или иначе ще ме оставиш да умра.

Курц сви рамене. Въжето се впиваше болезнено в китките и лактите му.

— Винаги има малка вероятност да те оставя жив. Кажи ми за...

В ръцете на Малкълм проблесна острие на джобно ножче и той започна да реже въжето.

— Не! — изкрещя Курц и започна да го дърпа.

Малкълм срязва въжето, пусна ножа и заплува с всички сили. Беше здрав и силен и за десетина секунди изглеждаше, че ще победи бурното течение и ще стигне до брега на пет метра нагоре от Курц, където можеше да се хване за ледения парапет.

След това обаче реката взе надмощие и Малкълм полетя като зашлевен от невидимата божия ръка. Стигна до ръба и изчезна зад него за части от секундата. Водопадът сякаш го глътна. Последният образ, който Курц запечата в съзнанието си, бе на Малкълм — как плува във въздуха с идиотска усмивка, в която проблясва диамант.

След това нямаше никого.

Курц размота остатъка от въжето от изтръпналата си ръка и го хвърли в реката. Остана така още секунда, заслушан в грохота на водопада в нощта.

— Трябваше да ми повярва за малката вероятност — тихо каза той и си тръгна.

35.

Арлен се събуди в обичайния си час — малко преди сивата бѳалска нощ да премине в сиво бѳалско утро — и вече беше преполовила сутрешния вестник и кафето си, когато погледна през прозореца на кухнята и видя буика си пред къщата.

Излезе навън по халат. Колата беше заключена и ключовете бяха в пощенската кутия. Джо не се виждаше никакъв.

По-късно, след като паркира пред входа на порно магазина и влезе в подземния им офис, видя един бял плик на подреденото си бюро. Три хиляди долара в брой. Заплатата за ноември.

Джо влезе през задната врата по обед. Косата му беше издокарана в стилна прическа. Беше избръснат и ухаеше на елегантен одеколон. Костюмът му беше сив „Пери Елис“ — двуреден, беше с бяла риза, консервативна вратовръзка на зелени и златисти мотиви и лъснати до блясък нови кафяви обувки. Арлен знаеше, че Джо открай време си падаше по комбинациите от сиви костюми и кафяви обувки като на Уелския принц.

— Да не би някой да е умрял и да ти е оставил пари? — попита тя.

Курц се усмихна.

— Може и така да се каже.

— Как се прибра в града тази сутрин?

— С едно от тия неща, дето им викат таксита.

— Такситата в Чийктуага не се прескачат. Кварталът ни е по-скоро автобусен.

— В Чийктуага много неща не се прескачат, но сега дойдох до офиса с кола.

Арлен вдигна едната си изрисувана вежда.

— С кола? Вече имаш кола?

— Трепач. Волво комби от осемдесет и осма. Взех го от Чарли Евтиния в Амхърст. Но върви.

Арлен не сдържа усмивката си.

— Никога не съм разбирала страстта ти към колите на „Волво“.

— Много са безопасни.

— За разлика от всичко останало в живота ти.

Той се нацупи престолено.

— Скучни са. И са безлични. Никой никога не забелязва, когато го следи волво. Като китайците са, всичките си приличат.

Арлен нямаше какво да отвърне, така че мълча, докато Курц свали панталона и сакото си, закачи ги внимателно на една закачалка, разхлаби вратовръзката си, легна на дивана и каза:

— Събуди ме към три, ако обичаш. В четири имам важна бизнес среща. — После скръсти ръце на гърдите си и само след минута захърка.

Арлен тракаше по клавиатурата и отваряше чекмеджетата възможно най-тихо, за да не го събуди, но той продължаваше да спи. Знаеше, че няма да има нужда да го буди — винаги се събуждаше сам точно в толкова часа, колкото трябваше — и естествено няколко минути преди три очите му се отвориха и той се огледа с онази моментална увереност, която винаги удивляваше и озадачаваше Арлен.

Той се облече бързо, закопча най-горното копче на ризата си, увери се, че вратовръзката е на идеалното си място и че маншетите излизат от ръкава точно колкото трябва.

— Липсва ти само борсалино — каза Арлен, когато Джо се запъти към задната врата с ключовете на колата в ръка. Не го попита нищо за срещата и той също не й даде никаква информация. Тя знаеше от опит, че може да става въпрос както за нещо съвсем банално като искане за банков заем, така и за нещо, от което можеше да не се върне. Никога не го питаше, още повече че той почти никога не й казваше.

Арлен довърши няколко имейла до клиенти и се зачуди дали да каже на Джо, че бизнесът на агенция „Суитхарт Сърч“ е на път да донесе печалба между осем и десет хиляди в края на първия месец. Реши да изчака.

Наближаваше пет. Арлен беше приключила с търсенията в мрежата и с бележките и вече се канеше да си тръгва, когато някакво необичайно раздвижване на монитора за наблюдение привлече погледа ѝ.

В порно магазина беше влязло някакво чудовище. Половината лице на мъжа беше изгорено, едното му око не се виждаше от подпухналата плът и по покрития му с рани череп нямаше почти никаква коса. Шлиферът му беше разкопчан и дори на черно-белия монитор се виждаше, че гърдите му са покрити със саморъчно направени превръзки и жестоки рани от изгаряне.

Томи посегна към пистолета в чекмеджето под касата.

Чудовището го сграбчи за вързаната на опашка коса и преряза гърлото му от ухо до ухо с един-единствен замах.

В магазина имаше само двама клиенти. Единият хукна към вратата, като се опита да се промъкне покрай чудовището, но изгореният се извърна като светкавица и го изкорми с един разрез от слабините до гърлото. Мъжът направи още няколко крачки към изхода и се свлече до стъклената витрина.

Другият клиент притисна порносписанието си с две ръце до гърдите и тръгна да бяга покрай рафтовете. Чудовището го настигна с три огромни крачки. Камерата показва отражението в огледалото в ъгъла. Един удар с ножа, два, три, четири, пет.

Почти парализирана от ужас Арлен вдигна телефона и набра полицията. От другата страна вдигнаха, но от гърлото ѝ не искаше да излезе никакъв звук. Не можеше да откъсне поглед от монитора.

Чудовището тичаше по коридора с развят шлифер и развети бинтове като на мумия, с изгорено лице, разкривено в дива ярост. Тичаше към мазето... към нея.

36.

Дон Фарино събра всички в стаята за рисуване на аристократичната си къща. Курц никога не беше влизал в стая за рисуване — и когато беше срещал фразата в книгите, тя винаги го беше развеселявала — и му беше много любопитно какво точно представлява една стая за рисуване. Вече бяха насядали, а той все още не знаеше. Стаята беше голяма и тъмна, с тежки завеси на панорамните прозорци, през които изобщо не си личеше дали е ден, или нощ, имаше полици с книги, две големи камини — без огън — и няколко къта за сядане като в хотелско фоайе. В стаята имаше шестима души, включително двамата бодигардове с неизменните сака: дон Фарино в инвалидната си количка до един затъмнен лампион, София в плюшения стол отдясно на дона, Курц в едно дълбоко, но неудобно кожено кресло и адвокатът Ленард Майлс, седнал срещу всички останали на стол с права облегалка. Двамата бодигардове стояха, опрели месестите си ръце на кръста, точно зад Майлс.

Бяха посрещнали Курц на портата и му бяха наредили да остави волвото си отвън. Той се зачуди дали не се страхуват от коли бомби. Двете мутри го обискираха много щателно — той беше оставил полимерния хеклер под предната седалка — след което го закараха до къщата с количката за голф. Денят беше студен и мрачен и към четири следобед вече се стъмваше.

Възрастният дон посрещна Курц с кимване и му махна да заеме мястото си в креслото. София беше много красива, в скъпа синя рокля и с много самодоволна усмивка. Майлс изглеждаше нервен.

Четиримата седяха и само се гледаха. Доста дълго. Курц изчетка някаква власинка от сивите си панталони. Никой не предложи нищо за пиене.

— Гледахте ли новините днес, господин Курц? — попита накрая старецът.

Курц поклати глава.

— Черните улични банди и някакви бели расисти май са във война — продължи дон Фарино.

Курц зачака.

— Някакъв анонимен тип се обадил на белите расисти, че четирима техни членове били убити от някои си Кървави — продължи старецът с рязък, но донякъде весел тон. — Някой — най-вероятно същият — информирал Кървавите, че тяхна конкурентна банда е подпалила едно от местата им за събиране. А пък тази сутрин полицията получила анонимно обаждане, в което се правела връзка между смъртта на един от детективите им в отдел „Убийства“ и същата тази банда — Кървавите. И така, към края на деня черните стрелят по черни, ченгетата прибират гангстерите, а белите идиоти расисти се бият с всички.

След известно мълчание Курц отговори:

— Този анонимен явно е свършил доста работа.

— Вярно — каза дон Фарино.

— На вас да не би да ви пука, че черните се самоизбиват, или дали Арийската нация ще живее, или умре?

— Не — отвърна дон Фарино.

Курц кимна и зачака.

Старият мафиот посегна встрани и вдигна едно малко кожено куфарче. Отвори го и Курц видя пачките стодоларови банкноти.

— Петдесет хиляди долара — каза Фарино. — Както се разбрахме.

— Плюс разходите — каза Курц.

— Плюс разходите. — Донът затвори куфарчето. — Ако сте ни донесли важна информация.

Курц махна с ръка.

— Какво искате да знаете?

Синият старчески поглед беше студен като лед.

— Кой уби счетоводителя ни Бюел Ричардсън, господин Курц?

Курц се усмихна и посочи Ленард Майлс.

— Той. Адвокатът.

Майлс скочи.

— Това е гадна лъжа! Не съм убил никого. Защо изобщо слушате този боклук, щом...

— Седни, Ленард — много спокойно каза дон Фарино.

Мутрите със саката пристъпиха напред и положиха тежките си ръце върху раменете на Ленард Майлс.

Адвокатът седна.

— С какви доказателства разполагате, господин Курц? — попита дон Фарино.

Курц сви рамене.

— Малкълм Кибунте, търговецът на наркотици, който е бил нает да убие Ричардсън, каза, че го е наел Майлс.

Майлс отново скочи.

— Не съм виждал Малкълм Кибунте на друго място освен в съдебната зала, когато му бях защитник. Категорично съм против този абсурд...

Фарино кимна и бодигардовете отново пристъпиха.

Майлс седна.

— А защо му е на Ленард да го прави? — попита София с мъркация си глас.

Курц я погледна.

— Сигурно ти знаеш.

— Това пък какво означава? — попита тя.

— Означава, че Малкълм и неговото приятелче Кътър са били изпълнителите, а Майлс е бил посредник, и че най-вероятно някой от фамилията му е давал заповеди.

София се усмихна мило и се обърна към баща си.

— Господин Курц е луд, папа.

Фарино само потри брадата си със старческата си ръка, после попита:

— Защо му е било на Майлс да убива Бюел Ричардсън, господин Курц?

— Счетоводителят ви се е натъкнал на няколко милиона, които са били изпрани през фирми на фамилията. Разбрал е, че не са от обичайните източници. Поискал е дял.

Дон Фарино се наведе в стола си.

— Колко милиона?

София се усмихваше.

— Да, Джо, колко милиона?

Понеже го нарече на малко име, донът я изгледа неодобрително, после отново отмести очи към Курц.

— Откъде да знам, по дяволите? — каза Курц. — Скаг знаеше, че става нещо нередно. Точно затова ми предложи да се свържа с вас, дон Фарино. На него не му пука за някакъв изчезнал счетоводител.

Фарино премигна.

— Какви ги говорите? Какъв интерес има Стивън в цялата работа?

Курц въздъхна. Щеше му се да е въоръжен, но беше твърде късно.

— Скаг се е намесил в бизнеса с наркотици, започнал е да пробва от стоката си и е бил изпратен в затвора. С негласното одобрение на вашата и на другите фамилии.

Фарино се намръщи.

— Господин Курц, на фамилиите в щата им трябваха почти двайсет години, за да стигнат до някакво споразумение с колумбийците, мексиканците, вьетнамците и всички други...

— Да, да — прекъсна го Курц. — Знам за вашите договори, споразумения и квоти. На кого му дреме? Скаг е разклатил лодката, като се е опитал да изкара малко повече хероин на улицата и да вкара малко повече пари в джобовете си, а вие сте позволили да го затворят за това. Но някой е използвал контактите на фамилията и само преди няколко месеца отново е отворил шлюза. Скаг смята, че някой се опитва да ви довърши окончателно, дон Фарино.

— Той е луд! — изкрещя Майлс и отново скочи.

Курц погледна адвоката.

— Миналия август гангстерите на Малкълм Кибунте са обрали арсенала в Дънкирк...

— Това какво общо има? — процеди София.

— И Майлс... и този, който спонсорира Майлс... са продавали оръжията срещу яба и китайско бяло и за нови технологии за производство на метамфетамин във Ванкувър...

— Във Ванкувър ли? — повтори Фарино искрено озадачен. — От кого във Ванкувър?

— От Триадите. Малкълм е прехвърлял оръжията през границата. Наркотиците са влизали през граничния пункт на Ниагарския водопад с камионите с електроника за еднократна употреба от ванкувърските фамилии. Малкълм и момчетата му от време на време са обирали и по някой друг камион от Флорида и от Ню

Йорк, за да замажат дейността си. Просто са използвали контактите на фамилията, за да вкарат тук хероин и яба, и са създали наркомани от ново поколение.

Настъпи тишина. Накрая дон Фарино прикова тежкия си поглед в Майлс.

— Търгувал си наркотици и оръжия с най-смъртните ни врагове?

— Лъжа. — Майлс вече не изглеждаше уплашен.

— Уилям — обърна се дон Фарино към единия бодигард. — Чарлз — към другия.

Двамата бодигардове пристъпиха напред и извадиха пистолетите си.

— Изведете господин Майлс отвън и го накарайте да говори. — Гласът на стареца звучеше много уморено. — След това го отведете някъде и го убийте.

Уилям и Чарлз продължиха да стоят, но не насочиха пистолетите си към Ленард Майлс. Едното дуло сочеше към дон Фарино, а другото — към Курц.

Ленард Майлс изостави всякакви преструвки и се ухили злобно, седнал между двамата бодигардове.

— Повече от сто и двайсет милиона долара — каза той небрежно. — И то под носа ти, старче. Да не мислиш, че съм пропуснал да употребя известна част от тях, за да подкупя всичките ти служители?

Дон Фарино го гледаше и не казваше нищо. София, изглежда, медитираше. Курц седеше, без да помръдва, с длани на коленете.

— Уилям, Чарлз — каза Майлс. — Убийте този дъртак и това копеле Курц. Веднага.

В стаята отекнаха четири изстрела и замириса на кордит и кръв.

37.

— Моля, обяснете естеството на заплахата — обади се един отегчен глас на телефон 911.

— Един луд убива хора — каза Арлен, даде адреса на порно магазина и затвори.

Чудовището се опитваше да отвори заключената врата. Задната беше метална, но тази беше съвсем проста, дървена. Започна да се цепи и да се клати от пантите още докато Арлен наблюдаваше монитора.

Арлен грабна чантата си и скочи да избяга. Но накъде? Ако излезеше през задната врата, може би щеше да успее да изтича до буика, да го отключи, да запали и да тръгне преди чудовището да разбие вратата. Може би.

През тайната врата към стария подземен гараж. Той нямаше да намери тайната врата. „Освен ако не знае за нея.“ Тогава щеше да се лута из празния гараж с чудовището по петите си.

Евтината ключалка поддаде и вратата изхвърча от пантите.

„Може да е дошъл за Джо — помисли си Арлен. — А това означава, че може да се върне.“

Разполагаше само с няколко секунди преди психопатът да слезе в мазето. Арлен грабна чадъра си от закачалката и строши двете крушки на тавана. Компютърните монитори бяха изключени и единствената светлина идваше от настолната лампа на бюрото и от черно-белия наблюдателен монитор.

Изтича до бюрото, изгаси лампата, издърпа стола и коленичи до бюрото. Черно-белият монитор показваше как чудовището разбива вратата.

Арлен го изключи. Просторното помещение потъна в непрогледен мрак.

„Господи, господи, първо трябваше да си сложа това нещо.“ Арлен бръкна в най-долното дясно чекмедже и напипа очилата за

нощно виждане, но каишките бяха твърде сложни, за да си ги сложи в тъмното.

Психопатът се втурна надолу по стълбите. Чуваше тежкото му дишане, долавяше миризмата му, но не го виждаше.

Арлен вдигна очилата към очите си и ги включи. За щастие си беше поиграла с тях през свободното си време. Моторчето на уреда зажука и мазето изведнъж се обля в зелено.

Психопатът обърна глава в нейната посока. Раните, подпухналото му лице и провисналите бинтове изглеждаха още поужасни в зеленикавата светлина на очилата. В дясната му ръка имаше дълъг нож. Острието му проблясваше като зелен фар.

Чудовището подуши въздуха и тръгна към нея.

Арлен бръкна под плота на бюрото, напипа револвера си и го извади. Очилата се изплъзнаха от треперещата ѝ ръка и тя моментално ослепа.

Изгореният се блъсна в ниската преграда в средата на помещението, разби я с един шут и продължи.

„Парфюмът ми. Той надушва парфюма ми.“

Съществото беше на три метра от нея, когато Арлен натисна спусъка.

Нищо.

„Божичко! Забравила съм да го заредя!“

Психопатът се блъсна в другия край на бюрото ѝ, замахна с ножа, удари монитора и помете и него, и всички папки — всичко от бюрото.

Арлен пусна очилата и хвана безполезния рюгер с две ръце. Слюнките на съществото я опръскаха, когато то скочи върху бюрото и започна да крещи мръсотии. Тя го чуваше, но не го виждаше.

„Не, заредих го. Предпазителят!“ Веднъж седмично на стрелбището и два пъти на полето всяка седмица, откакто беше починал Алън.

Освободи предпазителя с палец, напипа спусъка и започна да стреля нагоре в мрака, по жегата и смрадта на няколко сантиметра над главата си. Продължи да стреля, докато патроните не свършиха.

38.

Датчанина излезе иззад завесата на един тъмен алков. Бодигардовете Уилям и Чарлз лежаха простреляни с по два куршума. Уилям беше мъртъв, но Чарлз още помръдваше. Ленард Майлс стоеше неподвижно и само мигаше.

Датчанина се приближи, погледна агонизиращия Чарлз и стреля в главата му.

Ленард Майлс потръпна. Датчанина насочи облечения си в ръкавица пръст към стола.

— Седнете, моля.

Майлс седна.

Курц не беше помръднал — стъпил здраво на пода, с ръце на коленете. Дон Фарино се държеше за гърдите, но се усмихваше. София Фарино беше вдигнала краката си и ги беше свила на стола, като че ли в стаята имаше мишка.

Датчанина беше с масленозелено вълнено палто, баварска шапка и тъмни очила, но нямаше мустаци. Заобиколи столовете и застана от едната страна на дон Фарино. Полуавтоматичната деветмилиметрова берета не беше насочена конкретно към никого, но дулото сочеше най-вече към Майлс.

— Благодаря ти, приятелю — каза дон Фарино.

Датчанина кимна.

Донът обърна тежкия си поглед към Майлс.

— Дъщеря ми замесена ли е в това? Тя ли ти даваше заповеди?

Устните на Майлс побеляха и затрепериха. Жълтата дамаска на стола потъмня. Адвокатът се беше напикал в панталоните си.

— Говори! — изкрещя дон Фарино. Крясъкът беше толкова силен и неочакван, че дори Курц подскочи.

— Тя ме накара, дон Фарино — изпелтечи Майлс. — Заплаши ме, каза, че ще ме убие, че ще убие любовника ми. Тя... — И млъкна в секундата, в която дон Фарино махна нетърпеливо с ръка.

Донът гледаше дъщеря си.

— Продавала си оръжие на Триадите и си внесла този нов наркотик в града?

Тя го погледна спокойно.

— Отговори ми, нещастна проститутко! — изкрещя донът. Лицето му беше смесица от червено и бяло.

София не каза нищо.

— Кълна ви се, д-дон Фарино — заекна Майлс, — не исках да участвам. София набута Стивън в затвора. Тя поръча убийството на Ричардсън. Тя...

Дон Фарино не откъсваше поглед от дъщеря си.

— Ти ли натопи Стивън?

— Естествено — отвърна София. — Стиви е педал и наркоман, папа. Щеше да повлече със себе си цялата фамилия.

Дон Фарино стисна облегалките на инвалидната си количка толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— София... ти щеше да получиш всичко. Щеше да бъдеш единствената ми наследница.

София отметна глава назад и се разсмя.

— *Всичко* ли, папа? Кое е това всичко? Фамилията е станала за посмешище. Вече нямаме никаква власт. Хората ни се разбягаха. За мен нямаше да остане нищо. Аз съм само една *жена*. А аз искам да бъда *дон*.

Дон Фарино поклати тъжно глава.

Ленард Майлс се възползва от момента, скочи и побягна към вратата, като прескочи трупа на Уилям.

Датчанина го застреля в главата, без дори да вдига беретата.

Дон Фарино дори не погледна нагам.

— Знаеш цената на предателството, нали, София?

— Учила съм в Уелзли, папа. — Краката ѝ все още бяха подвити под нея като на малко момиченце. — Чела съм Макиавели. Ако ще убиваш един принц, по-добре го направи като хората.

Дон Фарино въздъхна тежко. Датчанина го погледна в очакване на инструкции. Дон Фарино кимна.

Датчанина вдигна беретата, мръдна леко дулото и пръсна главата на дон Фарино.

Старецът подскочи напред в инвалидната количка. Онова, което беше останало от лицето му, тупна върху стъклената масичка за кафе.

След това тялото му се свлече странично на килима.

София извърна очи с леко погнушено изражение.

Курц още не беше помръднал. Сега беретата на Датчанина беше насочена към него. Беше модел 8000 с десет патрона в пълнителя. Оставаха още три. Датчанина спазваше разумно, професионално разстояние между Курц и себе си. Естествено, Курц можеше да се опита да го изненада, но Датчанина щеше да го надупчи и с трите куршума още преди да се е надигнал от креслото.

— Джо, Джо, Джо — каза София. — Защо прееба всичко?

Курц нямаше отговор на въпроса ѝ.

39.

В мазето гъмжеше от полицаи и лекари. Имаше половин дузина цивилни детективи, включително една жена с червена коса. Тя отведе Арлен настрани, докато останалите стояха и си говореха край трупа на Кътър.

— Госпожо Димарко? Аз съм офицер О’Тул. Наблюдаващият офицер на Джоузеф Курц.

— Мислех, че сте от отдел... „Убийства“ — каза Арлен. Още трепереше, въпреки че един от лекарите ѝ беше дал термично одеяло, след като я беше прегледал.

Пег О’Тул поклати глава.

— Обадиха ми се, защото някой се сетил, че съм наблюдаващият офицер на господин Курц. Ако той има и най-малко общо с това тук...

— Няма нищо общо — побърза да я прекъсне Арлен. — Джо го няма. И дори не знае какво става тук.

Офицер О’Тул кимна.

— И все пак, ако има нещо общо, ще е по-добре да ни го кажете сега.

Арлен подпря ръката си, за да отпие вода от пластмасовата чаша, която ѝ беше дал един от детективите. После каза твърдо:

— Не. Джо не беше тук. Джо няма нищо общо с това. Погледнах монитора и видях как този... този човек... убива Томи. След това уби двама клиенти. И след това дойде тук.

— Откъде е знаел, че има мазе, госпожо Димарко?

— Нямам представа. — Арлен погледна полицейската служителка право в очите.

— Името Джеймс Уолтър Херон говори ли ви нещо?

Арлен поклати глава.

— Това... ли му е името?

— Да — отвърна О’Тул. — Въпреки че целият град го знае като Кътър. Това не ви ли говори нищо?

Арлен отново поклати глава.

— И никога не сте го виждали?

Арлен остави чашата с водата.

— Вече го казах на още шестима полицаи. Не познавам този човек. Дори да съм го виждала някъде по улиците... кой би могъл да го познае с всички тези изгаряния?

О'Тул скръсти ръце.

— Да имате някаква представа къде е получил тези изгаряния?

Арлен поклати глава и отмести поглед.

— Съжалявам, госпожо Димарко. Знаете, че един от тестовите, които направиха нашите офицери, ще потвърди дали точно вие сте стреляли с пистолета.

Арлен погледна първо ръката си, след това О'Тул, и каза:

— Ами добре. Тогава поне ще се убедите, че Джо няма нищо общо с това.

— Да знаете къде можем да открием Курц? — попита О'Тул. — При положение, че това е неговият офис, ще трябва да му зададем няколко въпроса.

— Не знам къде е. Каза, че следобед имал среща, но не знам нито къде, нито с кого.

— Кажете му да ни се обади веднага щом се свържете с него.

Арлен кимна.

Един от цивилните детективи се приближи до тях с очилата за нощно виждане, сложени в найлонов плик.

— Госпожо Димарко? Може ли още един въпрос, ако обичате?

Арлен зачака.

— Казвате, че нападателят е бил с това, когато е влязъл в мазето.

— Не. — Арлен си пое въздух. — Не съм казала такова нещо. Казах на колегите ви, че... човекът... ги извади от джоба на шлифера си и ги вдигна към очите си.

— Преди или след като счупи крушките с чадъра? — попита детективът.

Арлен успя да изобрази усмивка.

— Освен крушките нямаше друго осветление. Не бих могла да го видя, че изважда това от джоба си, след като счупи крушките, нали?

— Да, всъщност не сте могли. Но щом е било толкова тъмно, как сте видели накъде да стреляте?

— Аз не го виждах — отвърна съвсем честно Арлен. — Но усещах миризмата му и го чувах... и го усещах как се приближава към мен. — Тя се разтрепери отново и офицер О'Тул докосна ръката ѝ.

Детективът подаде очилата на помощника си и потърка брадичката си.

— Сигурна съм, че не беше с тях, когато го забелязах на монитора — каза Арлен.

— Да — отвърна ченгето. — Прегледахме касетата със записа. — После се обърна към О'Тул. — Това е от арсенала в Дънкирк. Току-що са прочистили склада до университета, където Кибунте е държал стотици крадени оръжия. Добре че ни съобщиха за склада преди Кървавите да обявят война на всички, иначе Бъфало щеше да заприлича на Бейрут в кофти ден.

О'Тул кимна, очевидно притеснена да говори пред Арлен.

— Готова ли сте да дойдете с нас в управлението, госпожо Димарко? — попита полицаят.

Арлен прехапа устни.

— Арестувана ли съм?

Полицаят се засмя.

— Затова че сте видели сметката на тип като Кътър, след като е убил поне трима души само днес следобед? Ще се изненадам, ако кметът не ви даде медал... — Той замълча, защото долови погледа на О'Тул. — Не, госпожо Димарко — заяви с по-официален тон, — поне засега не сте арестувана. Естествено, ще има разследване и тази вечер ще се наложи да отговорите на доста въпроси и да бъдете на разположение на следователите в близките дни, но съм сигурен, че ще си бъдете вкъщи до... — той си погледна часовника — о, най-късно до единайсет.

— Добре — отвърна Арлен. — Искам да гледам новините. Може там да обяснят какво е станало.

40.

Беретата на Датчанина не помръдваше, дулото ѝ сочеше гърдите на Курц.

София засмука палеца си и се нацупи.

— Джо, имаш ли представа какво става в момента.

Курц се огледа.

— Прилича ми на последната сцена от „Хамлет“.

Устните на Датчанина потрепнаха в нещо като усмивка.

София извади пръста от устата си.

— Не ми казвай, че си гледал „Хамлет“, Джо.

— Гледам всички филми с Мел Гибсън.

София въздъхна.

— Това, което се случва, Джо, е, че ти остава още половин минута живот.

Курц нямаше коментар.

— А можеше и да не става така — продължи тя. — Защо не ме остави да те чукам и нещата да продължават като досега?

Курц първо реши да не коментира и това, но след това размисли.

— Баща ти ме нае. Трябваше да свърша работа.

София погледна трупа на баща си и отново поклати глава.

— Страхотна работа. И страхотно заплащане. — Тя погледна Датчанина. — Е, Нилс, още по пътя за летището ти казах, че се надявам да не се стигне дотук — но се стигна.

Курц премести поглед към Датчанина. Мъжът не беше отклонил вниманието си — и беретата си — нито за част от секундата.

— Нилс ли? — попита Курц.

— Харесва ѝ да ме нарича така — каза Датчанина.

— Сигурно ти плаща добре — каза Курц.

Датчанина кимна едва доловимо.

Курц погледна София.

— Може ли да попитам нещо преди края на партито? Ти ли плати на Хатауей, за да ме убие?

— Естествено. — Тя бръкна в чантата си. Курц очакваше да извади пистолет и стомахът му се стегна, но тя извади една касетка. — Хатауей дори ми донесе касетата на секретаря на този продавач на оръжие... как му беше името? Док. Мислеше, че мога да те шантажирам с нея за нарушение на гаранцията ти, но след това се спряхме на по-трайното решение.

— Разумно — каза Курц.

— Взе да ми става скучно, Джо — каза София. — Никога не си бил интересен събеседник, а днес си убийствено скучен. Освен това трябва да се обадя на полицията преди трупите да са се вкочанили и да им кажа за това ужасно нападение от страна на покойния господин Курц. Може ли беретата, Нилс? Искам сама да се погрижа за тази подробност.

Курц продължаваше да седи на мястото си, без да пропуска нито едно движение. Ако имаше някаква възможност да се намеси, тя щеше да е сега.

Такава възможност не настъпи. Датчанина беше абсолютен професионалист и дулото не се отклони от целта дори когато той отиде при София и ѝ подаде оръжието така, че да го хване с две ръце. Тя го хвана и сложи пръст на спусъка, а Датчанина отстъпи встрани от светлината на лампата и от огневата линия.

— Някакви последни слова, Джо?

Джо се замисли за секунда.

— Не беше чак толкова добра в леглото, скъпа. Имал съм много по-приятни преживявания със списание „Хъстлър“ и с малко крем за ръце.

Звукът на незаглушения пистолет беше много силен. Два изстрела.

София се усмихна глупаво, пусна беретата и се свлече на пода до тялото на баща си.

Датчанина прибра в джоба си 22-калибровата „Берета“ 21 и пристъпи, за да вземе деветмилиметровата от безжизнената ръка на София. Курц си позволи отново да диша едва когато Датчанина прибра и нея в джоба си. После се изправи.

Датчанина вдигна куфарчето от пода до инвалидната количка на дон Фарино, взе касетката от празния стол на София и каза:

— Мисля, че тези неща са ваши.

— Мои ли? — попита Курц.

Датчанина постави касетата върху куфарчето и го подаде на Курц.

— Да. Аз съм наемен убиец, а не крадец.

Курц взе куфарчето и двамата излязоха от стаята за рисуване. На вратата Курц се обърна, за да погледне петте тела.

— Последната сцена от „Хамлет“ — обади се Датчанина. — Това наистина ми хареса.

Докато вървяха към колата на Курц, говореха за незначителни неща.

— Вие харесвате берети? — попита Курц.

— Досега не са ме разочаровали — отвърна Датчанина.

Курц кимна. Една от най-глупавите и най-сентименталните постъпки в живота му беше свързана с една берета преди доста години.

Бяха отминали труповете на двамата бодигардове във фоайето и този на още някакъв мъж в черни дрехи на алеята пред къщата.

— Извънреден труд? — отбеляза Курц.

— Реших на идване да се погрижа за възможните проблеми при излизането ви оттук — каза Датчанина.

Минаха покрай един храст, от който стърчаха два мургави крака в лачени обувки.

— Три — каза Курц.

— Седем, ако броим ноцната камериерка и иконома.

— За тях платено ли е?

Датчанина поклати глава.

— Тях ги слагам като извънредни разходи. Въпреки че мога да ги приспадна на сметката на Гонзага.

— Радвам се, че Гонзага са се намесили.

— Убеден съм, че се радвате.

Стигнаха до портата. Беше отворена. Датчанина бръкна в джоба на палтото си и Курц се стегна.

Датчанина извади ръката си в ръкавицата и поклати глава.

— Не се притеснявайте от мен, господин Курц. Договорката ни беше изрична. Въпреки слуховете за противното, един милион долара

е доста щедър хонорар дори в нашата професия. И дори тази професия има своя морален кодекс.

— Знаете, че парите дойдоха от Скаг Малкия.

— Естествено, че знам. Но това не променя нещата. Вие сте този, който се свърза с мен по телефона. Договорът е между нас.

Курц се огледа.

— Малко се страхувах, че някой от фамилия Фарино може да е платил повече от мен.

Датчанина отново поклати глава.

— Те бяха забележително стиснати. — После вдигна глава към небето. Беше съвсем тъмно и прехвърчаше сняг. — Знам какво си мислите, господин Курц. „Видях лицето.“ Не сте го видели. Това лице е толкова мое, колкото се казвам Нилс.

— Всъщност — каза Курц и вдигна куфарчето, — чудя се какво да правя с тези пари.

Датчанина пак се усмихна.

— Петдесет хиляди долара. Струваха ли си неприятностите, господин Курц?

— Да — отвърна Курц. — Струваха си. — Двамата излязоха през портата и Курц се поколеба пред волвото си с ключовете в ръка. Щеше да се почувства по-добре, когато вземеше в ръка хеклера. — Още един въпрос... А може и да не е въпрос...

Датчанина чакаше.

— Скаг Малкия... Стив Фарино... ще излезе и ще оправи тази бъркотия.

— Моето впечатление е, че точно за това беше този един милион долара.

— Да. Скаг Малкия е точно толкова стиснат, колкото и останалите си роднини, но това му беше единственият шанс да седне отново зад волана. Но аз всъщност имах предвид, че когато Скаг излезе, сигурно ще иска да изреже свободните краища.

Датчанина кимна.

— По дяволите — каза Курц. — Няма значение. — После се качи във волвото. Датчанина остана до колата. Значи нямаше бомба. Курц запали двигателя, даде на заден по безлюдното шосе и погледна в огледалото за обратно виждане.

Датчанина си беше отишъл.

Курц извади пистолета изпод седалката и го сложи в скута си. Включи на скорост, подкара колата и докосна с дясната си ръка куфарчето на дясната седалка. Караше около разрешената скорост или с по-ниска. Нямахше шофьорска книжка и моментът не беше подходящ да го спре шерифът на Орчард Парк.

Не беше изминал и три километра, когато на задната седалка иззвъня някакъв мобилен телефон.

41.

Курц рязко спря край пътя, отвори вратата и се изтърколи на шосето. Той нямаше мобилен телефон.

Телефонът продължаваше да звъни.

„Семтекс“ — помисли си Курц. „С4“. Израелците и палестинците бяха спецове по телефоните бомби.

„Мамка му! — помисли си. — Парите.“ — Върна се при колата, взе куфарчето и го остави на безопасно разстояние от волвото.

Телефонът продължаваше да звъни. Курц осъзна, че е насочил хеклера към него.

„Какво ми става, по дяволите?“ Той върна куфарчето на седалката, пъкна пистолета в джоба си, взе телефона и натисна бутона.

— Курц?

Мъжки глас. Непознат.

— Курц?

Курц слушаше.

— Курц, аз съм пред една къщичка в Локпорт. Виждам момиченцето през прозореца. След десет секунди ще почукам на вратата, ще пречукам копелето, дето й се прави на баща, и ще отведе малката кучка някъде, за да се позабавляваме. Довиждане, Курц. — Мъжът затвори.

При нормални обстоятелства щеше да стигне от Орчард Парк до Локпорт за около трийсет минути. Курц стигна за десет минути с около сто и осемдесет по I-90 и почти със същата скорост по улиците на Локпорт.

Спирачките на волвото изскърцаха жестоко пред къщата на Рейчъл.

Вратата на оградата беше отворена.

Курц нахълта с пистолета в ръка. Вратата на къщата беше затворена. Първият етаж беше тъмен. Курц реши да влезе през задната врата. Заобиколи почти на бегом къщата с диво разтуптяно сърце.

Един от розовите храсти се надигна.

Курц насочи пистолета към него, но твърде късно — от храста се показва една мъжка ръка в някакво тъмно камуфлажно облекло и го халоса с нещо тежко.

Нажежена до бяло болка прониза гърдите му и всичко притъмня.

42.

Болка.

„Добре.“ Беше жив.

Курц се върна в съзнание бавно, много болезнено, мускул по мускул. Очите му бяха отворени и нямаше превръзка, но не виждаше нищо. Болката беше невероятна. Тялото му не се подчиняваше на никакви команди. Беше му трудно да диша.

„Всичко е наред. Може и да съм ранен, но съм жив. Ще убия това копеле и ще освободя Рейчъл преди да умра.“ Курц се съсредоточи във вкарването на въздух в дробовете си и в успокояването на лудо биещото сърце и изтерзаните от болката мускули.

Минутите минаваха. Курц малко по малко се ориентира в тялото си и в обстановката.

Намираше се в багажник на кола. Голям багажник, голяма кола. Линкълн или кадилак. Колата се движеше. Тялото на Курц не се движеше. Състоянието на мускулите му варираше от болезнено схващане до неконтролируеми спазми. Гърдите му горяха, виеше му се свят, главата му кълтеше като будистки гонг. Бяха го зашеметили с шокова палка. Мускулите и нервите му бяха започнали да се съживяват, но въпреки това не можеше да помръдне. Китките му бяха вързани или оковани зад гърба и освен това бяха вързани с белезниците на глезените му.

Беше гол. Подът на багажника беше покрит с мушама.

„Всичко е било планирано. Проследил ме е до Фарино. Сложил е телефона във волвото. Искал е мен, а не Рейчъл.“ Курц се молеше на всички богове последното да е вярно.

Не беше съвсем ослепял. От време на време червените светлини на спирачките осветяваха мушамата и голото му тяло. Колата пътуваше нанякъде с определена цел. Движението не беше натоварено. Шосето беше мокро и от монотонния шум го унасяше на сън.

„Още не ме е убил. Защо?“ Курц се сети за няколко причини, които обаче не бяха много вероятни. Хрумна му, че не беше видял

Кътър мъртъв.

Колата спря. Чуха се стъпки. Курц затвори очи.

Багажникът се отвори. Свеж въздух и суграшица.

— Изобщо не ми пробутвай тия номера — каза един мъжки глас със слаб бруклински акцент. Мъжът допря шоковата палка до петата му. Въпреки че волтажът беше намален, усещането беше като от нажежена до бяло тел, пъхната под кожата. Курц се сгърчи, пририта, изгуби съзнание за секунда или две, след което отвори очи.

С шокова палка в лявата ръка и огромен магнум в дясната над него се беше надвесило едно злобно копие на Дани де Вито.

— Ако пак ми се направиш на припаднал — каза Мани Ливайн, — ще ти завра това в косматия задник. — И размаха палката.

Курц се постара да не затваря очи.

— Знаеш ли защо още си жив, тъпако?

Курц мразеше реторичните въпроси дори когато беше в добро настроение. Сега не беше в добро настроение.

— Жив си, защото моят род уважава погребението — каза Ливайн. — И ти ще ми покажеш къде е брат ми, за да го погребем истински преди да ти пръсна гадната тиква. — Той освободи предпазителя на тежкия магнум и насочи дулото към голите тестиси на Курц. — Но не виждам никаква причина да те пазя цял. Смятам да започна с това.

— Лечуърт — изрече без дъх Курц. Не можеше да му попречи да го лиши от мъжественост, защото ръцете и краката му все още се гърчеха в спазми. Трябваше му време.

— Какво?

— Лечуърт Парк — каза Курц. — Зарових Сами близо до Лечуърт.

— Къде бе, педал? — Недораслото тяло на Мани Ливайн се тресеше от ярост. Дългата стоманена цев също се тресеше, но дулото не се отместваше от целта... целите.

Курц поклати глава и преди Мани да успее да натисне спусъка, изрече с усилие:

— До парка... на юг от Пери Сентър... в гората... трябва да ти покажа.

Лечуърт беше на повече от сто километра от Локпорт. Времето трябваше да му стигне, за да овладее тялото си и да проясни

съзнанието си.

Зъбите на Мани Ливайн изскърцаха. Той трепереше от ярост, пръстът му се свиваше върху спусъка. Накрая свали предпазителя и удари Курц по главата с дръжката, един път, два, три пъти.

Кръвта шурна в очите му и покапа по мушамата. „Добре. Нищо сериозно. Сигурно изглежда по-ужасно, отколкото е. Може и да го задоволи засега.“

Ливайн затръшна капака на багажника, качи се в колата и подкара.

43.

Курц нямаше с какво друго да измерва времето освен с приливите и отливите на болката и бавното възстановяване на мускулния контрол, но когато колата най-накрая спря, сигурно беше минал поне час. Багажникът се отвори и Курц вдиша с удоволствие студения нощен въздух, макар че през целия път беше треперил от студ.

— Тук сме южно от Пери Сентър — каза Мани Ливайн. — Виждам само черни пътища. Накъде сме, да ти го начукам?

— Трябва да седна отпред и да ти показвам — каза Курц.

Джуджето се изсмя. Зъбите му бяха ситни и жълти.

— Няма да стане, Худини.

— Нали искаш прилично погребение за брат си?

— Да. Но това е задача номер две. Първата е да те убия и няма да позволя на никакви сантименти да ми попречат. Накъде сме?

Курц си позволи секунда за размисъл и за раздвижване на ръцете. По време на пътуването беше открил, че белезниците на китките и на глезените му са завързани едни за други и за нещо твърдо зад гърба му.

— Хайде, че нямам време. — Мани Ливайн се наведе напред с палката. Електродите на отворителния уред бяха на около осем сантиметра един от друг. Той ги опря в двата края на дясното ухо на Курц и натисна бутона.

Курц изкрещя. Нямаше как. Замъгленото му от висящата кожа и засъхналата кръв зрение избухна в оранжево, премина в кървавочервено и избледня в бяло. Когато отново прогледна, Ливайн му се хилеше.

— На един километър след шосе 93 — прошепна Курц. — Черен път. Карай на запад към гората, докато свърши.

Ливайн опря електродите в тестисите на Курц и отново натисна бутона. Курц крещя дълго след като Ливайн затръшна капака на багажника и подкара колата.

Ливайн отвори багажника. В червената светлина на задните фарове прехвърчаха парцали сняг.

— Готов ли си да ме водиш? — попита джуджето.

Курц кимна отпаднало. Наистина го болеше и от най-малкото движение, но искаше да изглежда по-зле отколкото беше.

— Помогни ми да изляза — прошепна той дрезгаво. Това беше план А. Щом щеше да го води, Ливайн трябваше да го откачи и да махне белезниците от глезените му. Можеше да успее да сграбчи гадното джудже, докато отключваше белезниците. Скапан план, но досега не му беше хрумнало нищо по-умно.

— Да-да — отвърна мило Ливайн и опря палката в ръката на Курц.

Експлозия. Мрак.

Курц дойде в съзнание легнал на една страна на замръзналата земя. Премигна със здравото си око и се опита да прецени колко време е минало. Не много.

След като го беше зашеметил, Ливайн явно го беше измъкнал от багажника — доста грубо, ако съдеше по дупката в устата си, където допреди малко беше имало зъб — и го беше оковал наново. Сега ръцете на Курц бяха заключени пред него. По принцип това щеше да е добре, но белезниците бяха свързани с верига към оковите на глезените и към още една петметрова верига от качествена стомана, чийто край свършваше в ръцете на Ливайн.

Ливайн носеше яркооранжева раница, ушанка, дебела жилетка и нещо като миньорска лампа с яркооранжеви каишки на челото. Всеки нормален човек би изглеждал абсурдно в подобна екипировка: върху джуджето обаче тя изглеждаше идиотски скверна. Сигурно шоковата палка в лявата ръка, кучешката верига в дясната или огромният рюгер в колана убиваха всичко смешно в гледката.

— Ставай — каза Ливайн и опря палката в стоманената верига.

Курц се сгърчи, потрепери и едва не се подмокри.

Ливайн пъкна палката в джоба на жилетката и хвана рюгера. Курц се изправи мъчително на колене и след това на крака. Виеше му

се свят. Можеше да надбяга Ливайн, но „надбягването“ щеше да продължи пет метра, докато джуджето не изпразнеше пистолета си в него. Междувременно снегът заваля на парцали и Курц се разтрепери и повече не спря. Съвсем абстрактно се зачуди кой ще го убие пръв — студът или Ливайн.

— Тръгвай. — Ливайн издрънча с веригата.

Курц се огледа и тръгна към тъмната гора.

44.

— Знаеш, че Сами изнасили и уби жената, с която работехме заедно — каза Курц след около петнайсет минути.

Бяха излезли на една широка тъмна поляна. Единствената светлина идваше от миньорската лампа на Мани Ливайн.

— Млъквай. — Ливайн беше много предпазлив и през цялото време нито се доближи на повече от три метра от Курц, нито позволи веригата да се опъне, нито свали магнума.

Курц се затътри през поляната, погледна към един голям бряст в далечния ѝ край, после към едно друго дърво, отмина един пън и отново огледа поляната. После попита:

— Ами ако не намеря мястото? Оттогава минаха дванайсет години.

— Значи ще умреш тук — отговори Ливайн.

— Ами ако се сетя, че е било другаде?

— Пак ще умреш тук.

— Ами ако мястото е това?

— Пак ще умреш, тъпако — отвърна отегчено Ливайн. — Много добре го знаеш. В пистолета има шест патрона, а в джоба ми има колкото щеш пълнители. Но мога да използвам един или десет. Изборът е твой.

Курц кимна и отиде до едно голямо дърво с необичайно изкривен клон.

— Къде е момиченцето... Рейчъл?

Ливайн се озъби.

— Завързана в стаята си. Нищо ѝ няма, но официалният ѝ татко лежи по лице на пода на гъзарската им кухня. Но той пак е по-добре, отколкото ще бъде истинският ѝ татко, ако до десет секунди не си затвори плювалника.

Курц отброи десет крачки от дървото и каза:

— Тук.

Без да сваля рюгера, Ливайн смъкна раницата си, отвори я и хвърли на Курц някакъв къс, но тежък метален предмет.

Измръзналите пръсти на Курц го хванаха. Армейска лопатка — най-близкият до оръжие предмет, на който изобщо можеше да се надява, но в случая безполезен като оръжие, освен ако Мани Ливайн не дойдеше на пет метра по-близо и не подложеше главата си за удар. А дори и в такъв случай на Курц можеха да не му стигнат силите да го удари. А с всичките тези белезници и вериги беше изключено да успее да хвърли лопатата по джуджето.

— Копай — заповяда Ливайн.

Земята беше замръзнала и в миг на отчаяние Курц си помисли, че няма да пробие ледената покривка от опаднали листа и корава почва. Падна на колене и натисна лопатката с цялата си тежест. Направи няколко копки и успя да издълбае малка дупка.

Ливайн беше вързал веригата за едно дърво. Така можеше с лявата ръка да държи палката и от време на време да я допира до стоманената верига. Курц се сгърчваше и падаше. След това, без да обели и дума, се изправяше на колене и продължаваше да копае. Вече трепереше толкова силно от студ, че се страхуваше, че няма да може да държи лопатата. Физическата работа поне му даваше някакво измамно усещане за топлина.

След половин час Курц беше изкопал ров с дължина един метър и дълбочина почти един метър. Лопатата се натъкваше на корени и камъни и на нищо друго.

— Айде стига — каза Мани Ливайн. — Измръзнаха ми ташаците. Хвърли лопатата. — И вдигна магнума.

— П-п-погребението — напомни му Курц с тракащи зъби.

— Майната му. Сами ще ми прости. Хвърли тая скапана лопата по-надалеч. — И освободи предпазителя.

Курц хвърли лопатката до изкопа и каза:

— Чакай! Намерих нещо.

Ливайн се приближи към дупката и я освети, но много предпазливо — стоеше на два метра от мястото, където беше коленичил Курц. Лопатата беше далеч от него. Снегът беше почнал да натрупва.

От черната земя се подаваше черен найлон.

— Чакай, чакай — каза с усилие Курц, коленичи в дупката и разрови корените и почвата с голи ръце.

Нощта беше студена и бяха минали почти дванайсет години, но от дупката се разнесе миризма на леш. Мани Ливайн отстъпи половин крачка, лицето му беше разкривено от ярост. Дулото на рюгера продължаваше да сочи в главата на Курц.

Курц откопа главата, раменете и гърдите на човешката фигура, увита в плътен черен найлон.

— Добре — процеди през зъби Ливайн. — Работата ти беше дотук, тъпако!

Курц вдигна глава. Беше покрит с кал и кръв и трепереше толкова жестоко, че едва се насили да говори ясно.

— М-м-може да н-н-не е Сами.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? Колко народ си заровил тук?

— М-м-може и да е — продължи да трака със зъби Курц и без да иска разрешение, се наведе и започна да отвива найлона от лицето на трупа.

Дванайсетте години не бяха пожалили Сами — очите му ги нямаше, кожата и мускулите бяха почернели и изсъхнали, устните се бяха дръпнали от зъбите, а на мястото на езика устата му беше пълна със замръзнали червеи и ларви — но Курц го позна и предположи, че и Мани го е познал. Лявата ръка на Курц продължи да отвива главата, а дясната се спусна надолу и разкъса найлона върху гърдите.

— Стига — каза Мани Ливайн, пристъпи по-близо и насочи рюгера. — Какво е това, по дяволите?

— Пари — каза Курц.

Пръстът на Ливайн остана върху спусъка, но джуджето отклони леко пистолета и надникна в гроба.

Дясната ръка на Курц вече беше намерила и отворила куфара от калена стомана, който някога беше оставил върху гърдите на Сами, беше извадила пакета, все още увит в напоени с машинно масло парцали, беше освободила предпазителя — и натисна пет пъти спусъка на старата берета.

Пистолетът стреля пет пъти.

Мани Ливайн залитна, магнумът и палката отлетяха нанякъде в мрака и джуджето падна по лице. Лампата на главата му освети замръзналите листа. Снегът се сипеше на парцали.

Без да изпусна увития пистолет, Курц грабна лопатката и допълзя до Ливайн.

Беше пропуснал един изстрел, но два от останалите бяха пронизали гърдите на джуджето, един го беше улучил в гърлото и един беше попаднал в скулата му, отнасяйки цялото ухо.

Джуджето го гледаше смаяно. Опита се да каже нещо, но от устата му бликна кръв.

— Да, и аз съм изненадан — каза Курц, довърши го с лопатата и пребърка джобовете му. „Добре.“ Мобилният телефон беше в джоба на ризата и не беше пострадал.

Вече трепереше неконтролируемо, но се насили да набере телефонния номер, който беше запомнил наизуст още в Атика.

— Ало? Ало? — Гласът на Рейчъл беше нежен, ясен, спокоен и прекрасен.

Курц прекъсна връзката и набра номера на Арлен.

— Джо, къде си? Ако знаеш какво стана днес в офиса...

— Ти д-д-добре ли си? — успя да попита Курц.

— Да, но...

— Тогава млъкни и слушай. Ела във Варшава, на бензиностанцията на Тексако на кръстовището. Побързай.

— Варшава ли? На шосе двайсет? Защо...

— Вземи одеяло, аптечка и шивашки несесер. И побързай. — Курц затвори.

Отне му минута ровене из джобовете на трупа, докато намери ключовете за белезниците и за колата. Даже скапаната надупчена жилетка му беше малка — едва влезе в нея и нямаше никакъв шанс да я закопчее — но я облече, после натика Ливайн, магнума, телефона, раницата, палката, собствената си берета и стоманения куфар в плиткия гроб на Сами. А после свърши и най-трудоемката работа — да запълни дупката със замръзнала пръст.

Остави си миньорската лампа — за да вижда.

45.

Арлен влезе в безлюдната бензиностанция на Тексако четирийсет минути след като Курц ѝ се беше обадил. Варшава беше тихо селце, по това време на нощта съвсем тъмно. Арлен беше очаквала да види волвото на Курц, но на паркинга на бензиностанцията имаше само един линкълн.

Джо Курц излезе от линкълна със запалката от арматурното табло в ръка, постоя няколко секунди до резервоара на огромната кола и тръгна към Арлен. Беше гол, окървавен, кален и куцукаше. Скалпът отляво на главата му висеше като кървав парцал, а едното му око изобщо не се виждаше — толкова беше подутото.

Арлен понечи да излезе от буика, но в този миг линкълнът зад гърба на Курц избухна и пламна като факла. Курц не се обърна, а отвори дясната врата и каза:

— Одеялото.

— Какво? — Арлен го зяпаше недоумяващо. На светлината на лампата от купето той изглеждаше още по-зле.

Курц посочи седалката.

— Постели одеялото. Иначе ще оплескам всичко с кръв.

Тя разстла червеното памучно одеяло, което беше грабнала от стола си пред прозореца, и Курц се свлече на седалката. После каза:

— Карай. И включи парното на максимум.

На два километра от Варшава — горящата кола все още хвърляше оранжеви отблясъци в огледалото за обратно виждане — Арлен каза:

— Трябва да те закарам в болница.

Курц поклати глава и кървавото парче кожа и коса, увиснало от главата му, изшляпа.

— Не е толкова зле, колкото изглежда. Ще го зашием, като отидем у вас.

— Ще го *зашием*?

— Добре де. — Курц се ухили през маската от спечена кръв и кал. — Ти ще го зашиеш, а аз ще пийна малко от уискито на Алън.

Арлен продължи да кара в мълчание.

— Значи да карам към нас? — каза накрая. Знаеше, че Джо никога няма да й каже какво се е случило тази нощ.

— Не. Първо ще отидем до Локпорт. Колата ми е там и — надявам се — дрехите и едно куфарче.

— Локпорт? — повтори Арлен и го погледна. Явно беше зле, но се държеше.

Курц кимна, уви се в червеното памучно одеяло и долепи с едната си ръка парчето кожа до черепа си, докато включваше радиото с другата. Намери някаква блус станция.

— Е — каза, когато започна едно парче на Мъди Уотърс, — кажи какво стана днес в офиса.

Арлен го погледна пак.

— Вече не ми изглежда толкова важно, Джо.

— Нищо, разкажи ми. И без това ни чака доста път.

Арлен поклати глава, но след това, докато караха на запад към Бъфало, започна да му разказва за следобеда и радиото свиреше убийствен, тъжен блус, а снегът се сипеше кротко в светлината на фаровете.

Издание:

Автор: Дан Симънс

Заглавие: Куфарът

Преводач: Росица Панайотова

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: Английски

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Иван Тотоманов

Художник: „Megachrom“; Петър Христов

ISBN: 954-585-386-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1044>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.